

תפ"ח 1855/10/15 - מדינת ישראל נגד דניס טרטיאקוב

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 1855-10-15 מדינת ישראל נ' טרטיאקוב (עציר)

בפני הרכב כב' השופטים:

יוסף אלרון, נשיא [אב"ד]

רבקה פוקס

דניאל פיש

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשם

דניס טרטיאקוב

הכרעת דין

הדין התנהל ב"דלתיים סגורות".

הכרעת הדין מותרת לפרסום אולם אין לפרסם את שמות המתלוננות וכל פרט מזהה אחר של המתלוננות ויתר בני משפחתן.

כב' השופטת ר' פוקס:

מבוא:

1. נגד הנאשם דניס טרטיאקוב (להלן: "הנאשם") יליד 1989, מחזיק דרכון אוקראיני, שהגיע לארץ באוגוסט 2014, הוגש כתב אישום ובו ארבעה אישומים.

2. האירוע הראשון (**אישום מס' 1**) התרחש על פי הנטען ביום 24.1.15 בשעה 05:50 או בסמוך לכך בשכונת ----- שבקרית מוצקין, במהלכו בוצעו עבירות נגד המתלוננת הקטינה **ש"ס** (להלן: "ש"ס") ובכללן ניסיון אינוס בנסיבות מחמירות, וזאת לאחר שהנאשם עקב אחריה עד מקום מגוריה בדירה בבית משותף, שם ביצע עבירה של פציעה וניסה גם לבצע ניסיון חטיפה.

משלא הצליח הנאשם לבצע את זממו, כך על פי הנטען, ועל פי הנרטיב המיוחס לנאשם כטענת המאשימה, התרחש באותו יום (24.1.15) אירוע נוסף בזירה הנמצאת במרחק של 3.35 ק"מ בנסיעה משם, ברחוב ----- בקרית ים בשעה 07:20 או בסמוך לכך (**אישום מס' 2**).

באותן נסיבות על פי הנטען ארב הנאשם למתלוננת ה"מ" (להלן: "ה"מ") קטינה, ילידת 1997 וכפה עליה בכוח ובתרמית ללכת למחסן בתוך בניין מגורים סמוך, במטרה לבעול אותה שלא בהסכמתה תוך התעללות בה לפני ובזמן המעשה וכן גרימת חבלה גופנית ונפשית באיומים ובשימוש בנשק קר. בנסיבות אלה התפרץ הנאשם למחסן, הכניס

בכוח את המתלוננת למחסן, כלא אותה, חבל בה ובעל אותה שלא בהסכמתה החופשית.

אירוע אחר ונוסף (**אישום מס' 3**) התרחש על פי כתב האישום בתאריך 6.2.15 בשעה 01:00 או סמוך לכך בקרית חיים. על פי הנטען ניסה הנאשם לכפות על המתלוננת **ג"נ** (להלן: "ג"נ") ללכת לסמטה חשוכה צדדית סמוך לנתיב הליכתה ברח' ----- בקרית חיים במטרה לאנוס אותה, אלא שהנאשם לא הצליח להשלים את המעשה לאחר שהמתלוננת נאבקה עימו והצליחה לברוח, חרף תקיפתה ופציעתה.

עוד מיוחסת לנאשם באישום נוסף (**אישום מס' 4**) עבירה של החזקה וצריכה של פרסום תועבה ובו דמותו של קטין בין התאריך 28.8.15 ועד לתאריך 4.9.15, בתמונות ובסרטונים.

3. חקירת המשטרה החלה עם ביצוע כל אחד ואחד מהאישומים מס' 1-3 אך לא הביאה לאיתור הנאשם, עד למעצרו באקראי ביום 5.9.15 בנסיבות בהן קודם למעצר מעולם לא נעצר ע"י המשטרה ופרטי זהותו לא היו ידועים.

ביום 5.9.15, האמור, סמוך לשעה 4 לפנות בוקר בעוד המתלוננת ה"מ הלכה עם חברותיה בקרית ביאליק, היא זיהתה ספונטנית את הנאשם כמי שביצע בה את העבירות המיוחסות לו. עם מעצרו של הנאשם ניטלו ממנו דגימות דנ"א שהועברו למעבדות המז"פ במטה הארצי של המשטרה, שם נערכו השוואות עם הממצאים מהמוצגים השונים שנדגמו מהזירות השונות, כשהעיקר נסוב על ממצאים מזוג תחתוניה של ה"מ אותו לבשה בעת האירוע, ועל כך יורחב בהמשך.

4. יצוין כי הנאשם החליף את הייצוג במהלך ההליך כך יוצג על ידי שני סנגורים שונים מטעם הסנגוריה הציבורית (עו"ד אולג פרגין ועו"ד סימי פלג), ודברי באי כוחו יצוטטו על כן בהתאמה למועד הייצוג.

עובדות כתב האישום כפי שהוגש בהליך - בפירוט:

האישום הראשון

5. בכתב האישום שהוגש נגד הנאשם נטען כי ביום 24.1.15 סמוך לשעה 5:50 נסע במטרונית "דן בצפון" (להלן: "המטרונית") כשבאותה עת גם נסעה במטרונית הקטינה ש"ס, ילידת 1998, כשהיא נושאת עמה תיק ומכשיר סלולרי.

כתב האישום מתאר כי כאשר ש"ס ירדה מהמטרונית בתחנת "צור שלום" והחלה לצעוד לכיוון ביתה בשכונת "-----" שבקרית מוצקין, ירד הנאשם באותה תחנה והחל לעקוב אחריה עד לבניין בית מגוריה.

על פי כתב האישום, עם הגעתה של ש"ס לבניין, היא פתחה את דלת הבניין, נכנסה למעלית והנאשם אחריה. באותן נסיבות לחצה ש"ס על קומה 3 בלוח הפיקוד של המעלית ואילו הנאשם לחץ על קומה 4, היא הקומה האחרונה בבניין. כשפנתה ש"ס לצאת מהמעלית בקומה השלישית הנאשם נעמד בפתח המעלית, פרש את ידיו לצדדים וחסם את יציאתה של ש"ס. ש"ס ביקשה מהנאשם שייתן לה לצאת אך הנאשם סימן באצבעו כלפי מעלה ואמר "למעלה למעלה".

בהמשך, ניסתה ש"ס לצעוק, אולם הנאשם סתם את פיה באמצעות כף ידו ואמר "לא מדבר עברית".

בכתב האישום מתואר כי בשלב זה יצא הנאשם עם ש"ס מהמעלית וכפה עליה בכוח ובאלימות ללכת מהקומה השלישית

עד לקומה הרביעית כאשר בידו האחת חסם את פיה ובשנייה דחף וגרר אותה בכוח במעלה המדרגות, עד לקומה הרביעית.

על פי כתב האישום כאשר הגיעו לקומה הרביעית המשיך הנאשם למשוך את ש"ס בכוח לכיוון מעלה המדרגות, אך היא נאבקה בנאשם והצליחה להסיר את ידו מפיה ולצעוק בקול רם, או אז הנאשם הכה אותה מכת אגרוף בפניה וחנק אותה. בשלב זה, למשמע צעקותיה של ש"ס יצאה שכנה מהדירה שבקומה הרביעית אל חלל חדר המדרגות בבניין, החלה לצעוק, והנאשם נמלט מהמקום.

בעקבות מעשי הנאשם נגרמו לש"ס חתכים מדממים ונפיחות באפה ובשפתיה.

בגין המעשים המתוארים לעיל מיוחסות לנאשם העבירות הבאות:

ניסיון חטיפת קטין למטרת ביצוע עבירת מין - עבירה לפי סעיף 374א בנסיבות סעיף 377א(7) בנסיבות סעיף 345(ב)(3)(4) וסעיף 345א(1), בצירוף סעיף 377א(ב) ובצירוף סעיף 25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין" או "החוק").

ניסיון אינוס בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 345(ב)(3)(4) בנסיבות סעיף 345א(1) בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין.

פציעה - עבירה לפי סעיף 334 לחוק העונשין.

האישום השני

6. כתב האישום מתאר כי בתאריך 24.1.15 בסמוך לשעה 7:20 הלכה ה"מ ילדת 1997, ברחוב ----- בקרית ים. סמוך לבניין מספר -- (להלן: "הבניין") פנה הנאשם אל ה"מ כשהוא אווז בידו מילון בשפות אנגלית ורוסית, וביקש ממנה בשפה האנגלית כי תעזור לו למצוא את בית הוריו.

על פי כתב האישום, על אף שה"מ ענתה לנאשם כי היא ממהרת ואינה יכולה לעזור לו, המשיך הנאשם ללכת אחריה ואמר לה באנגלית "בבקשה, בבקשה" וכיוון אותה לעבר הבניין באומרו כי שם נמצא בית הוריו אך אינו יודע באיזו קומה.

באותן נסיבות, תפס הנאשם את ה"מ וגרר אותה בכוח ובאלימות ממקום עמידתה עד מקום המחסנים בקומת הכניסה של הבניין, שם הוביל אותה לעבר מחסן פנימי השייך לדייר מיקי נגש. כאשר הנאשם חשד כי ה"מ מנסה להזעיק עזרה באמצעות המכשיר הסלולרי שהחזיקה בידה, נטל אותו ממנה בכוח.

בהמשך, התפרץ הנאשם לתוך המחסן ללא רשות הבעלים ע"י פתיחת הדלת במשיכה ובדחיפה, והכניס לתוכו את ה"מ בכוח, סגר אחריהם את הדלת ולא אפשר לה לצאת חרף בקשותיה.

עוד מתואר בכתב האישום כי הנאשם השעין את ה"מ על הקיר, הטיח את ראשה בקיר והפשיט אותה בכוח בכך שהפשיל את מכנסיה, גרביניה ותחתוניה ובעל אותה בכוח, ללא שימוש באמצעי מניעה. על פי כתב האישום ה"מ התנגדה בכך שנאבקה בנאשם, צעקה, בכתה וניסתה להדוף אותו, אך הנאשם בתגובה היכה אותה באמצעות אגרופיו ודקר אותה בפניה, בצווארה ובידיה וכן במקומות נוספים בגופה באמצעות סכין, עימה הצטייד מראש.

בכתב האישום מתואר כי ה"מ ניסתה לדבר עם הנאשם והציעה לו לצאת "ולעשות את זה בחוץ" וזאת במטרה להשתחרר ממנו, אולם הנאשם התרגז, היכה אותה, והמשיך במעשיו כשהוא לא מאפשר לה לצאת. לאחר שהנאשם הגיע לפורקן פתח את דלת המחסן ונמלט מהמקום.

בשל מעשי הנאשם נגרמו לה"מ חתכים ופצעי דקירה מרובים באזור הצוואר, הפנים והידיים והיא פונתה לבית חולים שם נותחה בהרדמה מלאה בתפירת החתכים. המתלוננת אושפזה בב"ח למשך ארבעה ימים.

בגין המעשים המתוארים לעיל מיוחסות לנאשם העבירות הבאות:

חטיפת קטין למטרת ביצוע עבירת מין - עבירה לפי סעיף 374א בנסיבות סעיף 377א(7) בנסיבות סעיף 345(ב)(2)(3)(4) בנסיבות סעיף 345(א)(1) בצירוף סעיף 377א(ב) לחוק העונשין.

כליאת שווא - עבירה לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין.

אינוס בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 345(ב)(2)(3)(4) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין.

חבלה חמורה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 333 בצירוף סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין.

פריצה, כניסה והתפרצות לבניין שאינו מקום מגורים במטרה לבצע פשע, בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיפים 405(א) - (ג), 407(ב) בצירוף סעיף 408 לחוק העונשין.

האישום השלישי

7. כתב האישום מתאר כי ביום 6.2.15 סמוך לשעה 01:00 בלילה הגיעה ברכה ג"ב (להלן: "ג"ב"), ילידת 1975, לחניית ביתה שברח' ----- בקריית חיים (להלן: "הבית"). הנאשם אשר עמד מספר מטרים מרכבה, הסתכל לכיוונה ארוכות ופסע לעברה, אך בשלב זה כשיצא מרכבה של ג"ב אחיינה - הנאשם הבחין בו, כיסה את פניו ונמלט מהמקום לכיוון רח' פלוגות שבקרית חיים.

בהמשך אותו לילה, סמוך לשעה 01:40 היתה ג"ב ילידת 1974 בדרכה לביתה של חברתה ג"ב.

בעת שצעדה ג"ב ברח' פלוגות הנאשם הגיח לעברה מתוך סמטה חשוכה, חתר אותה בצווארה באמצעות חפץ חד עמו הצטייד מראש, קרע את חולצתה ואחז בה בחוזקה באזור החזה. לאחר מכן משך אותה בכוח לכיוון מחסן הממוקם בקרבת מקום ובעודו מושך אותה בעט בבטנה, דחף אותה לעבר חומה וחתך אותה באזור הפנים, הצוואר והחזה באמצעות חפץ חד.

על פי המתואר בכתב האישום ג"ב נאבקה בנאשם, הכתה אותו באמצעות התיק שהיה לה, שרטה אותו ולבסוף הצליחה להדוף אותו ולרוץ מהמקום. בשלב זה גם הנאשם נמלט.

כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו לג"ב חתכים באזור הפנים, הצוואר והחזה והיא פונתה לבית חולים לטיפול רפואי.

בגין המעשים המתוארים לעיל מיוחסות לנאשם העבירות הבאות:

ניסיון חטיפה למטרת ביצוע עבירת מין - עבירה לפי סעיף 374א בנסיבות סעיף 377א(א)(7) בנסיבות סעיף 345(ב)(2)(3)(4) בנסיבות סעיף 345(א)(1) ובצירוף סעיף 25 לחוק העונשין.

ניסיון אינוס בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 345(ב)(2)(3)(4) בנסיבות סעיף 345(א)(1) ובצירוף סעיף 25 לחוק העונשין.

פגיעה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 344 בצירוף סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין.

האישום הרביעי

8. על פי המתואר בכתב האישום בין התאריכים 28.8.15 - 4.9.15, ב-11 הזדמנויות שונות, החזיק הנאשם, צרך וצפה מבלי להחזיק, בפרסומי תועבה במחשבו האישי הכוללים תמונות וסרטונים של קטינות עירומות בתנוחות מיניות, במהלך ביצוע אקטים מיניים.

בגין המעשים המתוארים לעיל מיוחסת לנאשם עבירה של **החזקה וצריכה של פרסום תועבה ובו דמותו של קטין**, עבירה לפי סעיף 214(ב3) לחוק העונשין (ריבוי עבירות).

תשובת הנאשם לכתב האישום וגרסתו בהליך:

9. הנאשם בישיבת ההקראה כפר במיוחס לו בכתב האישום. לדבריו, בשל חלוף הזמן מאז קרות האירועים הנטענים, אין הוא זוכר ולא יכול לפרט היכן בדיוק היה. לגרסתו, במקומות הספציפיים שפורטו בכתב האישום לא היה.

על מנת להקדים את המאוחר אציין כי בכפירתו האמורה, דבק הנאשם החל ממועד מעצרו ובכלל זה באימרותיו במשטרה, בעימותים שנערכו עימו - ועד לתום שמיעת הראיות.

בתגובה לשאלת המאשימה בישיבת ההקראה אמר ב"כ הנאשם כי אין לנאשם היכרות קודמת עם המתלוננות, לפחות לדעתו ולזיכרונו - אלא שעל הסיימת שבדברי ב"כ לא חזר הנאשם בעדותו, נהפוך הוא.

בעדותו העיד הנאשם והדגיש כי ביום 6.2.15 היה בביתו בתקופת מחלה, לאחר שנפל באתר בנייה מגובה של 4 מטר וזאת בתחילת פברואר 2015, כנראה ביום 2.2.15.

לדבריו, הזיהוי שלו ע"י מי מהמתלוננות וממצאי הדנ"א המשויכים לו, הם טעות, כלשונו.

הנאשם בעדותו שלל היכרות קודמת עם מי מהמתלוננות:

לגבי ה"מ טען שאינו מכיר אותה ומעולם ועד למעמד העימות שנערך עימה במשטרה, לא פגש אותה אפילו לא באקראי ברחוב (עמ' 862 לפרוטוקול). לשיטתו, הדנ"א הנטען כי נמצא בתחתוניה המשוך אליו - הוא טעות.

הנאשם הכחיש כל היכרות גם עם ש"ס וג"נ (עמ' 884 לפרוטוקול).

אשר לאישום מס' 4, הכחיש הנאשם את המיוחס לו והוסיף כי מדובר בתקלה בעטיו של וירוס במחשב.

ראיות המאשימה:

10. המאשימה הביאה לעדות את המתלוננות, עדים שפגשו במתלוננות בסמוך למעשים הנטענים, אנשי משטרה שניהלו את החקירה, חוות דעת מומחים ובכלל זה חוות דעת מז"פ המשווה בין פרופיל הדנ"א של הנאשם ובין פרופיל הדנ"א שנמצא בתחתוניה של המתלוננת ה"מ.

כן נעשה איכון לטלפון נייד של הנאשם לגבי שיחה שהתקיימה ביום 24.1.15 בשעה 06:41 בבוקר בינו ובין אביו. עוד נתפסו פריטי לבוש של הנאשם שהיו בביתו ובבית הוריו, וכן נתפסו סרטוני אבטחה של המטרונית מיום 24.1.15.

ראיות הנאשם:

11. הנאשם העיד להגנתו במסגרת פרשת ההגנה.

אקדים את המאוחר ואציין עוד, כי חרף העובדה שב"כ הנאשם קיבל לידי את כל החומרים מהמעבדה הביולוגית של מז"פ, הנדרשים לשם הכנת חוות דעת מטעמו בסוגית הדנ"א; ואף שבהמשך גם נעשתה לדברי הנאשם פנייה למומחה נוסף - לא הוגשה מטעם ההגנה כל חוות דעת (עמ' 251 ועמ' 809 לפרוטוקול).

הערכת עדויות בעבירות מין:

12. על פי הפסיקה ובהתאם לסעיף 54א(ב) לפקודת הראיות (נוסח חדש) התשל"א-1971, לאחר תיקונו בשנת 1982, עת בוטלה הדרישה לתוספת ראייתית מסוג סיוע בעבירות מין לפי סימן ה' לפרק י' בחוק העונשין, בית משפט רשאי לבסס הרשעת נאשם בביצוע עבירות מין, כבענייננו, על עדות יחידה של נפגעת העבירה ובלבד ש"**...יפרט בהכרעת הדין מה הניע אותו להסתפק בעדות זו**". בפסיקה תואר "פירוט" זה "כהנמקה ממשית" או "הנמקה מיוחדת".

עדות המתלונן צריכה לכלול תיאור מהימן ומפורט דיו של האירועים, בנוסף לאמון שניתן בה; אין בעצם האמון המלא שניתן לגרסת מתלונן, כדי להביא להרשעה, מקום שאין בנמצא גרסה מוצקה ומפורטת דיה, כדי לעמוד בדרישת "ההנמקה הממשית" (ראו ע"פ 5303/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 27.2.14)).

חובת ההנמקה המוטלת על בית משפט משמעותה כי על בית המשפט להזהיר עצמו בטרם יסמוך על עדות יחידה של הקורבן, ויפרט וינמק את הסיבות שהביאוהו לסמוך עליה.

מסכם זאת בית המשפט העליון בע"פ 993/00 **אורי שלמה נור נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(6) 205, 216 (2002) כדלקמן:

"מלשון הסעיף עולה כי בית-המשפט רשאי להסתמך על עדות יחידה של מתלוננת, ובלבד שיפרט מה הניע אותו להסתפק בעדות זו. זוהי דרישת "ההנמקה המיוחדת" שתפסה את מקומה של דרישת הסיוע שנדרשה בעבר לשם הרשעה בעבירות מין (ראו, למשל, דברי השופט אריאל בע"פ 288/88 גנדור נ' מדינת ישראל (להלן: "עניין גנדור[1]"), בעמ' 48-49). בהיעדר דרישת

סיוע יכולה הכרעת-הדין להיות מושתתת על מימצאי המהימנות שקבע בית-המשפט ועליהם בלבד. אשר-על-כן מידת הזהירות מחייבת כי ההנמקה תהא "ממשית". "...ככל שהעדויות העיקריות 'חלשה' יותר, תידרש הנמקה 'ממשית' יותר..." (י' קדמי על הראיות (להלן - קדמי [43]) (כרך א), בעמ' 159). למידת הפירוט הנדרשת לשם עמידה בחובת ההנמקה לא נקבע שיעור, והדבר ייקבע על-פי הנסיבות (ראו ע"פ 4043/93 פלוני נ' מדינת ישראל [2], בפיסקה 1 לפסק-דינו של השופט טל). עם זאת ברור כי כאשר התרשמותו של בית-המשפט ממהימנות המתלוננת נתמכת בראיות חיצוניות - די בכך כדי לספק את דרישת ההנמקה (קדמי (כרך א) [43], בעמ' 162). כך, למשל, נקבע כי תלונתה המיידית של מתלוננת או העובדה שהגיעה נרגשת ופרועה בעת הגשת תלונתה די בהן כדי לספק את אותו חיזוק הנדרש לשם עמידה בדרישת ההנמקה (עניין גנדור [1], בעמ' 50). מכוח קל וחומר, הגורמים הראייתיים שנקבעו בעבר כמספקים את דרישת הסיוע יספקו גם את חובת ההנמקה שבאה במקומה."

13. בפסיקה ניתן למצוא דרכים שונות להתמודדות עם חובת ההנמקה, כאשר פעם ניתן אמון בלתי מסויג במתלוננת באופן בו מסרה את העדות, בצירוף ראיות נוספות בדמות אי מתן אמון בגרסת נאשם ופעם הסתפק בית המשפט במתן אמון בגרסת המתלוננת, בצירוף נסיבות מיוחדות לרבות קיומה של תלונה מיידית; כל מקרה לנסיבותיו.

כך נקבע בע"פ 4043/93 סמיונוב נ' מדינת ישראל (18.12.94), בסיפא פיסקה 3 לפסק דינו של כב' השופט י' קדמי:

"לטעמי, יצא בית המשפט קמא ידי חובת ההנמקה האמורה בשניים אלה: בכך שציין כי הוא נותן אמון מלא ובלתי מסויג בעדותה של המתלוננת על פי התרשמותו מן הצורה שבה מסרה עדותה... ובכך שהצביע על גורמים ראייתיים התומכים בעדותה של המתלוננת."

14. בענייננו, עדויות המתלוננות באישומים השונים הן מפורטות דיין, כפי שיובאו להלן, כאשר הלכה למעשה לא עומדות הן לבדן - שכן אליהן נוספו עדויות וראיות חיצוניות.

דא עקא, שהדגש בהליך אינו בתיאור המפורט של העבירות שבוצעו, כפי עדות המתלוננות, אלא בעיקר בזיהוי העברין המבצע, **שהוא לב ליבו של ההליך.**

15. בהתאם למארג הראיות שהוגשו, תחילה אדון בניתוח הראיות לגבי האישום השני וממנו תובהר התמונה הראייתית לגבי יתר האישומים.

אישום מס' 2:

16. במסגרת פרשת התביעה נשמעה עדותה של ה"מ.

אקדים ואומר כי ה"מ מסרה עדות סדורה וקוהרנטית על שאירע ביום 24.1.15, וללא כחל וסרק גוללה את השתלשלות האירועים שקרו בקשר עם הנאשם ולא החסירה דבר, הגם שחקירתה הנגדית התארכה מאוד.

מעדותה עולה כי בתחילת הלילה בין שישי לשבת סמוך לפני חצות, שהתה עם חברים מסוימים אותם פגשה במקלט סמוך לזירה. המתלוננת סיפרה על שיחות שהתקיימו ביניהם ועל שתיית אלכוהול במחיצתם, שתייה מדודה שלא הביאה אותה לכדי שכרות. דבריה אלה, מוכחים בבירור בפרטים הרבים שמוסרת המתלוננת ה"מ על שהתרחש לאורך כל אותו

הלילה, פרטים שאושרו בעדותם של עדים אחרים שהעידו בפנינו.

17. במהלך הלילה, לפי עדותה, פגשה גם חברים אחרים כאשר לפנות בוקר נענתה להצעתו של ידיד, א"ט, לנסוע ברכבו לכיוון ביתה (בית אביה).

הנסיעה לכיוון הבית כללה הסתובבות של כ-40 דקות ברכב, במסגרתה עצרו השניים ליד קיוסק לבקשת המתלוננת כדי לקנות סיגריות. בתום הנסיעה א"ט הביא את המתלוננת עד למחסום בכניסה לשכונה, "מחסום שבת" משם אין כניסה לרכבים בשבת. כשירדה המתלוננת מהרכב היה כבר אור יום, אלא שלאחר שירדה שמה לב כי איבדה את מפתח הבית, על כן שבה ברגל למקלט בו היתה באותו לילה עם החברים השונים, שם מצאה את המפתח (עמ' 65, 66 לפרוטוקול).

המרחק מהמחסום שם ירדה מהרכב של א"ט ועד למקלט הוא כחצי שעה בהליכה, אותו עשתה המתלוננת, כאמור, כשהיא מנווטת את דרכה ללא קושי.

לאחר שהמתלוננת מצאה את המפתח החלה לחזור הביתה ברגל, או אז מחוץ לכניסה של אחד מהבתים המשותפים שבדרך (הכניסה לבלוק) פגשה בנאשם, אדם זר שלא הכירה קודם. הנאשם פנה אליה אך היא בהתחלה ניסתה להתעלם ממנו כי חשבה שהוא מנסה להתחיל איתה ואילו היא עייפה וממהרת. הנאשם לא ויתר, פנה אליה באנגלית במלים "Help me" וערבב בדבריו מילים ברוסית כשהוא מצביע על הבלוק ואומר "my parents"; הסיטואציה הובנה ע"י המתלוננת כבקשת עזרה לאיתור כתובת הוריו. באותה עת החזיק הנאשם בידיו במילון פתוח אנגלית-רוסית (עמ' 37 לפרוטוקול).

באותו מעמד, החליטה המתלוננת לעזור לאותו זר שפנה אליה ואף התקדמה לעברו, אלא שאז מבלי ששמה לב, תפס אותה הזר (הנאשם) מאחור בחוזקה בצורת חיבוק וגרר אותה לאורך השביל הפנימי של הבניין והוביל אותה לאזור המחסנים של הבניין, אל תוך מחסן הממוקם שם, השייך לאחר מדיירי הבניין, וכלשונה בעמ' 31, שורות 4-11:

"ואז כאילו החלטתי לעזור לו והתקדמתי אני הייתי עם זה, קדימה והוא היה מאחורי. ואז בלי ששמתי לב הוא תפס אותי מאחורה חזק כמו צורת חיבוק וגרר אותי לתוך המחסן וכשהוא פתח את המחסן לא זוכרת לא שמתי לב אם הוא ניסה עוד מחסנים אבל שהוא פתח את המחסן זה היה פתוח, כאילו לא ניסה לפתוח את זה במפתח או משהו, זה ישר הוא פתח והמחסן היה ממש צפוף אבל אני זוכרת שהרגשתי כיסא וממש לא ראיתי כמעט כלום וזה וכשעמדנו זה היה בעמידה הוא כאילו תפס אותי והיה עליי פלאפון וניסיתי להתקשר אבל הוא שם לב לאור ואז הוא יותר התעצבן הוא הרביץ לי ממש קילל אותי ממש ולא יודעת אם הוא קילל אבל הוא צעק ברוסית והתעצבן התחיל להרביץ לי נראה לי זה השלב שהוא גם התחיל לדקור אותי, ממש הוא דקר אותי ביד בצוואר ובפנים."

עוד הוסיפה המתלוננת והעידה כי במהלך גרירתה לעבר המחסן סתם הנאשם את פיה באמצעות אחת מידייו כדי למנוע ממנה לצעוק ולקרוא לעזרה.

18. בתוך המחסן ועל מנת להתגבר על ההתנגדות שגילתה, היכה אותה הנאשם מכות אגרופ ודקר אותה, וזאת עשה והגביר לעשות, כשגילתה התנגדות וניסתה להימלט - במיוחד כשניסתה להתקשר ולהזעיק עזרה.

מראתה המתלוננת ה"מ כי לא תוכל להיחלץ מהנאשם שהיה חזק ממנה, הציעה לו לצאת החוצה "ולעשות את זה

בחוף", כלשונה. מחוף למחסן קיוותה שתוכל לברוח אך הוא לדבריה "לא הקשיב לי כלום וזה, והוא המשיך וניסיתי להתנגד ולהרביץ אבל ככל שהתנגדתי הוא עוד יותר התעצבן ועוד יותר הרביץ לי" (עמ' 31 וכן עמ' 41, 42 לפרוטוקול).

19. במהלך עדותה הוצגה תמונה המתעדת את החבלות בפניה של המתלוננת כפי שצולמה בחדר מיון (ת/225) וכן הוצג תיעוד רפואי. כן הצביעה המתלוננת בעדותה על הצלקות שנותרו בפניה, בצווארה ובידה השמאלית - אלה תועדו בפרוטוקול (עמ' 41 לפרוטוקול).

20. המתלוננת המשיכה בעדותה לספר את שקרה בתוך המחסן; שהיה צפוף וחשוך משנסגרה הדלת - שם כשהיא עומדת הוריד הנאשם את פריטי לבושה ותחתוניה, **החדיר את איבר מינו לאיבר מינה**, הגם שהמתלוננת לא יכלה לומר האם הגיע לפורקן (עמ' 39 לפרוטוקול).

21. במהלך העדות לא פעם הצביעה המתלוננת על הנאשם שישב בספסל הנאשמים כמי שעשה את המתואר על ידה (עמ' 42 לפרוטוקול).

22. המתלוננת המשיכה לגולל את האירוע וסיפרה כי בשלב מסוים הנאשם יצא מהמחסן והיא בלי לחכות יצאה גם כן וכששמה לב שאינה לבושה, התלבשה מהר ורצה בלי נעליה. בהמשך חזרה לאחור ונעלה נעליים כדי לצאת עם נעליים לרחוב שלא יחשבו שהיא "משוגעת", כלשונה. כך רצה לאזור הבלוק הסמוך בבקשת עזרה. העזרה לא הושטה לה מיד; בבלוק הראשון לא ענו לקריאותיה, אדם שפגשה ברחוב ניסה לעצור עבודה מונית ונעלם, בבלוק נוסף פתחו לה את הדלת אך גירשו אותה משנבהלו מהמראה, עד שלבסוף זוג שגר במקום באחת הדירות פתח לה את הדלת והכניס אותה פנימה לתוך הבית. מכאן זכתה המתלוננת לסיוע של בני הזוג (אם המשפחה העידה על שהתרחש בביתה) ולסיוע המשטרה ומד"א שהוזעקו למקום.

23. כאן המקום להדגיש כי המתלוננת ה"מ נדרשה ליתן פרטים רבים על קורות אותו לילה וקורות אותו אירוע, ודומה כי לא השאירה אבן על אבן בתום חקירתה הנגדית, כשהעידה וגייסה תעצומות נפש במענה לכל שאלה שנשאלה מבלי להתחמק.

24. מעדותה עולה כי הזדמנות של ממש היתה למתלוננת ה"מ לראות את פניו של התוקף - מבצע העבירות כלפיה, באור יום בסמוך לשעה 07:20 ובעיקר בפנייתו הראשונה אליה, כשביקש בעורמה את עזרתה באיתור כתובת הוריו. כמו כן ראתה אותו גם לפני הכניסה למחסן. בפרקי זמן אלה היתה מולו פנים אל פנים, וכך תיארה את אותו מבצע העבירות נגדה (עמ' 37 שורות 7-11):

"ת: את הפנים זכרתי שהשיער שלו היה קצוץ שטני כזה עיניים כחולות האף שלו אני ממש זוכרת שהוא היה ארוך ושפיץ, ושפתיים דקות הבגד שלו החלק העליון זה היה חולצת גולף לבנה,

ש: העדה מראה סימן של צווארון גולף.

ת: והמכנס היה מנכס טרנינג ואני זוכרת שהוא היה עם נעלי ספורט אבל אני לא בטוחה בצבע אבל אני יודעת שזה היה נעלי ספורט."

ובהמשך תיארה את התיק שהיה עימו ואת דרך נשיאתו בצורה של הצלבה (עמ' 43 ואילך).

25. בעטיין של עבירות מין, נקבע לא פעם כי אין מקום לדרוש כי עדות המתלוננת תהיה סדורה, עקבית, חפה מכל אי דיוק, על מנת שיינתן בה אמון.

בעניין זה אפנה לע"פ 7899/13 פלוני נ' מדינת ישראל (24.6.14), בפיסקה 20:

"יחד עם זאת, דומני כי אין בסתירות אלה כדי להטיל ספק בממצאי המהימנות שנקבעו. מרבית הסתירות נשענות על דברים שאמרה מ' לאנשים אחרים בסמוך לגילוי הפרשה בעת שהייתה שרויה בסערה רגשית עזה, ותוך שחשפה בפני קרוביה אירועים שחלקם התרחשו למעלה מעשרים שנה קודם לכן. כפי שנאמר פעמים רבות בפסקי דינו של בית משפט זה, לא ניתן לצפות מעדות של קורבן עבירת מין שתהא "בנויה לתלפיות", מתועדת כרונולוגית, שלמה, עקבית, קוהרנטית וחפה מאי דיוקים (השוו: ע"פ 8080/11, בפיסקה 28; ע"פ 9806/05 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה ה' ([פורסם בנבו], (8.1.2007); ע"פ 10163/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 ([פורסם בנבו] (19.9.2010)). ההכרעה בנוגע למהימנות הגרסה של קורבן עבירת מין נעשית אפוא על בסיס "גרעין האמת" שהתגלה בה, וככל שמכלול הראיות מאפשר הרשעה מעבר לספק סביר, אין באי-דיוק בפרטים מסוימים כדי לקעקע את מהימנות הגרסה כולה. יפים לעניין זה דברי השופטת ט' שטרסברג-כהן בע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205, 233 (2002):

"אין לצפות מאדם כי יזכור פרטי אירוע טראומתי כאילו תיעד אותו בזמן אמת, במיוחד כאשר מדובר בקורבן עבירת מין. לפיכך השאלה איננה אם קיימים אי-דיוקים ואי-התאמות בפרטים, אלא אם המיקשה כולה היא אמינה, ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרת מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר". (וראו גם: ע"פ 5949/13 שרחה נ' מדינת ישראל, פסקה 29 ([פורסם בנבו] (17.3.2014) (להלן: עניין שרחה); ע"פ 9806/05 המצוין לעיל; ע"פ 5303/12 המצוין לעיל, בפיסקה 32)).

וכן ראו ע"פ 8080/11 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 31.12.13), בפיסקה 28, כדלקמן:

"כפי שקבעה השופטת ד' ברלינר, בע"פ 9806/05 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (8.1.2007):

"בתי משפט על כל ערכאותיהם הכירו זה מכבר בכך שלא ניתן לדרוש כי תלונה מסוג זה תהיה מסודרת כרונולוגית, מתועדת, בנויה לתלפיות כאשר בין האירועים השונים קיים רצף הגיוני שניתן לעקוב אחריו. עדויות של מתלוננות בעבירות מין מתאפיינות בכך שהדברים מתערבבים זה בזה, קיים חוסר בהירות בשאלה מה קדם למה, מה בדיוק נאמר בשלב זה או אחר על ידי מי מן הצדדים וכיוצא בכך" (שם, בפיסקה 2, וראו גם, ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.10.2010); ע"פ 10163/08 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.9.2010)).

26. בענייננו מדובר במתלוננת שמסרה עדות מהימנה וסדורה ב"גרעין האמת" של האירועים ואי דיוקים מסוימים או התנהלות ייחודית של המתלוננת, אינם פוגמים בגרסת המתלוננת כלל ועיקר, ולהלן אבהיר את דבריי.

27. המתלוננת קטינה, יתומה מאם מאז גיל 14, כשיחסיה עם אביה ידעו עליות ומורדות ובאותה תקופה היחסים היו מורכבים - התנהלה לאחר הטראומה באופן ובדרך שבחירה, כשברקע פניות של עו"ס של בית החולים, של אנשי משטרה ושל רופאים ואחיות. את החלטותיה שהתקבלו בשעות הקשות שלאחר האירוע, אין להעביר תחת שבט ביקורת של האחר שאולי היה נוהג אחרת.

כך אין לבוא בטרוניה למתלוננת שבחירה בתחילת חקירותיה שלא לספר ולדווח על כל החברים שפגשה באותו לילה, לרבות שמו של א"ט עימו התנשקה כשהיתה במחיצתו וברכבו, מתוך רצון, שניתן להבין - לשמור על מידה מועטה של פרטיות, מקום שכבודה חולל ופרטיותה נרמסה עד דק.

משהבינה המתלוננת מחוקרי המשטרה שאין להסתיר דבר ויש לרדת לפרטים - גם אם אינם נחוצים לשיטתה להבנת האירוע עצמו, עשתה כן, וסיפרה על כל חבריה.

28. יחד עם זאת יודגש כי בכל הנוגע לפירוט האירוע מושא כתב האישום, מהרגע שפגשה בנאשם ועד שברח והסתלק, לא חסכה המתלוננת שום פרט גם שנאלצה לספר פרטים אינטימיים על עצמה, כמו למשל שהיתה בסיום המחזור החודשי וכי היתה בתולה.

29. תלי תלים של טענות העלה ב"כ הנאשם בסוגית שכרותה של המתלוננת מתוך כוונה ומחשבה להטיל דופי ביכולתה למסור גרסה סדורה - אלא שטענות אלה דינן להידחות, לא רק מפני שגרסת המתלוננת היתה מהימנה, בהירה ועקבית; לא רק מפני שגרסתה אומתה בראיות רבות (שיפורטו להלן) - אלא משום שהמתלוננת כלל לא הסתירה את העובדה ששתתה אלכוהול באותו לילה ומסרה את הכמות ששתתה (שתי כוסות וודקה בתחילת הלילה), אך עמדה על כך והוכיחה שהיתה פיקחת עת בוצעו נגדה עבירות מושא כתב האישום - עד כדי יכולת לתת פרטים ופרטי פרטים על שאירע.

30. המתלוננת ה"מ לאחר טראומה קשה שאירעה בהפתעה רבה, לאחר לילה ללא שינה, כל שרצתה בבית החולים שיניחו לה לנפשה ועל כך כאמור אין לבוא אליה בביקורת.

יחד עם זאת וחרף האמור, נמצא כי המתלוננת, שסירבה בתחילה לתת את תחתונה לבדיקת משטרה, בהמשך ובסמוך מאוד, נמלכה בדעתה ומסרה את התחתונים לחוקרת אורית ארז בנוכחות אחות ב"ח, חרף אותו רצון עז לשמור על פרטיותה ועל מידה מסוימת של שליטה בחייה.

31. אלא מאי, שביצוע בדיקה גופנית ע"י גינקולוג לא ניתן היה לשכנעה כי תבצע, משביקשה קודם כל להשתחרר מבית חולים ולהתקלח לאחר הטראומה שחוותה, גם שהוסבר לה כי בדיקה גופנית נדרשת וחשובה לפני שתתקלח. דומה כי נימוקיה על רצונה להתקלח ולא לבצע בדיקה גינקולוגית בפעם ראשונה בחייה כשהיא כואבת - אין לבקר גם במחיר "איבוד" ראייה, שלמעשה "משחק" דווקא לידין של מבצע העבירות.

ראו עדות המתלוננת עמ' 77 שורות 13-4:

ש": ושרטטת את השרטוט,
ת: זה שונה בין לדבר ובין להביא דברים שזה כבר קשור לגוף שלי זה שונה.
מבחינתי זה שונה.
ש: תראי אם אני אגיד לך שאני חושב שכנראה באותו לילה או סמוך מישהו

קיימת יחסים עם גבר אחר ולא רצית,

ת: ממש לא.

ש: ולא רצית שהדברים האלה יעלו,

ת: לא.

ש: ולכן פחדת לבדיקה של רופא נשים פחדת כל כך פחדת מבדיקה של רופא

נשים מבדיקה רקטאלית ופחדת לתת את התחתונים,

ת: עד לפני המקרה הזה בכלל לא קיימתי יחסי מין."

וכן בהמשך שהסכימה לבדיקה (עמ' 77 שורות 18-32) העידה כי:

"ש: תקשיבי בבקשה לשאלות, איך אנחנו יכולים להיות בטוחים שלא קיימת יחסי

מין עם א"ט או עם מישהו אחר?

ת: כי זה כבר היה בוקר אני אומרת לך ואני מזהה את הפרצוף שלו ואני זוכרת

אותו.

ש: יכול להיות שהאדם הזה בעל גוון עור בהיר עם עיניים כחולות באמת תקף

אותך אבל יכול להיות שבאותו לילה קיימת יחסים עם עוד מישהו עם אותו א"ט

שכול כך לארצית להגיד את השם שלו.

ת: אני אומרת לך שלא. אני יודעת שלא, אני בטוחה שלא.

ש: כי אז זה היה מסביר לנו,

ת: לא, אני בטוחה שלא,

ש: למה את לא מוכנה לבדיקה ולמה את לא מוכנה להעביר את התחתונים ולמה

את גם מחסירה דברים,

ת: גם ככה בסוף כן הסמכתי לבדיקה וכן הבאתי את התחתונים אז למה הסכמתי

אם כן קיימתי עם מישהו אחר יחסים?

ש: אחרי שהתקלחת.

ת: עובדה שהדי אני שלו עדיין נמצא."

32. ב"כ הנאשם מבקשת בסיכומים למצוא סתירות ופריכות בגרסת המתלוננת מול גרסתו של א"ט, שהסיע

אותה ברכבו לפנות בוקר, אך מתעלמת מן העובדה כי גרסת העד היתה מינימליסטית מונעת מרצון שלא להתערב

בעניין לא לו, שעה שנמצא מסיע ברכבו את המתלוננת קטינה, צעירה ממנו ב-6-7 שנים ובזמן הנסיעה התנשקו או כפי

גרסתו, היתה זו המתלוננת שניסתה להתנשק איתו הוא סירב (עמ' 726-727 לפרוטוקול).

33. עדיפה עלי עדותה הכנה של המתלוננת על כך שהתנשקה עם א"ט ברכבו, גם שהיה רק ידיד, על פני

גרסתו של א"ט לפיה הנשיקה היתה רק ביוזמתה. אני גם מוצאת לדחות את גרסתו של טדסה על כי המתלוננת היא

שצלצלה לנייד שלו וניתקה, כדי לשמור את מספר הטלפון שלו ולא להיפך - בנסיבות בהן טוענת המתלוננת ומוכיחה כי

לא היו לה שיחות יוצאות.

הוכחה לנכונות גרסתה לפיה אין לה שיחות יוצאות והצלצול-ניתוק היה דווקא ממכשיר הטלפון של א"ט אליה, ניתן

ללמוד מעדות חבריה עימם נפגשה באותו לילה, שסיפרו כי המתלוננת, כשרצתה להתקשר - ביקשה להתקשר מהטלפון

הנייד שלהם (ראו עדות בן ימסה עמ' 741 לפרוטוקול וכן עדות מיקי נגש עמ' 747 לפרוטוקול).

בנסיבות אלה, גם ההסבר שנתנה לפיו במחסן, בעיצומו של האירוע האלים עם הנאשם, ביקשה להתקשר ולקרוא לעזרת המשטרה, ביודעה שאין לה שיחות יוצאות אלא רק שיחות למשטרה - מקובל עלי ומתיישב עם יתר הראיות (עמ' 31 לפרוטוקול).

34. אשר לחבלות הגופניות בגופה של המתלוננת ה"מ";

כבר בדוח פעולה מיום האירוע, שנרשם ע"י השוטר מזרחי מיראל (ת/259), מדווחת המתלוננת על האונס ועל הדקירות שנדקרה, כעולה מהתיעוד הרפואי מבית החולים (ת/265).

עצם קיומו של נשק קר חד, חותך ופוצע - הוכח.

35. מעדות המתלוננת בפנינו בסופו של יום עולה כי את הסכין בעטיה נפצעה, הלכה ולמעשה, לא ראתה אלא רק הרגישה את עוצמת פגיעתה (עמ' 98 לפרוטוקול).

אמנם בהודעת המתלוננת מיום 24.1.15 בשעה 10:46 (ת/260) בהמתינה לניתוח בבי"ח בני ציון מסרה אימרה שם דיווחה על עיקרי האירוע הטראומטי שאירע; כל כך טראומטי שלא הרגישה שנדקרה בפניה, והוסיפה:

"ש: לא ראית סכין?

ת: ראיתי סכין כסופה ארוכה לא מתקפלת."

ובהמשך:

"ש: מאיפה הוא הוציא אותה?

ת: לא שמתי לב עד אפילו שהוא חתך אותי."

אלא שעיקרי הדברים מלמדים, כעולה מכלל הראיות, שהיו דקירות וחתכים, אך אלה רק הביאו את המתלוננת להכרה אודות הסכין שאחז התוקף, סכין עוצמתית שפגיעתה רעה, כפי שגם עלה בת/271 - מבלי שראתה את הסכין בבירור.

36. תיאור הסכין אם כן אינו אלא הסקת מסקנות של המתלוננת מהדקירות שהרגישה ומהחתכים שנגרמו לה, למרביתם ולהיקפם התוודעה מאוחר לאירוע, בין כשהיתה אצל השכנה שהכניסה אותה לביתה ובין כשהיתה בבית החולים, כפי שהעידה גם בבית המשפט (עמ' 98 לפרוטוקול).

37. מכל מקום, ההשגות לגבי אמינות המתלוננת שמבקשת ב"כ הנאשם ללמוד בעטיו של תיאור הסכין, אין בהן כדי לפגוע ב"גרעין האמת" של תיאור האירוע בכללותו, שחוזר ונשנה באימרות המתלוננת במשטרה ובעדותה בבית המשפט.

38. עוד מוסיפה ב"כ הנאשם וטוענת בסיכומיה לחוסר אמינות של המתלוננת, שלמרות גרסאותיה העקביות לאורך אימרותיה במשטרה ובבית המשפט, הדגישה כי הנאשם פנה אליה ובידיו היה מילון באנגלית-רוסית, כשבחיפוש

בביתו נמצאו שני מילונים בעברית-רוסית.

אלא שגם אם טעתה המתלוננת בסוברה שראתה מילון ברוסית-אנגלית ולא ברוסית-עברית, אין בכך כדי לגרוע מגרסתה, בנסיבות בהן הודה הנאשם כי ככלל נהג להסתובב בארץ מחוץ לביתו עם מילון כדרכם של תיירים, כלשונו, וכאשר הלכה למעשה לא הוכח האם אז, בזמן האירוע (להבדיל ממועד המעצר ומועד החיפוש) החזיק במילון רוסית-אנגלית או רוסית-עברית.

39. המתלוננת כאמור בתחילה עם הגעתה לבית החולים (ביום 24.1.15) סירבה להוריד ולמסור את תחתונה לחוקרת אורית ארז שפגשה בה בשעה 10:46, אך עוד באותו יום (24.1.15) בשעה 12:55 התרצתה ומסרה את התחתונים (ת/264).

40. בדיקת חיים, כאמור, סירבה המתלוננת לבצע בעודה תחת טראומת האירוע, כאשר מסירוב זה חזרה לאחר שהתקלחה ומשום שבחלופי הזמן הבינה את חשיבות הבדיקה לאיתור מבצע המעשים החמורים שנעשו לה; אלא שממצאים של דנ"א, כפי שיובהר להלן, כבר לא נמצאו באותה בדיקה גופנית פרט לתיאור ממצאי החבלות כפי שאובחנו ע"י הרופאה המטפלת ד"ר א' צ'סטיאקוב, התואמים את גרסת המתלוננת, כדלקמן (ת/272):

"...שטפי דם ונפיחות בקרום הבתולין, בשקע אחורי, בקיר האחורי של נרתיק, קרע טרי בקרום הבתולין בשעה IXסיכום: הממצאים באזור אברי המין הינם בעלי אופי חבלתי, יכולים להתיישב עם עיקרי התלונה - חדירה של איבר מין לתוך הנרתיק לפני 3 ימים".

ד"ר צ'סטיאקוב בעדותה בפנינו חזרה על ממצאי הבדיקה והוסיפה כי התנהלות המתלוננת בסירוב לביצוע בדיקה בסמוך למקרה, היא התנהגות טבעית בקרב קורבנות תקיפה מינית (עמ' 453) ובהמשך העידה על ממצאי בדיקתה, כדלקמן:

"אני גם מתייחסת לזה כסימנים חבלתיים למעט קרע בקרום בתולי היו סימנים אחרים כמו שטפי דם כמו בצקת בקרום כי כל הסימנים האלו מעידים על פגיעה טרייה כי אני גם מתייחסת לזה כפגיעה טרייה" (עמ' 453 לפרוטוקול).

41. לאור האמור אני קובעת כי גרסתה של ה"מ על השתלשלות האירוע שחוותה היא סדורה, קוהרנטית, ברורה ועומדת על רגליה, ויחד עם זאת מחוזקת בראיות נוספות, חלקן ראיות מסוג "סיוע", גם שלא נדרשת ראיה מסייעת, כפי שבואר לעיל.

להלן אסקור את יתר הראיות:

42. הלכה היא כי ראיה על מצב נפשי של קורבן עבירות מין, מהווה ראיה עצמאית היכולה אף להוות סיוע, במקרה הנדרש, לשם הרשעה בדיון. ראו ע"פ 950/80 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(3) 561, 569 (1982):

"כזכור, הלכה פסוקה היא, שמצבה הנפשי של המתלוננת, כפי שהוא נראה לנפגשים אתה לאחר המעשה, יכול להוות סיוע לעדות, כי המעשה נעשה בעל כורחה, אם על אותו מצב נפשי העידו עדים אחרים... טעמו של דבר הוא, כי מצבה הנפשי של המתלוננת בזמן מסוים הינו עובדה שאינה תלויה בעדותה הראשית, כדרך שסימנים בגופה של המתלוננת כגון סריטות או חבלות מהווים עובדה נפרדת כנ"ל."

כן, ראו דברי כב' השופט ט' שטרסברג-כהן, בע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205, 234 (2002):

"הלכה היא כי ראיה על מצבו הפיזי והנפשי של קורבן אונס היא ראיה עצמאית היכולה להיות חיזוק לגירסתו ואף למלא את דרישת הסיוע, שנדרשה בעבר לשם הרשעה בעבירת מין על סמך עדות יחידה של קורבן העבירה."

וכן, דבריו של כב' השופט י' דנציגר בע"פ 4776/10 פלוני נ' מדינת ישראל (22.10.2012), בפיסקה 102:

"אין חולק כי ראיות מהימנות בדבר מצב נפשי קשה בעת חשיפת גרסה מהוות חיזוק ראייתי מקובל ונפוץ למדי בפסיקתו של בית משפט זה לצורך הרשעה בעבירות מין."

43. בענייננו הביאה המאשימה לעדות את השכנה הגרה בסמוך ואשר לקול קריאותיה של המתלוננת פתחה את דלת ביתה והעניקה לה מקום בטוח לשהות בו עד בוא המשטרה שהוזעקה ע"י אותה השכנה.

44. השכנה גב' מ מ העידה על מצבה הנפשי הקשה של המתלוננת, על מצבה הגופני העגום ועל גודל הזוועה שחוותה, כלשונה בפניה: **"...הוא אנס אותי ודקר אותי"**.

הגב' מ מתארת את החבלות בגופה של המתלוננת, את הדם שניגר מפצעיה, עד שדימתה כי היא רואה את העצם של היד בשל עומק החתך. כמו כן תיארה את השבר הנורא, כשהתקשתה המתלוננת לעכל את האירוע - דבר שהביא אף לנפילתה מן הכורסא בה ישבה לרצפה. כך נקלטו הרשמים שנשמעו מפי המתלוננת ע"י העדה, (עמ' 16 שורות 17-21):

"היא הייתה מאוד נסערת היא צעקה ובכתה ואני לא ידעתי מה איך לעזור לה ואז שהתקשרתי בזמן שאני מתקשרת למשטרה היא נפלה לי מהכורסא ממש נפלה על הרצפה וצעקתי לשוטרת היא נופלת לי תעזרו לי. ואז היא ביקשה היא שאלה אותי כי מרוב שאני הייתי כל כך נסערת היא שאלה אותי אם יש איתי עוד מישהו ואמרתי לה כן בעלי איתי ואז היא אמרה לו מה לעשות. ואז לקחנו מגבות והתחלנו לעצור את הדימום עם מגבות עד שמד"א ומשטרה הגיעה"

דברי העדה מאומתים גם בתיעוד שנשמע במוקד 100 בשיחה למשל"ט (ת/5).

45. הנה כי כן, עובדות כתב האישום על שאירע למתלוננת ה"מ הוכחו מעל לספק סביר בעדותה המהימנה והאמינה, בה לא נמצאו סתירות מהותיות הפוגמות ב"גרעין האמת" של גרסתה. עדותה של המתלוננת כאמור נתמכת בעדותה של הגב' מ מ ובממצאים הרפואיים.

46. לשיטתי, נוכח האמור לעיל, טענות הנאשם כנגד עדות המתלוננת אין בהן ממש ומכל מקום לא פוגעות באמינותה.

המתלוננת העידה כאמור על השתלשלות האירועים באופן מדויק ושקול, ללא הפרזה, עדות שנתמכת גם בראיות חיצוניות, כך גוללה את סיפורה בדרך האופיינית למי שחוה את החוויה המתוארת על ידו.

47. מהימנות המתלוננת נקבעת על ידי על סמך ההתרשמות מאופן מתן העדות והירידה לפרטי האירוע, כמו כן גם נוכח ההתרשמות הבלתי אמצעית ממנה ונוכח הראיות החיצוניות - לכולם אני נותנת משקל רב.

בעניין זה ראו דברי כב' השופטת ע' ארבל בע"פ 1142/06 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו, 1.9.08), כהאי לישנא:

"מקובל עליי כי על בית המשפט לנקוט זהירות רבה בקביעת ממצאי מהימנות. קביעת ממצאי מהימנות אינה עניין ל"תחושות" גרידא, אלא היא צריכה להיות פרי מכלול של שיקולים, כהגיגה הפנימי של העדות, עמידתה במבחן יתר הראיות בתיק, הקוהרנטיות הפנימית שלה, סימני האמת העולים מן העדות וההתרשמות מאופן מסירתה. יחד עם זאת, גם בהינתן העובדה שכל אדם מגיב בדרכו למצבי לחץ ומתמודד באופן שונה עם אירועים טראומטיים, איני סבורה כי ניתן או רצוי להקל ראש בערכה של ההתרשמות הבלתי-אמצעית מן העדים העולים על דוכן העדים, מספרים את סיפורם ונחשפים ברגעי חולשה, מבוכה וכאב."

כך הוא המקרה דנן.

48. בעניין זה אציין כי גרסת הנאשם אינה מתייחסת להשתלשלות האירוע, משום שלשיטתו לא היה בזירה ולא יכול להביע עמדה על שאירע.

49. באלה הנסיבות, אפנה לבחינת השאלה העיקרית שמעמיד הנאשם כקו הגנה - היא זהותו של מבצע העבירות נגד המתלוננת ה"מ.

הנאשם כאמור מכחיש שמדובר בו.

50. המתלוננת, שנמצאה אמינה ומדויקת במסירת העובדות, העידה כי את פניו של הנאשם ראתה במרחק קצר (מטר פלוס - עמ' 35 לפרוטוקול) כשפנה אליה בבקשת עזרה ומילון בידו. את פניו גם ראתה בטרם דחיפתה למחסן, שוב עמדה פנים אל פנים מול מבצע העבירות.

המתלוננת מסרה מיד את תיאורו של מבצע העבירות לרבות פרטי לבוש ואבזרים נוספים שהיו עימו, ובכלל זה תיק צד שנשא בהצלבה. תיאורו של מבצע העבירות כפי שהעידה וכפי שניתן להתרשם נחרט בזיכרונה, לרבות מבע פניו.

51. ימים ספורים לאחר האירוע נדרשה המתלוננת לעבור על אלבום תמונות בו כ-100 תמונות (ת/258) ולנסות לזהות את מבצע העבירות, אך כדבריה הוא "לא היה שם".

דומה כי לא בכדי לא ראתה המתלוננת את תמונתו של הנאשם באלבום משלא היה מוכר במשטרה באותה תקופה שהרי מאז הגעתו לארץ באוגוסט 2014 עד מעצרו מס' חודשים לאחר קרות המקרה - לא נעצר ע"י המשטרה.

52. זיהוי הנאשם כמבצע העבירה באישום השני מבוסס על כמה אדנים שכל אחד כשלעצמו יכול להיות נדבך עיקרי בזיהוי כמבצע העבירה; ובוודאי שכל נדבך יכול לחזק את משנהו ביחד עם ראיות נסיבתיות נוספות.

אדן ראשון - הדנ"א

53. סמוך לאירוע מיום 24.1.15 בשעות הבוקר הובהלה המתלוננת ה"מ לטיפול רפואי בבי"ח בני ציון. באותו יום (24.2.15) בשעה 12:55 נתפסו בהסכמתה תחתוניה והוכנסו ע"י החוקרת אורית ארז לשקית סטרילית של בית החולים (ת/264).

ראו עדות החוקרת אורית ארז בעמ' 283 לפרוטוקול, שורות 9-23:

"ש. איך פיסית את תופסת את התחתונים.

ת. בכפפות, שמים בתוך שקית סטרילית ללא שום דבר. זאת היתה שקית של ביי"ח שקבלתי, מכניסים אותם וזה היה בנפרד משאר הבגדים היא נאטמה והועברה לתחנה.

ש. למי העברת את התחתונים והבגדים.

ת. לאחר שנאטמו לקחתי אותם בחזרה למשרד המוצגים ושם זה הופקד.

ש. אני רוצה שתגידי למי מסרת את המוצגים, או כמו שגם שאלתי אותך קודם, בראיון, מה הכוונה משרד מוצגים. תסבירי. איך אפשר לדעת למי מסרת את התחתונים?

ת. בשבת יש לנו חוקר תורן, שהוא חוקר לבד בתורנות, וכשבאתי אותו חוקר תורן או חוקרת תורנית שאני לא זוכרת את שמה קיבל את זה או קיבלה את זה מידיי, להמשך טיפול. ניתן לראות את מי שפתח את התיק.

ש. מה ניתן לראות?

ת. מי שקיבל מידיי את המוצגים, העביר אותם לשקיות ממוספרות, הכניס אותם לארון המוצגים, פתח את התיק, סרק את החומרים, זה החוקר התורן.

ש. איך אפשר לדעת מי פתח את התיק?

ת. בתקציר התיק. "

התחתונים של ה"מ נארזו כאמור בבי"ח באופן סטרילי בנפרד מיתר פרטי לבושה.

54. החוקרת אורית ארז לאחר תפיסת התחתונים והשמתם בשקית העבירה את השקית למשרד מוצגים בתחנת זבולון שם נארזה השקית בעיצומו של יום השבת ע"י חוקרת תורנית בשקית מטאניר אטומה מס' 0097628Y (להלן: "השקית" או "המוצג" או "התחתונים").

55. שקית המטאניר צולמה ע"י החוקרת אגמית דגן ובצילומים (ת/302, ת/302 א') ניתן לראות את שקית המטאניר ואת מספרה, וגם את השקית הנוספת שבתוכה הושמו התחתונים. פרטי השקית הוזנו למחשב ע"י החוקרת צפריה וגנר, שהיתה חוקרת תורנית באותה שבת אשר פתחה תיק במחשב ביום 24.1.15 (ת/305) ושמה את המוצג בכספת כפי המתועד גם ע"י החוקרת אגמית דגן.

בהמשך עם מילוי טופס לוואי ע"י אגמית דגן (ת/222) נשלח המוצג המסומן 0097628Y למטא"ר ע"י השוטרת חמו שי קובי (עמ' 761 לפרוטוקול) באמצעות השליח המתנדב פרידמן יואל (ת/221). המוצג נמסר במז"פ לשוטרת אמיר שאולוף שקיבל וסימן את המוצג בסימון מטא"ר זב/11 - 02101 /15 נוסף על הסימון 0097628Y (ת/230).

56. ב"כ הנאשם קובלת על כך שבשרשרת המוצג יש דוחות שנרשמו מאוחר לביצוע הפעולה (כמו למשל דוח של פרידמן יואל ואגמית דגן) ולכך אוסיף אי בהירות לגבי זהות החוקר התורן אשר ארז את המוצג שהיה בשקית סטרילית של ביי"ח לתוך שקית המטאניר הממוספרת.

57. דא עקא, שלהשגות האלה יש תשובות ברורות בחומר הראיות, אחריהן אין עוד להרהר.

ודוק, המוצג המדובר קרי, זוג התחתונים הגיע למטא"ר למעבדה הביולוגית שם נפתח על פי הנוהלים וצולם. צילום התחתונים מתאים באופן מובהק לעדותה של המתלוננת המתארת את תחתונה בצבע ורוד ובמרקם תחרה.

זו אף זו, תצלום התחתונים הוצג למתלוננת במהלך חקירתה הנגדית ע"י ב"כ הנאשם, והמתלוננת בתורה לא רק שזיהתה את תחתונה, אלא גם זיהתה את הקרעים שנגרמו ע"י הנאשם במהלך האירוע, ראו בעמ' 79 לפרוטוקול שורות 20-29:

"ש. אוקי תראי התובעת הציגה לך תמונה של תחתון וורוד. אני אומר לך את לא יכולה לדעת אם זה אותו תחתון שנתפס אצלך זה דומה זה דומה למה שנתפס אצלך,

ת. לא מה אני לא יודעת איזה תחתונים יש לי?

ש. תראי תחתונים וורודים איך את יודעת שזה בדיוק אותו תחתון?

ת. כי אני זוכרת אותם שהן היו תחרה,

ש. שהיו?

ת. שהם תחרה.

ש. וזה סימן מיוחד שיש רק לתחתונים שלך ולא למשהו אחר?

ת. אחרי שקרה את המקרה הזה זה היה קרוע זה נקרא (טעות במקור) לי מרוב הלחץ וגם זה קרוע אני יודעת שזה זה".

58. יצוין כי אכן, כפי שהעידה המתלוננת, ישנם קרעים במוצג התחתונים עליהם העידה המתלוננת ואשר **לא נגרמו** במעבדה במז"פ, כעולה מעדותו של משה שפיצן בעמ' 811 לפרוטוקול.

59. הדברים האמורים נאמרים ונוספים לעדויות החוקרים לפיהן ביום 24.1.15 היה במשרד המוצגים זוג תחתונים אחד ורוד מתחרה של המתלוננת, שסומן כמוצג ונשמר בכספת עד להוצאתו בצירוף מכתב לוואי למטא"ר.

עוד יודגש כי עד למועד האמור ביום 24.1.15 וגם לאחריו (ולמעשה עד ליום 5.9.15) הנאשם כלל לא נעצר ע"י המשטרה, ועמו כלל לא נוצר מגע, כאשר רק ביום 6.2.15 פנה לראשונה לבי"ח - הוא בי"ח רמב"ם למכון הרנטגן, ביקור שלא נרשם כדין בהיותו ביקור שלא על פי הסדר התקין של עבודת בי"ח, כעולה מעדותו של אבי הנאשם (ת/335, ת/337), כשהסיבה נסובה על העובדה כי היה במעמד של תייר.

60. והעיקר, זיהוי מוצג התחתונים ושיוכו למתלוננת ניתן למצוא באופן **מובהק** כפי שיוסבר להלן, גם בממצאי מטא"ר מז"פ שם נמצא דנ"א של המתלוננת על המוצג (ת/38), זיהוי ברור לתחתונים השייכים לה.

הדנ"א כראיה בהליך:

61. ראיית הדנ"א היא ראיה נסיבתית - להבדיל מראיה ישירה - ונמנית על משפחת הראיות "המדעיות" המוצגות בבית המשפט על ידי מומחים (ראו ע"פ 9724/02 **אבו חמאד נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(1) 71, להלן: "עניין אבו חמאד"), שם נאמר מפי כב' השופט מ' חשין בעמ' 81, כהאי לישנא:

"...כי בדיקת הדנ"א ראיה קבילה וראויה היא, ובית-המשפט יכול ורשאי לראותה כראיה מהימנה בלא

לבדוק מחדש בכל פעם את עיקרי השיטה המדעית. כל זאת כמובן בכפוף לשני תנאים עיקריים אלה: אחד, כי עיקרי השיטה ועיקרי הבדיקה יהיו נתונים לבחינה ולהפרכה בכל עת ובכל דרך לגיטימית, ושניים, יוכח כי הבדיקה הקונקרטית העומדת לדיון נערכה בהתאם לכללים הנדרשים על-פי השיטה המדעית שלעניין".

מקורו של הדנ"א הוא בשני תאים, תא ביצית ותא זרע שמהם נוצר תא חדש שמשכפל ומתמין עד להולדתו של העובר (האדם). בכל תא בגופו של אדם מצוי הדנ"א המכיל את המידע הגנטי של האדם ומהווה צופן גנטי ייחודי לכל אדם ואדם.

הדנ"א נמצא בכל תאי הגוף וזהה בכל התאים כאשר בכל תא רגיל 46 כרומוזומים, 23 נרכשים מהאב ו-23 נרכשים מהאם.

62. בחלק קטן מהדנ"א קיימים אתרים המקודדים לתוצרים חלבוניים, אלה הם הגנים, שאחראים על תכונות שונות של האדם, כאשר יש לזכור כי הדנ"א כולו קרי, הגנום האנושי בא לידי ביטוי ב-3 מיליארד בסיסים האמורים לעיל, כשהגנים הם חלק קטן מהגנום.

השינויים ברצף הבסיסים בדנ"א הם שמייחדים את השונות בין האנשים. מאחר ואין זה מעשי להשוות 3 מיליארד בסיסים, הפתרון הוא להשוות מדגם קטן מתוך הגנום. אנשי המדע בחרו אזורים בדנ"א בהם קיימים רצפים עם שונות גבוהה בין אנשים, והם שנבחנו במעבדה לצורך השוואה. ככלל, לא מתבצעת השוואה מלאה בין שני פרופילים; ההשוואה המקובלת היא השוואה מדגמית בין אזורים מסוימים מוכרים ומוגדרים על רצף הדנ"א וההנחה היא שאם יש בין המדגמים זהות הרי שיש סבירות שתהיה זהות גם ברצף כולו.

יש שמשווים את הגנום האנושי לאנציקלופדיה בת 3 מיליארד אותיות, הכתובה בעזרת 4 אותיות שונות (A. G. C. T). תכונותיו של כל אדם מתוארות באנציקלופדיה האישית שלו ולא ייתכן כי לשני אנשים שונים יהיה רצף דנ"א שווה, פרט לתאומים זהים, כך שנמצא שאין אפשרות ממשית שיהיה רצף דנ"א זהה לחלוטין לשני בני אדם שונים (ראו ע"פ 5459/09 אדריאן שוורץ נ' מדינת ישראל, 20.7.15).

על פי המקובל נבדקים לפחות 10 אתרים, ראו שם בעמ' 20:

"לצורך זיהוי פוזיטיבי של אדם, נהוג לבדוק לפחות עשרה אתרי STRs (ראו לדוגמה ע"פ 149/12 אשר אלמליח נ' מדינת ישראל, [פורסם בבנו] פסקה 43 (24.9.2012)) ואתר נוסף לקביעת המין (זכר/נקבה). בשעתו, התבססה הבדיקה על ששה אתרים בלבד, ובמהלך השנים עלה מספר האתרים הנבדקים לצרכי השוואה, ו"מטבע הדברים, ככל שמספרם של האתרים בהם מבוצעת הבדיקה גדול יותר, עולה מהימנות תוצאתה של הבדיקה" (ע"פ 492/02 עסל נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 935, 947 (2002) (להלן: עניין עסל))."

63. אנשי המעבדה מפיקים מצד אחד את הנתונים הגנטיים מזירת העבירה ומצד שני מגופו של החשוד (הנאשם כאן) ומשווים ביניהם. בבדיקת הזהות גנטית בין שני המקורות - דוגמת דנ"א של הנאשם כאן מול דנ"א המופק מהזירה (ובעניינו מתחתוניה של המתלוננת) - מתבצעת השוואה בין האללים באתרים מקבילים משתי הדגימות.

אם ההשוואה מעלה שאין זהות, ניתן לקבוע כי גורם אחר תרם את הפרופיל הגנטי הנבדק, ודי בכך שבאחד האתרים מתקבלת תוצאה שלילית כדי לשלול את הנאשם.

אם האללים זהים בשתי הדגימות, אז קיימת סבירות כי הפרופיל הגנטי זהה וכי הנאשם הוא מבצע העבירה.

רמת הסבירות תיקבע על פי ניתוח סטטיסטי.

על מנת לקבל את בדיקת הדנ"א כראיה, לא די בזיהוי האללים ע"י המומחה הפורנזי אלא יש צורך בחוות דעת סטטיסטית, ויש הסוברים כי מספיק ידע וניסיון מוכחים בתחום הסטטיסטי - שבלעדיהם לבדיקת הדנ"א אין נפקות ראייתית.

64. ראיית הדנ"א נדונה בהרחבה בעניין אבו חמאד האמור, שם נקבע כי בדיקת דנ"א הינה בדיקה מוכרת ומקובלת בקהילה המדעית וניתן לקבלה כראיה קבילה במשפט פלילי.

כב' השופט מ' חשין סבר, מבלי לקבוע מסמרות, כי די בהסתברות של **אחד למיליארדים** ואף למיליונים כדי לקשור נאשם למעשה העבירה, ראו שם עמ' 92, כדלקמן:

"כללם של דברים: בדיקת דנ"א ראייה כשרה וראויה היא לבואה לפני בית-המשפט, וההכרעה במשקלה תיעשה בידי בית-המשפט כמעשה בית-המשפט בכל ראייה נסיבתית-מדעית. עיקר הוא בנושא ההסתברות הסטטיסטית ובשכיחות ההתאמה בין הדנ"א שנמצא בזירה לבין הדנ"א של הנאשם, וככל שהשכיחות תפחת ותלך כן יעלה ערכה של ראיית דנ"א. שכיחות של אחד בין מיליארדים די בה כדי לקשור פלוני לעבירה וכך אף בשכיחות של מיליונים, ואולם אין צורך שנקבע מסמרות. בענייננו-שלנו המדובר הוא בשכיחות של אחד לכשבעה מיליארד, ודי בשכיחות זו כדי לקשור את המערער בשלשלאות כבדות אל מעשה הפשע שנעשה בגופה של המתלוננת. לדעתי, בדיקת דנ"א בהסתברות סטטיסטית גבוהה (ובלא שנכריע במידתו של אותו גובה) ראויה היא שדינה יהא כראיה של טביעת אצבעות. ובהיעדר הסבר סביר - הסבר העשוי לעורר ספק בלב בית-המשפט - יהא ניתן להרשיע נאשם אך על-פי ראייה זו... ואולם אין צורך שנכריע בשאלה סופית, הואיל וכפי שהיה במקרים קודמים, יימצאו לנו בחומר הראיות חיזוקים לראיית הדנ"א. כוונתנו היא, בעיקר, לאותם סימנים שנתנה המתלוננת באנס...".

יצוין כי בפס"ד אבו חמאד מובא מקרה בו נמצאו חיזוקים לתוצאות בדיקת הדנ"א בסימנים שנתנה המתלוננת במראו של האנס, וזאת למרות שנכשלה בזיהויו במסדר זיהוי.

65. כיום, נושא הדנ"א התבסס בפסיקה והפך להיות חלק מקובל ושכיח במסכת הראיות.

עוד נקבע בע"פ 149/12 **אלמליח נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) מיום 24.9.2012 (להלן: "פס"ד אלמליח"), כי אין מניעה עקרונית להרשיע נאשם **אך ורק** על סמך ראיית דנ"א וכי אפיון גנטי תואם ברמת שכיחות של אחד ללמעלה ממיליארד מספיק לצורך זיהוי נאשם **וקשירתו לזירת העבירה**, וכדברי כב' השופטת ע' ארבל, פסקה 27:

"להשקפתי, ניתן בנסיבות מסוימות להרשיע נאשם על יסוד ראיית דנ"א הניצבת לבדה. אף לטעמי, יש

לגזור לעניין זה גזירה שווה מההלכה הנוהגת בשיטתנו באשר לראיה של טביעת אצבע (בכפוף לאמור להלן). זו מורה כי ניתן לבסס הרשעה בפלילים על טביעת אצבע כראיה יחידה ובלבד שאין בראיות שבאו בפני בית המשפט הסבר "תמים" להימצאותה של הטביעה, במידה המקימה ספק סביר באשמתו של הנאשם...".

ובהמשך,

"על בית המשפט לתת את הדעת גם לגוף הממצאים ולשאלה המכרעת אם יש בהם כדי ללמד במידת הוודאות הנדרשת כי מקור הדנ"א שנמצא בזירה הוא בנאשם. אין בכוונתי לקבוע מסמרות בשאלה מהי מידת ההתאמה וגובה ההסתברות המינימאליים הדרושים לכך, ולו מן הטעם שהצדדים לא הציגו בפניי את התשתית הדרושה להכרעה בשאלה נכבדה זו. אשאיר אותה אפוא פתוחה במסגרת הנוכחית והיא תיבחן לעת מצא. די אם אומר, בכל הזהירות המתחייבת, כי דומה שאפיון גנטי תואם ברמת שכיחות של אחד ללמעלה ממיליארד מספיק לקביעת זהותו של אדם...".

חוות הדעת הביולוגיות:

66. מומחה המעבדה הביולוגית של מז"פ במטה הארצי, מר משה שפיצן, הגיש מספר חוות דעת ונחקר עליהן ביום 2.3.16; בחלק מהמוצגים שנסקרו בחוות הדעת, שמקורם בזירות השונות, לא התקבלה כמות דנ"א ראויה להמשך בדיקות (ראו כדוגמה **ת/36**) או שהופק פרופיל דנ"א חלש ברמה שאריתית, שחסרים בו נתונים המאפשרים השוואה ושיוך לאדם.

בנסיבות אלה, מצאתי להתייחס רק לנתונים שבחוות הדעת בהם הופקו מהמוצגים פרופיל דנ"א שכל מאפייניו בולטים, ברורים ומובהקים ושניתן לשייכו לאדם, ובענייננו מדובר הלכה למעשה אך במוצג התחתונים, שנתפס מהמתלוננת ה"מ.

בעניין זה אוסיף ואציין כי במחסן בו אירעו האירועים הנוגעים לה"מ (ת/40) נתפס גם אולר עליו התקבל פרופיל דנ"א חלקי שהוא תערובת וכי בתערובת קיים פרופיל בולט בר השוואה ממקור זכרי אך לא המתלוננת ולא הנאשם - תורמים אפשריים לפרופיל שהתקבל. בנסיבות אלה, אני קובעת כי אין במוצג זה כדי לשנות מהממצאים שיפורטו להלן, משלא נמצא על האולר כאמור דנ"א של המתלוננת, וממילא אין להסיק כי האולר קשור באירוע, בדומה לחפצים רבים שהיו במחסן במועד האירוע, בנסיבות בהן דובר במחסן סגור אך לא נעול (ראו עדות מיקי נגש עמ' 744).

67. חוות הדעת שנערכה ביום 12.2.15 על ידי משה שפיצן (**ת/37**) הינה חוות דעת הנוגעת למתלוננת ה"מ, ועניינה בפרופיל דנ"א שהופק מהתחתונים שהשוו בתחילה לדנ"א של המתלוננת. יצוין כי באותה חוות דעת ראשונה נבדקו לבקשת החוקרים גם קשר בין פרופילי הדנ"א שנמצאו על התחתונים ובין שלושה חשודים שנחשדו אז בביצוע האונס - קשר שנשלל, זאת בזמנים בהם הנאשם טרם נעצר וטרם הופק דנ"א מגופו.

ויודגש, כאמור, בתחילת החקירה ועד מעצרו של הנאשם ביום 5.9.15, לא הדנ"א שלו ולא התמונות שלו היו במאגרים המשטרתיים.

משנעצר הנאשם נערכה חוות דעת עדכנית היא ת/38 שתפורט להלן.

68. במסגרת **ת/37ב'** שנערך ע"י משה שפיצן ביום 28.1.16, התייחס המומחה לחוות הדעת ת/37 וביקש להוסיף כי בשעתו גם בדק נוכחות חומר החשוד כדם אדם וכי באחד האזורים על גבי התחתונים (סעיף 1) נמצא דם

אדם, אלא שתוצאות בדיקתו זו נשמטו מחוות הדעת הקודמת (ת/37).

המומחה ביקש, אם כן, להוסיף לחוות דעתו כי בבדיקה לנוכחות חומר חשוד כדם אדם שבוצעה על תחתונים (סעיף 1 אזור 1ב'), התקבלה תגובה חיובית לנוכחות דם אדם, וזאת בנוסף להימצאותו של דנ"א ממקור זכרי.

69. בכך ניתן חיזוק לעדות המתלוננת על שנאנסה, עת נמצאו על גבי התחתונים גם תאי זרע, כפי שיפורט להלן.

70. חוות הדעת שנערכה ביום 18.10.15 (ת/38) מתייחסת לתקופה בה התקבל במעבדת המאגר ביום 6.9.15 פרופיל דנ"א של הנאשם, לאחר מעצרו, והוא הושווה לממצאים שהתקבלו עוד בת/37 מהתחתונים של המתלוננת ה"מ.

71. בחוות דעת זו נקבע כי פרופיל הדנ"א מהתחתונים (סעיף 1 אזור 1א' p, p) ופרופיל הדנ"א הבולט מאזור נוסף (סעיף 1 אזור 1ג' p) **תואם לפרופיל הדנ"א של הנאשם**. כן צוין בחוות הדעת כי על פי אומדן סטטיסטי של האוכלוסייה הישראלית (יהודית או ערבית) שכיחות הפרטים באוכלוסייה, שהינם בעלי פרופיל דנ"א כפי שהתקבל מהחומר שנדגם מהתחתונים וכשל הנאשם, נאמדת **באחד ליותר ממיליארד פרטים**, ועל כך הוגשה גם חוות דעת סטטיסטית מפורטת יותר.

72. עוד נקבע בחוות הדעת כי פרופיל הדנ"א מהתחתונים (סעיף 1 אזור 1ג' s) **תואם לפרופיל הדנ"א של המתלוננת ה"מ** וכי על פי אומדן סטטיסטי של האוכלוסייה הישראלית (יהודית או ערבית), שכיחות הפרטים באוכלוסייה שהינם בעלי פרופיל דנ"א כפי שהתקבל בחומר שנדגם מהתחתונים וכשל המתלוננת, נאמדת **באחד ליותר ממיליארד פרטים**.

73. כן נקבע בחוות הדעת כי בחומר שנדגם מהתחתונים (סעיף 1 אזור 1ב' s) התקבלה תערובת פרופילים שמקורה ביותר מפרט אחד, וכי מקורה של תערובת זו יכול להיות מצירוף פרופילי הדנ"א של הנאשם ושל המתלוננת וכי השכיחות הסטטיסטית לתוצאות אלו תבוצע ע"י פרופ' ע' מוטרו שהגיש גם על כך חוות דעת (ת/41).

74. העד משה שפיצן נדרש בחקירתו להתייחס להסמכת המעבדה והקפדה על נהלי הבדיקות הנערכות בה ועל כך השיב כדבעי, בהסבירו כי המעבדה עובדת לפי תקנים מוכרים ומוקפדים, ובכללם של הרשות להסמכת מעבדות (עמ' 814-815 לפרוטוקול), הגם שחוק מידע גנטי לא חל על הבדיקות שנעשות במז"פ.

כמו כן, ציין המומחה כי כיום המעבדה במז"פ הוסמכה ע"י הרשות להסמכת מעבדות, ללא קשר לחובה בחוק, ומכל מקום ההליכים במעבדה תמיד מוקפדים, וכי בכל בדיקה ובדיקה נלקחת בחשבון, כאבן דרך חשובה - זהירות והקפדה מפני טעויות.

75. כן אישר המומחה כי עובדי מז"פ מקבלים הדרכות והסמכות פנימיות וכלשונו בעמ' 815-816 לפרוטוקול:

"ש. תסכים איתי שהנהלים של הרשות להסמכת מעבדות נועדים כדי לשלול אפשרות לטעות, כדי לבצע בדיקה פנימית וחיצונית של כל תהליכי הבדיקה.

ת. הנהלים נועדו לשיפור הליכי עבודה.

ש. והמטרה שלהם לשפר את איכות הבדיקה ולמנוע טעויות, נכון?

ת. המודעות לקיום של אפשרות של טעות קיים במעבדה גם לפני שהרשות להסמכת מעבדות היתה מעורבת בתהליך וגם אם מחר הרשות להסמכת מעבדות תחליט שהיא לא מסמיכה את המעבדה, עדיין התהליכים יישארו זהים, מובנה בהם היזהרות מטעויות, והבחירה להשתמש בשירותי הרשות להסמכת מעבדות נעשתה כצעד לקבל הדירות, חזרתיות בעבודה, שהתוצאות תמיד יחזרו על עצמן, שיפור תהליכי העבודה, אבל אני מתקשה להגיד שהרשות להסמכת מעבדות היא זו שגרמה לנו להיזהר יותר בתהליכי העבודה שלנו, ממה שהיינו קודם לכן."

ובהמשך;

"ש. האם ניתנה גם הסמכה לעובדים או לא ניתנה הסמכה לעובדים על פי חוק הסמכת מעבדות ועל פי חוק בינלאומי

ת. הסמכה במז"פ לפי מיטה ידיעתי היא הסמכה פנימית. לכל עובד במעבדה יש תעודה שהוא מוסמך. הדיון סביב הרשות להסמכת מעבדות האם כן או לא, מבחינתנו - הוא בעצם לא רלוונטי. אנו נמשיך להגיש חוו"ד גם אם הרשות להסמכת מעבדות לא היתה מסמיכה. במהלך ההליך (התהליך - הערה שלי) לא היתה הסמכה ועדיין הגשנו חוו"ד. אנו רואים יתרון בתהליך אבל לא חובה".

76. יצוין כי במסגרת חקירתו הנגדית של המומחה נשללה אפשרות כי התוצאות שהתקבלו ופורטו בחוות הדעת מיום 12.2.15 (ת/37) הן שגויות, וכדבריו:

"...לא סביר לחלוטין שקיימת כאן תקלה או תוצאה לא נכונה. אסביר - דגימות דנ"א מתוך התחתונים עברו תהליך נפרד. רק הן היו בתוך התהליך הזה. יש לנו פה 3 דגימות למעשה 4 דגימות בהן אנו מוצאים את פרופיל החשוד. יש לנו את פרופיל המתלוננת המתאים לדגימה של עצמה. יש לנו תערובת של שניהם. התהליך בוקר לאורך כל דרכו ע"י ביקורות, לא סביר לחלוטין בעיניי שטיפול טעות ב-6 דגימות ולכן הטענה הזו מבחינתי אין לה יסוד". (עמ' 818 לפרוטוקול)

77. בעדותו המומחה הדגיש כי בדיקת התחתונים היתה בדיקה פשוטה שאין בה סיבוך האופייני לעיתים בבדיקות המבוצעות במעבדה במקרים אחרים, שם פעמים יש ממצאים ממעורבים רבים:

"...במקרה של התחתונים מדובר בפרופיל הפשוט ביותר, קלאסי, ללא שום בעיות וזה לא נפוץ כל כך בימינו, אנו בודקים הרבה מוצגים וברובם אנו מקבלים מוצגים עם תערובות וצורות צורות אחרות" (עמ' 824 לפרוטוקול).

78. ב"כ הנאשם העלה טענות בדבר שימוש בחומרים שפג תוקפם במהלך הבדיקות של המעבדה וכן כנגד אופן פעילות המעבדה, על כך השיב המומחה כי:

"אני רוצה לומר לבימ"ש שוב בין אם התאריך תפוגה פג ובין אם לא פג, התוצאה היא תוצאה תקפה כיוון שהביקורות היו חיוביות...מה הדבר הכי גרוע שיכול לקרות אם משתמשים בחומר שהוא פג תוקף, האם יתקבל פרופיל של אדם אחר והתשובה היא - לא ולא. יתכן ועוצמת הפרופיל תהיה חלשה יותר, המופע שלו יהיה חלש יותר אבל הפרופיל לא יהיה אחר, לא מיצרים יש מאין. תפוגה של חומרים לא מייצרת פרופיל, יכולה לייצר פרופיל חלש יותר, היא לא מזהמת את הפרופיל" (עמ' 819-820 לפרוטוקול).

ובהמשך הדגים את דבריו בעמ' 821 לפרוטוקול שורות 21-30:

"ש. אני אומר לך שאסור לך ולכל מומחה אחר בתכלית האיסור להשתמש בחומרים שתוקפם פג ושימוש כזה יכול להטעות את הבדיקה ולהפוך אותה ללא מדויקת.

ת. אמרתי וזה לא נכון. הדבר דומה לשימוש עוד לפני עידן הצילום הדיגיטלי היינו משתמשים בפילם, אם הייתי מצלם את בימ"ש בפילם שהוא פג תוקף עדיין הייתי מקבל אותה תמונה. יתכן שהצבעים לא היו יפים כל כך, אבל התמונה היתה ברורה והיינו יכולים לזהות שמדובר באותם אנשים, לא היו מתקבלים 3 אנשים אחרים.

ש. בדוגמא שלך לא רק שיכולנו לקבל תמונה מטושטשת כתוצאה מהשימוש בפילם יכולנו גם לקבל תמונה עם צבעים לא נכונים.

ת. נכון אבל לא אנשים אחרים. עדיין היינו מזהים את האנשים. להסיר ספק לחלוטין - התוצאות כאן הן תוצאות שכל מומחה רק יכול לייחל אליהן, אלו תוצאות מצוינות".

וכן בעמ' 821-822 לפרוטוקול:

"ש. אם אמשיך עם הדוגמא שלך, אם הייתי משתמש בפילם שפג תוקפם יכולת לקבל תמונה של אדם ג'ינג'י שהוא במציאות בלונדי, זאת אומרת שינוי צבע משפיע על תווי זיהוי.

ת. משפיע על רזולוציה, אם הייתי מנתח את הפנים של כולם, הרזולוציה היתה כזו שהייתי רואה שמדובר באותם תווי פנים בין אם מדובר בצבע שיער שחור או אדום, זו רמה נוספת של רזולוציה הנכנסת לתמונה. אם נשליך למקרה שלנו - יכול להיות שלא הייתי מקבל תוצאה כלל. יכול להיות שהייתי מקבל פחות אתרים. יכול להיות שאיכות התוצאה היתה על גבול היכולת של המערכת, אותן תוצאות שאני לא יכול לדווח, אלא שזה תאורטי לגמרי וזה לא קרה בבדיקה הזו".

79. העד יוסי איסן, מומחה במאגר הדנ"א במטא"ר, העיד ביום 6.3.16, ואישר את תוכנו של ת/227 - במסגרתו זוהתה התאמה בין פרופיל דנ"א של הנאשם למוצג שנקלט במאגר הדנ"א. העד אישר כי לצורך הפקת דגימת דנ"א של הנאשם נעשה שימוש בחומרים שהוצגו על ידו (ת/48 א' - עמ' 7,8,9) לרבות מספרי האצווה ותאריכי התפוגה. באשר לחומרים בהם נעשה שימוש העיד כי: **"החומרים שאנחנו עבדנו איתם מצוינים..."** (עמ' 847 לפרוטוקול).

80. יצוין כי בחקירה נגדית הוצג לעד מסמך מתיק העבודה (שמוספר 39) ובו טבלה המפרטת רשימת חומרים. המסמך הוצג גם למומחה מ' שפיצן. העד, לאחר שעייין במסמך, שלל כי הוא קשור לעבודתו, בדומה לעדותו של המומחה מ' שפיצן, שגם הוא שלל את המסמך כקשור לעבודתו.

81. אמור אם כן, המומחה משה שפיצן שהפיק את דגימות דנ"א מהתחתונים וביצע את ההשוואה וכן המומחה יוסי איסן (עמ' 844 לפרוטוקול) שהפיק את דגימות דנ"א מהנאשם, שניהם נדרשו להתייחס לתיק העבודה של המעבדה - ת/48א' ולטופס 39 שבו.

שני המומחים, כל אחד בתורו, שללו את הרלוונטיות של מסמך 39 לעבודתו תוך הפניה למסמכים אחרים המתעדים את עבודתם. דומה, אם כן, כי מסמך 39 אינו רלוונטי לבדיקות ולממצאים שהתקבלו בעניין המתלוננת ה"מ והנאשם.

השכיחות הסטטיסטית:

82. הסטטיסטיקה, שעניינה שכיחות פרופיל של דנ"א בקרב האוכלוסייה, בודקת מה הוודאות שאת העבירה ביצע הנאשם ולא אדם אחר, או במלים אחרות - מה מידת החשש שלאדם אחר שאינו הנאשם יש פרופיל גנטי זהה, ועל כן הוא ולא הנאשם ביצע את העבירה.

קביעת שכיחות כזו היא עניין שבמומחיות, כשבמקרה דנן באה בפנינו חוות דעת של פרופ' עוזי מוטרו (ת/41), חוקר באוניברסיטה העברית בירושלים במחלקה לסטטיסטיקה ובמחלקה לאקולוגיה, אבולוציה והתנהגות. המומחה הוזמן להעיד בפנינו ביום 2.3.16.

פרופ' ע' מוטרו התייחס לדגימות שנדגמו מתחתונים של המתלוננת ה"מ, כדלקמן: "תחתונים 1 אזור 1 א' P", "תחתונים 1 אזור 1 ב' P" ו- "תחתונים 1 אזור 1 ג' P" שבהתאם למעבדה הביולוגית של מז"פ - משטרת ישראל (חוות הדעת של משה שפיצן) בהן התקבל אותו פרופיל דנ"א הזהה לפרופיל של הנאשם בכל **חמישה עשר אתרי הדנ"א** שנבדקו.

בנסיבות אלה נבדקה מבחינה סטטיסטית השכיחות להתאמה באוכלוסיות שונות בישראל - האוכלוסייה היהודית, האוכלוסייה הערבית והעדה האתיופית ובהמשך בקרב האוכלוסייה הפולנית והרוסית. **בחוות הדעת יש ביטוי מילולי להסתברות הנקבעת בצד ביטוי מתמטי.**

כך נמצא ע"י המומחה כי ההסתברות שאדם אקראי מהאוכלוסייה הישראלית יהיה בעל אותו פרופיל דנ"א הזהה לפרופיל שעל שלושת המוצגים הנ"ל והזהה לפרופיל של הנאשם - נאמד ב-1 ל-30.5 **טריליון**; באשר לאוכלוסייה הישראלית הערבית הוא נאמד ב-1 ל-153 **טריליון** ובאשר לעדה האתיופית בישראל הוא נאמד ב-1 ל-96.9 **טריליון**.

83. באשר למתלוננת התייחס פרופ' ע' מוטרו לדגימות מהמוצג שסומנו "תחתונים 1 אזור 1 ג' S" שבהתאם לחוות הדעת של משה שפיצן (ת/37) התקבל פרופיל דנ"א הזהה לפרופיל של המתלוננת ה"מ **בכל חמישה עשר אתרי הדנ"א** שנבדקו. בחוות הדעת נמצא כי מבחינה סטטיסטית ההסתברות כי לאישה אקראית יהיה פרופיל זהה לפרופיל שעל המוצג "תחתונים 1 אזור 1 ג' S" ואשר זהה לפרופיל של המתלוננת נאמד ב-1 ל-284 **טריליארד** באוכלוסייה הישראלית היהודית, כאשר היחס באוכלוסייה הישראלית הערבית נאמד ב-1 ל-27.8 **טריליארד** ובעדה האתיופית נאמד ב-1 ל-74.5 **טריליארד**.

פרופ' ע' מוטרו ציין בעדותו כי כל האומדנים מתייחסים לשכיחות בקרב אנשים שאינם קרובים קרבת דם לנאשם או למתלוננת וכי השכיחות בקרב קרובי משפחה תהיה גדולה יותר, כך למשל ההסתברות כי **לאח מלא** של הנאשם יהיה אותו פרופיל כמו של הנאשם נאמדת ב-1 ל-4 **מיליון**, דבר שאינו רלוונטי לענייננו מאחר וההגנה הבהירה כי לנאשם אין אח או אחות מאותם אב ואם (עמ' 825 לפרוטוקול).

באשר לאחים למחצה השכיחות היא בסדר גודל של **1 למיליארדים**, כפי שהעיד פרופ' ע' מוטרו בעדותו (עמ' 826 לפרוטוקול).

84. בהמשך חוות הדעת מתייחס פרופ' ע' מוטרו למוצג נוסף הוא "תחתונים 1 אזור 1 ב' S" בו התקבלה תערובת בולטת של פרופילי דנ"א של יותר מפרט אחד. באשר למוצג זה נקבע ע"י פרופ' ע' מוטרו בחוות הדעת כי:

"הן הגב' ה"מ והן מר דניס טרטיאקוב מתאימים להיות תורמים לתערובת הבולטת שעל מוצג "תחתונים 1 אזור 1ב' S". יתרה מכך, שני הפרטים הנ"ל מספיקים על מנת להסביר את כל מרכיבי התערובת - אין בתערובת אף לא אלל אחד שאינו נמצא לפחות אצל אחד משניהם".

85. עוד נקבע ע"י פרופ' ע' מוטרו בחוות הדעת כי ההסתברות שהתערובת על המוצג "תחתונים 1 אזור 1ב' S" התקבלה על ידי המתלוננת והנאשם גדולה פי 3.09 קוונטיליון מההסתברות כי אף לא אחד משניהם תרם לה ביחס לאוכלוסייה הישראלית היהודית. היחס עבור האוכלוסייה הישראלית הערבית הוא 5.39 קוונטיליון ועבור העדה האתיופית בישראל הוא 9.62 קוונטיליון.

בנוסף, הובהר בחוות הדעת כי ההסתברות לקבל את התערובת שעל המוצג "תחתונים 1 אזור 1ב' S" בהנחה שגם המתלוננת וגם הנאשם תרמו לתערובת זו גדולה פי 10.6 ביליארד מההסתברות כי רק המתלוננת תרמה לתערובת והתורם האחר הוא גבר כלשהו מהאוכלוסייה הישראלית היהודית, שאיננו הנאשם, כאשר יחס הנראות עבור האוכלוסייה הישראלית הערבית הוא 83 ביליארד ועבור העדה האתיופית בישראל הוא 75.7 ביליארד.

נקודת מבט נוספת שנבדקה ע"י פרופ' ע' מוטרו היא ההסתברות שגם הנאשם וגם המתלוננת תרמו לתערובת שעל המוצג "תחתונים 1 אזור 1ב' S" שהיא גדולה פי 167 טריליון מההסתברות כי רק הנאשם תרם לתערובת והתורם האחר הוא אדם כלשהו מהאוכלוסייה הישראלית היהודית, שאיננו המתלוננת, כאשר הנראות עבור האוכלוסייה הישראלית הערבית הוא 63.5 טריליון ועבור העדה האתיופית בישראל הוא 129 טריליון.

86. במהלך עדותו של פרופ' ע' מוטרו צוין בפניו כי הנאשם הינו נוצרי ממוצא רוסי ובאלה הנסיבות התבקש המומחה **בהסכמת הצדדים** להגיש חוות דעת משלימה במסגרתה יתייחס לשלושת המוצגים הם - "תחתונים 1 אזור 1א' P", "תחתונים 1 אזור 1ב' P" ו-"תחתונים 1 אזור 1ג' P" - בהם התקבל אותו פרופיל דנ"א הזהה לפרופיל של הנאשם, בכל חמישה עשר אתרי הדנ"א שנבדקו (עמ' 829 לפרוטוקול).

המומחה חישב את השכיחות של הפרופיל הגנטי הנ"ל באוכלוסייה הרוסית הלא יהודית שאינה בישראל, ובהתאם לכך הגיש ביום 8.3.16 חוות דעת משלימה, שהוגשה בהסכמה מבלי שב"כ הנאשם הוסיף כל בקשה נוספת לזימונו של המומחה לחקירה.

בחוות הדעת ציין המומחה כי לא מצא בסיס נתונים לאוכלוסייה הרוסית שמכיל את כל 15 סימני הדנ"א שנבדקו ולכן ביצע חישוב פרופיל גנטי מלא עבור האוכלוסייה הפולנית שם כן נמצא על ידו בסיס נתונים לכל 15 סימני הדנ"א - ובנסיבות אלה נמצא כי פרופיל גנטי זהה יהיה במקרה של 1 ל-17.8 טריליון. בנוסף, חישוב פרופ' ע' מוטרו פרופיל חלקי קרי, בעשרה סימנים בלבד, עבור האוכלוסייה הרוסית שם נמצא כי פרופיל גנטי זהה יהיה במקרה של 1 ל-34.4 ביליון.

דומה כי חוות דעת משלימה האמורה כלל לא נדרשה נוכח השכיחות שהודגמה בקרב האוכלוסייה בארץ וכלשון המומחה פרופ' ע' מוטרו בעמ' 827;

"...אני רק טוען שאם אני לוקח אוכלוסיות שונות זו מזו, יהודית, ערבית, אתיופית, השכיחות שונה, אבל לא בסדר גודל. היא נשארת אחד לטריליונים...".

87. פרופ' ע' מוטרו נחקר בחקירה נגדית על חוות דעתו ובחקירתו נתן תשובות מקצועיות שמבססות את מסקנותיו. כפי שעלה מעדותו וממומחיותו, ההסתברות שלאדם אקראי יהיה את אותו פרופיל גנטי של הנאשם, אשר נמצא על תחתוניה של המתלוננת, היא הרבה מעל 1 למיליארד, הרבה מעבר למה שהוכר בפסיקה כקובע זיהוי, הקושר את הנאשם **בשלשלאות כבדות לזירת הפשע**, כלשון פסקי הדין. כך נקבע ע"י כב' השופט מ' חשין בענין אבו חמאד ויושם שם, וכך נקבע בפס"ד אלמליח ויושם שם, קרי אפיון גנטי תואם ברמת שכיחות של אחד ללמעלה ממיליארד מספיק לקביעת **זהותו של אדם** - זהו המקרה כאן.

ודוק, זהותו של הנאשם נקבעת גם בצד הזיהוי שבין פרופיל הדנ"א שנבדק על התחתונים ובין פרופיל הדנ"א של המתלוננת ה"מ, כבמקרה דנן.

88. חוות דעת מז"פ וחוות דעת של פרופ' עוזי מוטרו וכן עדותם בפנינו היו מהימנות, מקצועיות ומבוססות. מעבדות מז"פ, כפי שהוכח, מקיימות נהלים מוקפדים לפי סטנדרטים מוכרים וברורים, ודומה כי ב"כ הנאשם בחקירתו לא יכול היה להצביע על כשלים שנפלו, בעיקר אל מול **התוצאות הברורות שהתקבלו**.

89. עוד יצוין כי במהלך שמיעת הראיות הודיע ב"כ הנאשם שיגיש חוות דעת נגדית מטעמו (עמ' 251 לפרוטוקול). בתחילה, פנה למומחה אחד (ד"ר יורם פלוצקי ו-ראו ת/37 ב') אליו נשלחו לבקשתו ע"י מז"פ המוצגים לרבות תיק העבודה (ת/37 ב') לצורך הכנת חוות דעת, ובהמשך הודיע הנאשם בעצמו כי החליף את זהות המומחה (עמ' 853 לפרוטוקול).

דא עקא, שבסוף ההליך **לא הוגשה כל חוות דעת מטעם הנאשם - דבר שיש בו כדי לחזק את ראיות התביעה**; על כך נאמר בפס"ד אלמליח (שם) מפי כב' השופט ע' ארבל:

"...טענותיו של המערער לגוף הממצאים לא נתמכו בכל סימוכין מקצועי. הוא בחר שלא לבצע בדיקה עצמאית של הדגימות ולא להביא חוות-דעת מדעית מטעמו שתנסה לסתור את קביעותיהם של מומחי התביעה. זאת, חרף העובדה שעסקינן בסוגיה מובהקת שבמומחיות. ראו בהקשר זה את הערתו של השופט מצא באשר להתנהלות דומה מצד העותר בדנ"פ אבו-חמאד:

"מקורות ההליך שהתקיים בעניינו של העותר עולה, כי העותר כלל לא ניסה להשיג על אמינות ממצאיהם המדעיים של המומחים מטעם התביעה. מי שהיה סיגורו אמנם חקר את המומחים. עם זאת, בחר שלא להביא מומחה מטעמו ואף ויתר על האפשרות שניתנה לו לערוך בדיקה גנטית עצמאית. כפועל יוצא מכך, לא הועמדה בפני בית-המשפט כל מחלוקת מקצועית שבה היה עליו לפסוק. בנסיבות אלו רשאי היה להניח, כי בהליכי ביצוע של הבדיקות הגנטיות לא נפל פגם וכי ממצאיהן נכונים..." (פסקה 9).

הדברים "תופסים" גם לענייננו, אף שאיני בטוחה שיש להרחיק ולומר כי לא הועמדה לפניי בית המשפט המחוזי בענייננו "כל מחלוקת מקצועית שבה היה עליו לפסוק", שהרי המערער ניסה להפריך את ממצאי המשיבה בחקירותיו הנגדיות. ברם זאת עשה ללא הועיל, שכן הטענות הספוראדיות שהעלה נענו להנחת דעתי בתשובותיהם של מומחי התביעה, ומשכך לא מצאתי כי עלה בידו לקעקע את

ממצאי המשיבה".

הוא הדין בענייננו.

90. כמו כן אפנה לע"פ 728/84 שמעון חרמון נ' מדינת ישראל פ"ד מא(3) 617 גם שם הותר להגנה לשלוח למומחה מטעמה ממצאים שנבדקו ע"י מז"פ ומשלא הומצאה חוות דעת נאמר כי:

"...חוות- דעת אמנם מצויה ברשות המערער, ואף-על-כן הוא נמנע מהגשתה. כידוע, הלכה פסוקה היא, שהימנעות מלהביא ראיה מצויה ורלוואנטית מובילה למסקנה, שאילו הובאה היא הייתה פועלת לרעת אותו צד שנמנע מהגשתה, ועל-כן ההימנעות מחזקת את ראיותיה של התביעה (ראה: ע"פ 437/82 [7], בעמ' 97; ע"פ 531/80 [3], בעמ' 596; ע"פ 112/52 [8], עמ' 254)".

91. דין דומה יחול גם על שיטת חישוב שהוצגה ע"י פרופ' ע' מוטרו כאשר כל שיטת חישוב אחרת שנטענה בפניו, לא היה בה כדי להטיל כל דופי בחוות דעתו, וגם לא היה בה מסד נתונים המוביל לחישוב אחר, בעיקר בנסיבות בהן גם חוות דעת נגדית בתחום הסטטיסטי סדורה, מבוססת וברורה כלל לא הוגשה (עמ' 830 לפרוטוקול).

סיכום ביניים

92. על פי בדיקות מז"פ וחוות דעת סטטיסטית יש לומר כי מתחתונה של ה"מ (המוצג האמור) נדגמו פרופילי דנ"א הקושרים את הנאשם "בשלשלאות כבדות" כלשון הפסיקה, אל המעשים שבוצעו נגד המתלוננת ה"מ.

מאחר ומדובר באפיון גנטי הן של הנאשם והן של המתלוננת ה"מ התואם ברמת שכיחות של אחד ללמעלה ממיליארד, מספיק הדבר לקביעת זהותם של הנאשם ושל המתלוננת.

טיב הראיה האמורה מחזק את כלל הראיות, כפי שיובהר להלן, גם משום מציאת תאי דם וכן מציאת תאי זרע בתחתונים.

לשיטתי, ראיית הדנ"א בענייננו, גם ללא שאר הראיות המבססות את זהותו של הנאשם כמבצע העבירה - די בה כדי להרשיע את הנאשם על בסיסה, משום המסקנה ההגיונית היחידה הנלמדת ממנה, לפיה הנאשם הוא האחראי לביצוע העבירות.

אין פה רק נוכחות של הנאשם בזירה משום אפיון הדנ"א שלו, אלא נוכחות במקום רלוונטי לעבירה, מכאן שעל הנאשם להציע הסבר מתקבל על הדעת או גרסה מזכה שיש בה לטעת ספק סביר באשמתו, שאם לא כן יורשע בדין, בדומה להלכה הקיימת לגבי טביעות אצבע.

כאן אפנה לבחינת גרסת הנאשם.

גרסת הנאשם

93. הנאשם טוען כי ראיית הדנ"א היא "טעות", כלשונו. לדבריו, מאז שהגיע לארץ ועד מעצרו (5.9.15) לא קיים יחסי מין עם נשים או גברים (ת/21 וכן עמ' 870 לפרוטוקול) ובכלל זה עם המתלוננת ה"מ, אותה מעולם לא פגש, עד לעימות שבוצע ביניהם במסגרת החקירה במשטרה ביום 8.9.15 (עמ' 862 לפרוטוקול).

לגרסתו, דנ"א שלו לא יכול להגיע לתחתונים של המתלוננת ה"מ וכי מדובר בטעות.

הנאשם אינו זוכר היכן היה ביום האירוע, האם בדיסקוטק, בבית או שטייל ברחוב, עם זאת, מסר בתשובה לשאלה ממוקדת היכן היה ביום 24.1.15 בעדותו בעמ' 861 לפרוטוקול כי:

"...לא עשיתי את העבירות הללו ובחקירות ראשונות אמרתי שכל הימים האלה הייתי בבית. אם לגבי 24.1.15 (האירוע בעניין המתלוננת ה"מ - הערה שלי) שאלו אותי איפה הייתי עניתי שאני לא זוכר או שטיילתי או שהייתי בדיסקוטק בשם מלינה..."

בהמשך עדותו טען כי נוהג לטייל בלילות לבד ברחוב וגם ללכת לים בקרית ים לקראת שעות הבוקר (עמ' 862 לפרוטוקול וכן 23/ת עמ' 5).

94. כעולה מגרסת הנאשם, אין בפיו הסבר כיצד דנ"א שלו נמצא בתחתונים של המתלוננת ה"מ בסמוך לאחר שבוצעו העבירות נגדה.

באלה הנסיבות, אומר כי טענת "הטעות" הנאמרת בעלמא רק מחזקת, הלכה למעשה, את ראיות המאשימה ובצירוף העובדה כי חרף הצהרותיו לא הביא הנאשם כאמור, מומחה להסביר את הימצאות ממצא הדנ"א - היא הנותנת.

בעניין זה ראו דברי כב' המשנה לנשיא (כתוארה אז) מ' נאור בע"פ 10477/09 מוחמד מובארק נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו) מיום 10.4.13:

"מכל האמור עולה כי בנסיבות מתאימות, ראיה פורנזית המזהה את הנאשם והקושרת אותו לזירת עבירה יכולה להספיק, בהעדר הסבר המעלה ספק סביר, כדי להביא להרשעה (לדוגמה להרשעה על סמך ראיות די.אן.איי. בלבד דווקא על חפץ ניד ראו ע"פ 149/12 אלמליח נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 24.9.2012); למקרה שבו, נוכח יריעת המחלוקת (העדר מחלוקת על מגע בין נאשם לבין מתלוננת), לא הספיקה ראית די.אן.איי. להרשעה, ראו פסק דיני ב-ע"פ 1132/10 מדינת ישראל נ' פלוני ([פורסם בנבו], 7.3.2012)). לכך יש להוסיף, כי כאשר מוכח שהנאשם שיקר בקשר לנוכחותו בזירת העבירה, אם אין בפיו הסבר שיש בו כדי להעלות ספק סביר מדוע שיקר - שקר זה מהווה ראיה נסיבתית עצמאית המצטרפת לראיות התביעה (ע"פ 517/86 ברוקס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 441, 451 (1989) ואסמכתאות שם; ע"פ 4471/03 מדינת ישראל נ' קריספין, פ"ד נח(3) 277, 286 (2004); ראו והשוו ע"פ 9184/06 מדינת ישראל נ' כהן, פס' 12 ([פורסם בנבו], 19.9.2007))."

95. והדברים יפים גם בענייננו עת נמצאו תאי זרע וזיהוי דנ"א של הנאשם בתחתונים של ה"מ, ולא בכל מקום אחר בזירה, בסיומו של אירוע טראומטי שהתרחש במחסן שם חולל כבודה של המתלוננת ה"מ.

בסופו של דבר, הממצאים הפורנזיים של דנ"א הקושרים את הנאשם למעשה העבירה ולצד העדר הסבר מתקבל על הדעת להימצאותם, מביאים למסקנה ללא ספק סביר כי מבצע העבירות הוא הנאשם.

דא עקא, שבענייננו אין ממצא הדנ"א עומד לבדו וכי קיימות גם ראיות נוספות שמצטרפות להוכחת זהותו של הנאשם כמבצע העבירות במתלוננת ה"מ, ומכאן אעבור לדון באדן השני בזיהוי הנאשם.

אדן שני בזיהוי הנאשם:

96. מספר חודשים לאחר האירוע הנוגע למתלוננת ה"מ בחודש ספטמבר 2015 כשהיתה המתלוננת ה"מ עם שתי חברות בשכונת צור שלום בקרית ביאליק, זיהתה לפתע את הנאשם ומיד הזעיקה את המשטרה שהגיעה למקום ועצרה אותו לנגד עיניה (ראו עדות של שתי החברות מ'י בעמ' 563 לפרוטוקול ו'י בעמ' 548 לפרוטוקול).

97. הנאשם אינו מכחיש את דבר מעצרו בהתאם לדיווח של המתלוננת ה"מ וחברותיה, אך טוען כי מדובר בזיהוי מוטעה, כלשונו.

98. אין מדובר במסדר זיהוי מתוכנן ומתוזמן שעורכת הרשות החוקרת אלא זיהוי ספונטני, אקראי, במלוא מובן המילה, במהלך הרגיל של החיים עת מזדמן מפגש לא צפוי בין המתלוננת, קורבן העבירה למבצע העבירה - בנסיבות בהן הזיהוי משקלו רב, וכך נאמר בספרו של המלומד י' קדמי על הראיות, חלק שלישי, תש"ע - 2009, בעמ' 1236-1234:

"זיהוי אקראי או ספונטני מתייחס לזיהוי חשוד במסגרת מפגש מקרי בינו לבין המזהה, כאשר הזיהוי הינו ספונטני, ללא הכנה מוקדמת.

משקלו של זיהוי כזה מותנה בנסיבות בהן הוא מתרחש כשהגורמים הנלקחים בחשבון הם האם אכן זה היה מפגש מקרי בין השניים אם לאו או האם יצירתו מלווה ברמזים המצביעים על כך שבחשוד מדובר.

לצד זה קיימים שיקולים נוספים לבחינת הזיהוי הספונטני והם מספר האנשים שהיו ליד החשוד בעת שזוהה, האם היו דומים לו אם לאו, האם הזיהוי היה מיידי וודאי וכו'.

זיהוי החשוד באופן ספונטני מאיין את משמעותו של מסדר הזיהוי החי".

99. זיהוי של הנאשם ע"י המתלוננת ה"מ הוא זיהוי נטול פניות במפתיע שנעשה מספר חודשים לאחר האירוע, חודשים בהם חזרה לנהל אורח חיים רגיל, ראתה אנשים, אך את הנאשם מבין כולם זיהתה באופן מיידי וספונטני רק כשהופיע לנגד עיניה, מתוך זיכרון שנחרט ושנצרב במוחה.

אין מדובר בזיהוי אקראי מעין ספונטני של אדם שאת זהותו יכול המזהה לנחש או לחשוד כמו למשל זיהוי חשוד שיושב בחדר חקירות, זיהוי חשוד שמובל ע"י שוטרים או זיהוי חשוד העומד ליד שותף לעבירה - אלא בזיהוי לגמרי מזדמן, ראשוני ונטול פניות.

100. ראיית הדנ"א שפורטה לעיל תומכת גם בזיהוי הספונטני של ה"מ, כך נמצא דנ"א של הנאשם ולא אחר, בתחתוניה של המתלוננת ה"מ שנתפסו סמוך לביצוע העבירות נגדה. לא רק בדנ"א מדובר אלא גם בממצאים המתאימים לאירוע כולו, קרי, קיומם של תאי זרע ותאי דם, שתומכים בגרסת המתלוננת על שנאנסה, והכל מהמסד ועד הטפחות.

ראיות נסיבתיות נוספות המחזקות את זיהוי הנאשם:

להלן אסקור ראיות נסיבתיות שמחזקות את זיהוי הנאשם, כמפורט לעיל, כלומר חיזוק הזיהוי (חיזוק ה"יש").

פרטי לבוש

101. המתלוננת ה"מ מתארת את פרטי לבושו של הנאשם שכללו סוודר לבן גולף הסרוג בצורה גלית, תיק צד שחור שהונח בהצלבה, נעלי ספורט ומכנסי טרנינג כהים וכן מעיל קפוצ'ון כהה שהונח על רצועות התיק, לגביו אין היא בטוחה.

פרטי לבוש "סוגיים" אלה נתפסו בחיפוש שנעשה בבית הנאשם ובבית הוריו בסמוך למעצר, כך נמצא סוודר גולף לבן סרוג בצורה גלית השייך לנאשם אצל הוריו וכן תיק, שנתפס על הנאשם במועד מעצרו המונח בהצלבה. יצוין כי תיק צד המונח בהצלבה נראה גם בתמונות במכשיר הנייד של הנאשם. כמו כן נתפסו מעיל קפוצ'ון כהה ונעלי ספורט - והכל כמפורט בחיפוש שנערך בהסכמת הורי הנאשם בבית ההורים ובבית הנאשם, בהתאמה.

אלא מאי, שמדובר בפרטי זיהוי סוגיים ולא ייחודיים ועל כן משקלם אינו עיקר הזיהוי אלא רק חיזוק לראיות מהותיות אחרות שפורטו לעיל.

איכון טלפון נייד:

102. ביום 24.1.15 התקיימה שיחת טלפון בשעה 06:41 לפנות בוקר בין המנוי השייך לאבי הנאשם ובין המנוי השייך לנאשם.

מר אבי קמר, יועץ טכני בתחום התקשורת בחב' פרטנר (להלן: "המומחה בתחום הסלולארי"), ערך חוות דעת לגבי איכוני השיחות שבוצעו באמצעות מכשיר הטלפון הסלולארי של הנאשם. על פי חוות דעתו, נתוני האיכון הסלולארי מלמדים כי ביום 24.1.15 בשעה 06:41 קיבל המנוי שיחה, שנמשכה 23 שניות, כאשר מכשירו הסלולארי של הנאשם נקלט בחלק הדרומי של שכונת ----- שבקרית ים, מקום המתאים לשעת האירוע שהתרחש מאוחר יותר הנוגע למתלוננת ה"מ וכן מתאים לשעת האירוע שהתרחש מוקדם יותר הנוגע למתלוננת ש"ס, כפי שיובהר להלן.

על פי המומחה, הסיכוי שהמנוי היה בעת קבלת השיחה ברח' (-) בקריית מוצקין, מקום מגורי ש"ס, הינו קלוש (פחות מ-3%) במיוחד שהשיחה מסתיימת לאחר 23 שניות בכיוון ההפוך ל (-). העד ציין כי המנוי היה יכול להיות ברח' ----- שבקרית ים, מקום האירוע הקשור בה"מ, אך קשה לקבוע זאת בוודאות, כך גם המנוי יכול היה להיות בעת קבלת השיחה ברח' -----, אך ההסתברות לכך לא גבוהה.

עם זאת, קבע המומחה בחוות דעתו כי המנוי של הנאשם לא יכול היה להיות בזמן ביצוע השיחה או בסמוך לה ברחוב שבטי ישראל בקריית חיים בנסיבות בהן "**המיקום נמצא מחוץ לטווח הכיסוי המקסימאלי של סקטור j/4105 עליו הסתיימה השיחה**" ומכאן עולה כי הנאשם לא היה בביתו בעת קבלת השיחה האמורה.

יצוין כי ביום 24.1.15 גר הנאשם עם הוריו ברח' שבטי ישראל בקריית חיים.

בעניין זה אציין כי בסיכומי הנאשם (עמ' 79) מבקש הנאשם שלא ליתן משמעות לראיה, ולמעשה הבקשה היא לתת לראיה את המשמעות המלאה, לפיה הנאשם אחרי הכל אינו מכחיש שייתכן והיה מחוץ לביתו (בית הוריו) ביום 24.1.15 עת נהג להסתובב ולטייל בלילה לבד מחוץ לבית.

אשר על כן, על פי חוות דעת, איכון השיחה בשעה 06:41 מתאים לאזור הזירה הנוגעת למתלוננת ה"מ, כאשר יצוין כי

האירוע העברייני הקשור במתלוננת ה"מ התרחש בסמיכות מקום בשעה 07:20 או בסמוך לה. למעשה מדובר בשיחה שהתקיימה בין שתי הזירות מושא אישום מס' 1 ואישום מס' 2 שהתרחשו ביום 24.1.15, ומתאים לשעות האירוע המדווחות שם.

103. אבי הנאשם ויטלי טרטיאקוב העיד על אותה שיחה ומסר כי מדובר באחת מאותן השיחות שקיים עם הנאשם בעוד הוא והנאשם נמצאים בבית. גרסה זו של אבי הנאשם שנשמעה לראשונה בעדותו - "גרסה כבושה" היא, מה גם שאין כל הגיון בניהול שיחות טלפון בשעת בוקר מוקדמת בין בני הבית הגרים יחד בדירה אחת.

יצוין, כי לגרסת האב לא באה כל תמיכה מכל מקור אחר לרבות מהנאשם, שכלל לא אישר כי נהג לדבר עם אביו בנייד כששניהם בבית.

ועוד יצוין כי בתחילת החקירה הנאשם עשה מאמץ להתרחק מה"סים" שאוכן, ולא סיפר כי היה לו "סים" אורנג' ממנו נרשמה השיחה האמורה, כאשר בהמשך באופן עקבי טען כי היה לו "סים" אורנג' אך אינו זוכר את מספר המנוי, גם כשבני משפחתו אישרו את מספר המנוי שלו - וגם לכך יש ליתן משקל לחובתו (ראו ת/20).

לכך יש להוסיף את גרסתו של הנאשם שמצד אחד מכחיש כי הוא ביצע את המעשים המיוחסים לו אך מצד שני אינו שולל כי נהג לטייל בלילות לבד וללכת לים בקרית ים. לאלה יש להוסיף את אופן המפגש המתואר ע"י המתלוננת ה"מ, אשר סיפרה כי במפגש עם הנאשם היה בידו מילון באמצעותו ביקש את עזרתה בדומה לתיאור שנותן הנאשם על דרך התנהגותו באותם ימים והליכתו עם מילון, וכך אמר באימרתו במשטרה ת/20 (משורה 158):

"ש. אם אתה פונה למישהו והוא לא מדבר רוסית איך תפנה אליו

ת. סורי או סליחה

ש. אתה מדבר אנגלית

ת. גם מעט כמו עברית"

בהמשך..

"ש. אני שואלת על 24.1.15 איפה היית?

ת. לא זוכר איפה הייתי לפני חצי שנה אני אוהב לטייל ברחובות...

ש. האם היית בקריית ים באותו תאריך?

ת. יכול להיות בקריית ים ויכול להיות שהייתי בבית".

ובהמשך בשורה 223 -

"ש. אני אומרת לך עוד שבאותו יום 24.1.15 אתה נכנסת לבניין ונכנסת למעלית יחד עם אותם קטנים

ת. לא נכנסתי לאף מקום. לגבי מטרונת ומילונים כולם משתמשים בשירות של מטרונת והרבה תיירים משתמשים במילון. אין משהו יוצא מן הכלל".

104. אשר על כן אני קובעת כי המאשימה הוכיחה מעל לספק סביר את העובדות שבכתב האישום באישום מס' 2 ואת זהותו של הנאשם כמבצע העבירות.

אישום מס' 1:

105. אישום מס' 1 דן באירוע הקשור במתלוננת ש"ס ילדת נובמבר 1998. על פי עדותה של ש"ס, ביום 24.1.15 בשעה 05:50, מספר שעות לפני האירוע שהתרחש עם המתלוננת ה"מ, נסעה במטרונית כשהיא נושאת תיק וטלפון נייד. לדבריה, הבחינה בנאשם עולה בתחנת גושן ויושב מאחוריה. בהמשך עם ירידתה בתחנת ----- החלה לצעוד לכיוון ביתה בשכונת "-----" שבקריית מוצקין, כשהנאשם בעקבותיה.

על פי עדותה, הנאשם עקב אחריה עד לבית מגוריה במטרה לחטוף אותה ולאנוס אותה. כשהגיעה לפתח בניין בית מגוריה פתחה ש"ס את דלת הכניסה לבניין במפתח ונכנסה, או אז הנאשם נכנס אחריה לפני שהדלת נסגרה.

יצוין כי המתלוננת במועד עדותה הצביעה לכיוונו של הנאשם, כמבצע העבירות נגדה (עמ' 606 לפרוטוקול).

106. בהמשך המתלוננת נכנסה למעלית והנאשם אחריה ובעודה לוחצת על קומה 3 בלוח המקשים, הנאשם לחץ על לוח המקשים לקומה האחרונה - קומה מס' 4, וזאת כדי לכפות עליה בכוח לעלות עימו לקומת הגג ושם לאנוס אותה.

המעלית עצרה בקומה 3 וכשפנתה ש"ס לצאת נעמד הנאשם בפתח המעלית כשפניו מולה, פרש את ידיו לצדדים וחסם את יציאתה מהמעלית. גם כשביקשה לצאת סירב וסימן לה באצבעו כלפי מעלה. לדבריה, כשהיו בקומה השלישית ושעה שנחסמה דרכה - הנאשם הרים את שתי ידיו כלפי מעלה בזווית של 45°, בכל יד, כך גם ראתה קעקוע **בגב** כף ידו השמאלית (עמ' 601, 602 לפרוטוקול).

המתלוננת ניסתה לצעוק אך הנאשם סתם את פיה. בהמשך יצא עימה מהמעלית ועלה איתה לקומה 4, כאשר בכוח ובאלימות גם כפה עליה ללכת לגרם המדרגות המוביל לגג. המתלוננת ש"ס נאבקה עם הנאשם, הצליחה להסיר את ידו מפיה וגם לצרוח בקול "אל תיגע בי אל תיגע בי" ולהכות ברגל בדלת סמוכה. למשמע צעקותיה ולא לפני שהנאשם נתן לה מכת אגרוף בפניה כדי להשתלט עליה - יצאה שכנה מביתה והנאשם נמלט מהמקום. מכת האגרוף שספגה המתלוננת ליד אפה ושפתיה היתה מכה חזקה שגרמה לפציעתה המתועדת בתמונות, וזאת בשל שלוש טבעות שהיו על שלוש מאצבעותיו של מבצע העבירות נגדה.

107. עדותה של ש"ס ניתנה ברצף ולעדוטה הצטרפה עדות אמה שפגשה אותה סמוך לאירוע, וחווה את הבהלה, הפגיעה והחרדה של בתה וכן את מצבה הנפשי הקשה כתוצאה מהאירוע. כמו כן הוגשה אימרת השכנה הגב' ר"ג (ת/295).

108. באישום זה פרטי המקרה שאירע לש"ס אינם לשיטתי במחלוקת, וברי שאת האירוע עליו העידה המתלוננת ש"ס, סיפרה היא מתוך חוויה שחוותה. מדובר באירוע טראומטי, שהשאיר סימנים בנפשה של ש"ס בגילה הצעיר ונצרב בזיכרונה. עדותה מקובלת עליי כעדות אמינה.

אמנם במהלך עדותה התגלו אי התאמות כמו למשל הדיווח שלא היה מדויק מהיכן עלתה למטרונית, עם מי היתה באותו לילה ועם מי שוחחה בטלפון כשחשה כי הנאשם עוקב אחריה - דברים שנחשפו מאוחר יותר ע"י החוקרים במשטרה

והוסברו על ידה, מהטעמים הקשורים ביחסיה עם אָמָה.

109. דא עקא, שגרסת המתלוננת המפורטת בעדות על המעשים שנעשו נגדה כפי שחוותה, גם אם אין לגרוע מהם נוכח האמור לעיל - יש בהם כדי להשליך על הבעייתיות בזיהוי הנאשם בנקודות השונות, שיובהרו להלן.

110. בתום שמיעת הראיות סבורה אני כי זהות הנאשם כמבצע המעשים המיוחסים לו בכתב האישום באישום מס' 1 - לא הוכחה מעל לכל ספק סביר, ובספק שנותר יש כדי להביא לזיכויו של הנאשם, ואבהיר.

מסדר זיהוי שנערך לש"ס:

111. מסדר זיהוי תמונות - עניינו נוגע גם באישום הראשון כמו גם באישום השלישי, כפי שיפורט להלן.

112. ככלל, מסדר זיהוי נחשב כראשון לאמצעי הזיהוי, מקום בו לא קיימת היכרות מוקדמת בין החשוד ובין העד המזהה (ע"פ 9040/05 **אוחיון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו), 7.12.06).

בישראל נהוגות מספר שיטות לעריכת מסדר זיהוי: האחת, ההצבעה של העד על החשוד במשטרה או על הנאשם באולם בית המשפט; השנייה, מסדר זיהוי חי, בו ניצבים אנשים במסדר חי לעיני העד המזהה, והוא מתבקש לעבור על פניהם ולהצביע על מי שהוא מזהה כמעורב בביצוע העבירה; השלישית, מסדר זיהוי תמונות שמתנהל לפי העקרונות המתווים את מסדר הזיהוי החי; הרביעית, מסדר זיהוי מאולתר, הנערך תוך ניצול הימצאותו המכוונת של החשוד בין אנשים אחרים הדומים לו, כאשר החשוד אינו מודע לכך שהוא משתתף במסדר זיהוי; והחמישית, זיהוי ספונטאני שאינו נערך במסגרת מסדר זיהוי של ממש ואינו חלק מחקירה (ע"פ 10360/03 **שדיד נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) מיום 23.2.06).

113. אמינות הזיהוי נבחנת על פי שתי אמות מידה: האחת, **אמינותו של העד המזהה**, הבוחנת את האמינות הכללית של העד המזהה ביחס לאירוע הפלילי כולו ולנסיבותיו, את נכונותו של העד לספר אמת ואת יכולתו לדייק בפרטים. אמת המידה השנייה בוחנת את **מהימנותו של הזיהוי**, דהיינו אם ניתן לסמוך על זיהויו של החשוד ע"י העד, אם לאו (ע"פ 9040/05 **אוחיון נ' מדינת ישראל**, פסקה 16 [פורסם בנבו] 7.12.2006) (ע"פ 8902/11 **חזיזה נ' מדינת ישראל**, פסקה 48 [פורסם בנבו] 15.11.2012).

114. הטעם לבחינה של מהימנות הזיהוי בנפרד מבחינת אמינותו הכללית של העד, נובע מהרצון להימנע מטעויות אפשריות של העד ביחס לזיהוי, אף אם מהימנות עדותו ביחס לאירוע הפלילי עצמו אינה מוטלת בספק (ע"פ 4524/11 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) מיום 17.6.13) - **כך המקרה דנן**.

115. אמת המידה השנייה - **בבחינת מהימנות הזיהוי**, מתמקדת ביכולת הזיכרון של העד המזהה וביכולתו להוציא מידע, אשר אצר בזיכרונו, מן הכוח אל הפועל. לפיכך, נעשית בחינה זו בשני רבדים: ברובד הראשון נבחנת יכולתו של העד להטביע בזיכרונו רשמים חזותיים, ובפרט את חזותו של מבצע העבירה. ברובד השני, נבחנת יכולתו של העד לשחזר את חזותו של מבצע העבירה ולזהותו בפועל. הבחינה בכל רובד בנפרד היא משמעותית, מאחר וגם אם הוטבעה דמותו של החשוד בזיכרונו של העד המזהה, אין פירושו כי שחזור המידע לאחר מכן הוא עניין של מה בכך. שחזור המידע, ובעיקר היכולת לזהות על פיו את מבצע העבירה, הוא פונקציה לא רק של הטבעת הדמות בזיכרונו של העד, כי אם גם של נסיבות הזיהוי עצמו.

116. ברובד הראשון של בחינת יכולתו של העד להטביע בזיכרונו רשמים חזותיים, ובפרט את חזותו של מבצע העבירה - נבחנות הנסיבות שאפפו את הטבעת דמותו של החשוד בזיכרונו של העד, כדוגמת משך הזמן בו צפה העד בחשוד, מרחק הצפייה, התנאים בהם **ראה העד את החשוד (מרחק, זווית ראייה, מצב תאורה וכו')** והשתייכות האתנית-חברתית של החשוד (ע"פ 648/77 קריב נ' מדינת ישראל, פ"ד לב(2) ע' 729, ע"פ 492/02 עסל נ' מדינת ישראל, פ"ד נו (6) 935).

117. ברובד השני של בחינת יכולתו של העד לשחזר את חזותו של החשוד ולבצע את הזיהוי בפועל - נבחנים הן פרק הזמן שחלף ממועד הטבעת דמותו של החשוד בזיכרונו של העד המזהה ועד למועד הזיהוי בפועל, האם היה זה מסדר חי או מסדר תמונות ועוד. בנוסף, נבחנות ההשפעות השונות שעשויות להיות לזיהוי עצמו ולמסגרת שבה נערך מסדר הזיהוי על מצבו הנפשי סובייקטיבי של העד המזהה, ומכאן גם על כושרו לזהות את מבצע העבירה. באשר להשפעות השונות האפשריות, יש לתת את הדעת במיוחד לאלה: הציפייה של העד לפגוש בחשוד שעלולה לערפל את כושר השיפוט שלו ולהובילו לזיהוי שגוי, רצון העד לסייע לרשויות האכיפה שעלול להובילו לזהות את המזהה על פי דמיון יחסי בלבד למבצע העבירה, הקונטקסט בו מתבצע הזיהוי, הלחץ והחשש המלווים את העד המזהה בשל המפגש הצפוי עם החשוד וכן מידת הביטחון של העד המזהה בזיהוי (ע"פ 648/77 קריב נ' מדינת ישראל, פ"ד לב(2) ע' 729) ע"פ 4524/11 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) מיום 17.6.13).

118. עוד יצוין, כי חשיבות ההקפדה על אמינות הזיהוי מתחדדת כאשר תוצאות המסדר עשויות לשמש ראיה יחידה שעל בסיסה מושתתת הרשעת הנאשם (ע"פ 492/02 עסל נ' מדינת ישראל, פ"ד נו (6) 935).

119. לאורם של מבחנים אלה, שנדונו בהרחבה בספרו של המלומד י. קדמי, על הראיות, אבדוק את מסדר זיהוי תמונות שבוצע במסגרת אישום מס' 1 (כמו גם מסדר התמונות שבוצע למתלוננת ג"נ וחברתה ג"ב באישום השלישי - שיפורטו להלן).

זיהוי הנאשם ע"י המתלוננת ש"ס

120. המתלוננת ש"ס מיד ובסמוך לאירועים נדרשה ע"י המשטרה לעבור על אלבום תמונות משטרתי ובו מספר רב של תמונות, אך על אף תמונה לא הצביעה. יצוין, כי באותו שלב הנאשם כאמור טרם נעצר ותמונתו מן הסתם לא היתה במאגר ובאלבומי התמונות.

אלא שהאמור לעיל אינו העיקר כמו גם הצבעה על הנאשם שיושב על ספסל הנאשמים במהלך העדות (שאינה זיהוי בלתי תלוי), שכן זיהוי הנאשם יש למקד בסוגיות עקרוניות אחרות שיפורטו להלן.

121. כעולה מעדות המתלוננת ש"ס, הלכה למעשה, רק חלק קטן מפניו של הנאשם ראתה בזמן האירוע, מאחר ולדבריה התוקף היה עם מעיל קפוצ'ון וכובע שכיסה את שערותיו למעט בצבוצ' של קו השיער. ועוד העידה כי מבצע העבירות נגדה גם לבש חם צוואר (שייתכן כי אין מדובר בחם צוואר אלא בסוודר גולף) שכיסה את החלק התחתון של פניו כולל חלק מהאף, מבלי שנראו הנחיריים (ראו ת/82 - ראיון קוגנטיבי).

122. באלה הנסיבות, יכלה המתלוננת ש"ס לדבר על זיהוי פנים חלקי של המצח מקו השיער, גבות, עיניים והאף בחלקו, כפי שנראה לה מבעד החם צוואר, כאף ארוך ומחודד, וכלשונה בעמ' 616 לפרוטוקול (שורות 7-8):

"תחילה אני ראיתי עד לתחילת האף, לאחר מכן החם צוואר קצת ירד ויכולתי לשים לב לאף מאורך ומחודד".

את האף של התוקף כאמור לא ראתה המתלוננת בשלמות כמו גם לא את הנחיריים (עמ' 599 לפרוטוקול שורה 12); כלומר הדגש בזיהוי של הנאשם ע"י המתלוננת ש"ס אם כן, הוא צבע העיניים (בהירות) והמבע המאיים.

המתלוננת ש"ס גם שמעה את קולו של התוקף ויכלה לדווח שמדובר בצעיר רוסי עם מבטא רוסי כבד.

123. העדה א"א, אמה של ש"ס, שפגשה אותה פצועה, בוכה ונסערת סמוך לאירוע, שמעה ממנה את שאירע לה ועמדה על פחד שחשה מפני התוקף פן יאנוס אותה וירצח אותה, באומרה: **"מישהו תקף אותי, אמא, הוא לא הספיק, הוא לא הספיק"** וכוונתה שהוא לא הספיק לתקוף אותה מינית (עמ' 261 לפרוטוקול ואילך).

124. חבלותיה של ש"ס בפניה תועדו בתמונות ת/240, ת/240 א'.

125. על זיהוי פניו החלקיים של הנאשם שאינם זיהוי פנים מלאות דיווחה האם מפי המתלוננת ש"ס בעדותה בעמ' 264 לפרוטוקול שורות 14-17:

"...הוא נכנס למעלית, היא יכלה לראות אותו, היא אומרת שהיא ראתה את הפנים שלו, כביכול היה לו חם-צוואר, וקפוצ'ון, היא ראתה את הפנים שלו, כלומר את העיניים, את הגבות וחלק מהאף ואת השיער שבצבץ מהקפוצ'ון..."

126. בהמשך בתאריך 10.9.15, לאחר שהנאשם נעצר על פי זיהוי אקראי של המתלוננת ה"מ - נערך למתלוננת ש"ס מסדר זיהוי תמונות ת/83 א', חרף התנגדות ב"כ הנאשם לביצועו, משטען כי המתלוננת נחשפה לתמונותיו של הנאשם בתקשורת; ועל כך אפרט להלן.

127. בנסיבות המתוארות לעיל, אני סבורה שעצם קיום מסדר זיהוי תמונות במתכונת שהותוותה ע"י המשטרה **מוקשית מאוד**, עת מדובר בזיהוי שנסוב על חלק מאוד קטן של הפנים, בעוד שבפני המתלוננת במסדר זיהוי תמונות, הונחו תמונות חשודים בפנים מלאות.

קושי נוסף שמשמיט את המשקל של מסדר הזיהוי שנערך, נעוץ בעובדה כי בטרם עריכת מסדר התמונות נחשפה המתלוננת לתמונות הנאשם, חשיפה שהמתלוננת מודה בקיומה, וזאת משלושה מקורות תקשורת שונים (עמ' 609-610 לפרוטוקול). בעניין משקל מסדר תמונות שכזה ראו בספרו של המלומד **י' קדמי** על הראיות, חלק שלישי, תש"ע - 2009, בעמ' 1236 כהאי ליסנא:

"זוהי החשוד "באקראי", שוב אין צורך ואין טעם לקיים מסדר זיהוי פורמלי או אחר. ואם בכל זאת נערך מסדר זיהוי "נוסף" - משקלו הראייתי של הזיהוי יהא זה שניתן לו לעניין הזיהוי המקרי; שמי לידינו יתקע שבזיהוי הנוסף לא זיהה העד אלא את מי שכבר זיהה קודם לכן?"...הואיל וזיהוי באקראי אינו נעשה בתנאים המיועדים להבטיח מבחן של ממש לכושר הזיהוי של המזהה - אלא, אדרבא, בתנאים שלא אחת יש בהם כדי להצביע על קיומו של "קשר" כלשהו בין האדם המזהה לבין החשוד "המבוקש" - משקלו הראייתי של זיהוי כזה הינו פחות ערך לעומת זיהוי במסדר של ממש".

מדובר אם כן במסדר תמונות שבוצע ביום 10.9.15, כאשר כבר מיום 5.9.15 הוכח כי תמונתו של הנאשם פורסמה

בתקשורת בכמה אתרים (ראו נ/7), כל זאת בצד תמונת הנאשם, שהמתלוננת מודה כי נשלחה אליה **ישראל** לנייד בטרם עריכת מסדר זיהוי תמונות.

128. ובמילים אחרות - בזיכרונה צרבה המתלוננת ש"ס את מראה חלק מפניו של הנאשם מקו השיער ועד האף בחלקו העליון, ובאלה הנסיבות אין לדעת, וליתר דיוק קיים **ספק רב**, האם במסדר זיהוי התמונות, חלק זה בפנים היה הדומיננטי בזיהוי, אם לאו.

על רקע הספק האמור, נולד כאמור ספק אחר, גדול ממנו, לפיו, ושלא מדעת, הזיהוי אחרי הכל **לא** היה של הנאשם כפי שראתה אותו המתלוננת באופן שראתה (קרי, חלק מפניו אותו ראתה במועד האירוע) - אלא זיהוי מתוך תמונותיו של הנאשם בפנים מלאות שפורסמו סמוך למסדר הזיהוי, באתרי התקשורת השונים.

129. אשר לאופן התנהלות המסדר: על פי הדוח שנרשם אין ביטוי לדין ודברים שהתנהל בין המתלוננת ובין ב"כ הנאשם שנכח במסדר, בנסיבות בהן כל שנרשם בתום המסדר הוא שהמתלוננת הצביעה על תמונה מס' 1 (תמונת הנאשם) ומפיה נרשם: **"אני חושדת בתמונה מס' 1 שהוא זה שתקף אותי"**. דומה כי המילה "חושדת" היא עוד יותר מסופקת מהמילה "חושבת".

130. אני מוכנה לאמץ את דברי המתלוננת ש"ס שנתמכים בעדות החוקרת ממן שני לפיהם המסדר החל בהצבעה של המתלוננת על תמונה מס' 1 כזיהוי לנאשם שתקף אותה, אלא שאחרי שאלות, הערות ומבט של ב"כ הנאשם הוסיפה ואמרה **"אני חושדת"**, ביטוי שב"כ הנאשם התעקש שיירשם בדו"ח. יצוין, כי על השיג ושיח האמור השוטר יניב שימחון, שנכח גם הוא במסדר, לא יכול היה להעיד מאחר שלצערנו הוא לא קיבל ביטוי בדו"ח.

131. המתלוננת ש"ס בעדותה התייחסה לאמור והעידה כי לא היה לה ספק בזיהוי הנאשם במהלך מסדר זיהוי תמונות, אלא שב"כ הנאשם הצליח "לערער" אותה ועל כן, אמרה את שאמרה, והוסיפה טרזניה על התערבות שלא כדן של ב"כ הנאשם במהלך מסדר הזיהוי, כך על פי מה שהוסבר לה ע"י השוטרים.

132. עיינתי בטענות אלה וסבורה אני כי אחרי הכל את הדגש אין לשים על התנהלות ב"כ הנאשם והאם חרג מהנהלים אם לאו (סוגיה שלא הובררה דיה), אלא על הספק שנוצר בזיהוי הנאשם. דומה כי מהרגע שנוצר "ערעור" בזיהוי ולא משנה מקורו, ברגע שאומרת המתלוננת על כי "עורערה" - אין ללמוד על זיהוי הנאשם במסדר זיהוי כנדרש על פי דין, וכלשונה בעמ' 659-660 לפרוטוקול:

"ש. אז איך, אם זה המצב, אז איך אני לשיטתך, הצלחתי לערער את הביטחון שלך? איך? תסבירי, למה, נניח שאני ערערת את הביטחון שלך, אז למה את בכל זאת את מצביעה על התמונה ואומרת, אני חושדת שזה הוא?"

ת. הייתי מעורערת, אבל עדיין זה הבחירה שעשיתי, זה הבחירה נכונה."

133. אמור מעתה, קיים ספק במסדר זיהוי תמונות שנערך לש"ס, ספק הפועל נגד זיהוי של הנאשם מעל לספק סביר כמבצע העבירות נגד ש"ס.

134. ככלל, זיהוי של נאשם כמי שביצע עבירות פליליות ניתן גם ללמוד בדרך נוספת, בדרך של "עדות שיטה", ראו ע"פ 10733/08 **חנ ג דבלט נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) מיום 17.2.11 שם קבע כב' השופט ע' פוגלמן:

"ככלל, "מעשים דומים" למעשה נושא אישום פלוני או עדות המבקשת ללמד על שיטת ביצוע, אינם משמשים ראיה קבילה, שכן בדומה להרשעות קודמות, בכוחם להכתיים את הנאשם וליצור לגביו דעה קדומה. עם זאת, בנסיבות מיוחדות, שבהן יש למעשים שמחוץ לכתב האישום כוח ראייתי סגולי החורג מכוחם המכתיים כאמור, אשר עשוי לתרום להכרעה בשאלה רלוונטית, מתיר הדין את הבאתם והוכחתם, חרף הסיכון הכרוך בכך (ראו ע"פ 595/95 קריספין נ' מדינת ישראל, סעיף 5 (לא פורסם, 14.7.1996) (להלן: עניין קריספין) [פורסם בנבו]). כוחם הראייתי של "מעשים דומים", או עדות בדבר שיטת ביצוע, מקורו בדמיון העובדתי הניכר שבין טיב המעשה נושא האישום לבין מעשים שננקטו על-ידי הנאשם במקרים אחרים. עם זאת, קיים הבדל בין השניים: בעוד שהבאתה של עדות שיטה נועדה להוכיח את היסוד העובדתי של העבירה, כגון הוכחת עצם ביצוע מעשה העבירה או הוכחת זיהויו של הנאשם כמבצע העבירה, הוכחת מעשים דומים מבקשת לשלול טענה בדבר היעדר מחשבה פלילית, כגון טענה כי מעשהו של הנאשם נעשה בתום לב או בשגגה, וללמד על קיומו של הלך הנפש הנדרש לצורך הרשעה בעבירה (ראו ע"פ 4009/90 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד מז(1) 292, 300-299 (1993); עניין קריספין, סעיף 5; ע"פ 414/04 טטרו נ' מדינת ישראל, סעיף 13 (לא פורסם, 9.1.2006) [פורסם בנבו]). מהבחינה זו נובע שוני ברמת ההוכחה הנדרשת בכל אחת מן הדוקטרינות: בעוד שעדות שיטה מחייבת דרגה גבוהה של דמיון בין המעשים, לשם הוכחת "מעשים דומים" ניתן להסתפק במספר מאפיינים דומים בלבד (ראו ע"פ 9657/05 פלוני נ' מדינת ישראל, סעיף 23 (לא פורסם, 9.3.2009) [פורסם בנבו])."

135. בענייננו אין כלל ועיקר הוכחה ל"עדות בדבר שיטת ביצוע" קרי, דפוס פעולה **ייחודי** שעולה כדי "כרטיס ביקור" של הנאשם לצורך זיהויו כמבצע העבירה.

דומה כי גם המאשימה אינה טוענת ל"עדות בדבר שיטה" (עמ' 59 לסיכומים) קרי, אינה טוענת שבוצעו בענייננו שני מקרים בשיטה אחת, ועל כן הזיהוי של הנאשם למקרה אחד הוא הזיהוי למקרה האחר.

136. בעניין זה מסכימה אני כי אין פה "עדות על שיטה" כפי טיעון הצדדים. כך למשל אין לומר כי מה לנו מקרה שקרה למתלוננת ש"ס בזירה שנבחרת באופן מקרי (במקום מגוריה של ש"ס שלא היה ידוע) ובין המקרה שקרה לה"מ, שם ארב הנאשם לקורבן במקום ידוע לו, בשביל מסוים, שמוביל לבית מגורים שם גם מצויים מספר מחסנים חבויים מן העין.

137. ב"כ המאשימה חרף האמור מבקשת למצוא "ראיות נסיבתיות", כהגדרתה, לזיהוי הנאשם, וכפי שזוהה בזירה של המתלוננת ה"מ, שם גם ניתן תיאור למראה מבצע העבירות, ללבושו, לנשיאת תיק צד על ידו ולסמיכות במקום ובזמן; כמו גם לאיכון טלפון נייד במקום קרוב ו"משיכה לקטניות ולבגירות", כך במקרה של המתלוננת ש"ס המדברת באותם המושגים.

138. עינתי בטיעוני המאשימה ומצאתי לקבוע כי אין בכל הטענות הנטענות כדי "לקבוע" את הזיהוי של הנאשם מעל לספק סביר - במקרה שאירע לש"ס.

משאין "עדות של שיטה" הראיות הנסיבתיות הנזכרות צריכות להיבחן בזהירות רבה וכפי שיובהר להלן, אין בכל אחת ואחת מהן ואין בכולן ביחד כדי "מסה קריטית" לזיהויו של הנאשם מעל לספק סביר כמבצע העבירות כנגד ש"ס.

139. אני סבורה, כפי שיובהר להלן, שהמאשימה לא עמדה בהוכחת **אישום מס' 1** מעל לספק סביר בכל הנוגע לזיהוי של הנאשם כמבצע העבירה, גם בשים לב לאותם ההקשרים הנסיבתיים שמבקשת לקשור מאישום מס' 2 בעניינה של ה"מ, שם כאמור קיים זיהוי של הנאשם מעל לספק סביר כמבצע העבירות.

ודוק, לא מדובר כאן בהוכחת "מעשים דומים", שמבחנו פחות נוקשה מ"הוכחת שיטה", ואשר נסוב אך בהוכחת יסוד נפשי, אלא בהוכחת **יסוד עובדתי** - קרי בהוכחת רכיב עובדתי בזיהוי מבצע העבירות, ולהלן אנמק דעתי:

140. תחילה אפנה לחוות דעת של העד יהודה נובוסלסקי מומחה מז"פ (ת/43) אשר נדרש בחוות דעתו לבחון מקטע צר של זיהוי הדמות העולה על המטרונית בתחנת גושן לדמות היורדת בתחנת צור שלום.

הזהירות בה ניתנה חוות דעתו, בה בחן המומחה את פרטי הלבוש של הנאשם, ואשר הביאה אותו לתוצאה לפיה הזיהוי הוא "אפשרי", בדרגה 3 מתוך 6 דרגות, כלומר ודאות נמוכה (עמ' 514 לפרוטוקול), בדגש על פרטי הלבוש הסוגיים הנראים והעובדה שלא נעשה שיחזור - היא בבחינת קל וחומר בנוגע גם ליתר הראיות הנסיבטיות הנטענות.

הזהירות שננקטה ע"י מז"פ שמובילה למסקנה של זיהוי "אפשרי" בלבד, בוודאות נמוכה, מתוך מראה עיניים של מומחה בסרטוני המטרונית - נדרשת וביתר שאת בהשוואה שנעשית בין שתי זירות, **במרחק 3.35 ק"מ אחת מהשנייה**, שאין חיבור ביניהן, אלא רק על פי תיאור של מתלוננת אחת בהשוואה לתיאור של מתלוננת שנייה.

141. זאת ועוד, השוואה בתיאור שנתנו שתי המתלוננות ש"ס ו-ה"מ **אין כלל זהות** כפי שמבקשת המאשימה להסיק, כאשר דווקא השוני הוא שבולט ומעורר ספקות רבים.

142. כך למשל המתלוננת ה"מ מדווחת על פרטי לבוש של **סוודר** גולף סרוג בצורה גלית, טרנינג כהה, תיק צד המונח בהצלבה, נעלי ספורט ללא זיהוי מיוחד ומעיל שאולי היה תלוי על התיק אך לא לבוש.

המתלוננת ש"ס מדווחת באופן שונה ומציינת **חם צוואר**, ללא זיהוי מיוחד לבגד שהיה מתחת לקפוצ'ון, נעלי ספורט ותיק שנזכר, לדבריה, כבר בראשית החקירה אך לא נרשם ע"י השוטרים, לא בשלב הראשון שנפגשה עם השוטרים ולא בשלבים האחרים כשנחקרה, משום שהדבר נשכח ממנה, כטענתה. רק לקראת עדותה בבית המשפט נזכרה ש"ס בתיק שהיה לנאשם.

143. הנה כי כן, דומה שאין בהשוואה האמורה שהיא השוואה **סוגית** ולא ייחודית, אל מול פרטי לבוש סוגיים שנתפסו בבית הנאשם, כדי להוות הוכחה לזהות הנאשם במקרה של ש"ס מעל לספק סביר.

144. ועוד, המתלוננת ש"ס סמוך לאירוע מתארת פרט זיהוי ייחודי הנוגע למבצע העבירה בתיאור קעקוע בצורה של גלים על גב כף ידו השמאלית. בעניין זה אני סבורה, מתוך מכלול העדויות, כי יש לקבוע שאת הקעקוע ראתה המתלוננת ש"ס, שאם לא כן, לא היתה יכולה לצייר אותו במהלך אימרתיה, אליהן הוסיפה איור של הקעקוע (ת/57 ות/58).

מאוחר לאירועים לאחר שנעצר באקראי הנאשם ולא נראה קעקוע על גב ידו השמאלית, נדרשה המתלוננת ש"ס להגיב ובאמירתה מיום 7.9.15 (ת/310 ב'2) אמרה כי היא סברה בשעתו שהיה לתוקף משהו על היד וזה יכול להיות קעקוע, אבל יכול להיות שזה צמיד או טבעות, ומכל מקום טענה כי היתה נסערת והסבירה שמהתחלה לא היתה בטוחה שזה קעקוע.

בבית המשפט נשאלה ש"ס ועל כך השיבה בעמ' 602 לפרוטוקול שורות 6-1, כדלקמן:

"הבחנתי באיזשהו סימן של גלים, אה תחילה אולי אמרתי שזה קעקוע כי מאוד הלחיצו אותי אם זה , במשטרה אמרו לי אם זה קעקוע, זה יכול להיות הסימן אה הסימן חיפוש לכולם, אבל במשך החקירות, במשך העדויות , הייתי כן מעוררת לגבי מה שזה היה , וכן היו לי ספקות לגבי מה זה? אבל אני בטוחה שאני ראיתי איזשהו סימן גלים כי זה יכול להיות צמיד , זה יכול להיות איזשהו קשקוש שהיה לו על היד , בנוסף לכך, אה שמתי לב אה לטבעות מתכתיות שהיו לו על 3 אצבעות אמצעיות על קו היד".

ובהמשך בעמ' 620 לפרוטוקול:

"ת: כן , הבחנתי באיזשהו סימן בצורת גלים על גב כף ידו.

ש: תראי, את לא אמרת לשוטרים שהבחנתי באיזשהו סימן , אמרת דבר שלא משתמע ל-2 פנים, הבחנת בקעקועים בגב כף יד וטבעות , נכון ?

ת: מה שעלה לי קודם כל לראש זה קעקוע .

ש: זה קעקוע .

ת: ככה זה נזרק לי לראש לפעם הראשונה , מהלחץ , זה מה שראיתי , אמרתי קעקוע ."

מהמכלול אני קובעת כי המתלוננת ש"ס ראתה סימן על גב כף יד שמאל קעקוע זמני או קבוע, אך לא צמיד משום שהקעקוע נראה על **גב היד** ולא במקום שמונח צמיד, במיוחד שהקעקוע נראה רק כשידיו של התוקף היו מורמות כלומר במצב שצמיד יכול להחליק ולהיכנס פנימה לתוך השרוול אך קעקוע נשאר על גב היד כל הזמן. אמור אם כן, מדובר בציור קעקוע על גב כף היד שהיה בולט עד כדי אפשרות לציירו, כפי התיאור הראשוני שניתן ע"י המתלוננת ש"ס (ת/57).

145. השוואה של התיאור והסימן **הייחודי** שנותנת המתלוננת ש"ס במי שתקף אותה, מבצע העבירות כלפיה - אינו קיים בתיאור שנותנת המתלוננת ה"מ, הגם שמדובר בסימן **ייחודי**.

146. אין פה עניין של חוסר תשומת לב של ה"מ, אלא עניין מהותי, משום שהמתלוננת ה"מ מתארת מפגש עם הנאשם שמציג בפניה מילון כדי שתעיין בו ותעזור לו, כלומר חושף את ידיו בפניה.

דברים אלה נתמכים בעדות המתלוננת ה"מ בפנינו בעמ' 37 שורות 12-17 לפרוטוקול:

ש: **אוקי , מה מבחינת הידיים שלו איך הם היו?**

ת: הם היו חשופות.

ש: **תנסי לזכור דברים שקשורים לידיים שלו.**

ת: לא יודעת , לא ,

ש: בשלב הראשוני שהוא מבקש ממך help me .

ת: לא יודעת חוץ מזה שהיה איתו מילון".

147. אמור מעתה, אם הסימן הייחודי של מבצע העבירות בדמות קעקוע בגב יד שמאל מופיע בתיאור ש"ס ואינו מופיע בתיאור ה"מ, קם ספק בזיהוי כשבסיס הראיות הוא השוואה בין התיאור שניתן בזירה אחת לתיאור שניתן בזירה שנייה, גם אם מדובר בסמיכות בזמן ומקום, אך במרחק של 3.5 ק"מ בנסיעה ובהליכה אולי פחות, בין שתי הזירות.

148. עוד אזכיר כי גם שלוש הטבעות שהיו למבצע העבירות באירוע של ש"ס ואשר גרמו לפציעתה במכת האגרוף שספגה בפניה, גם הם אינם נזכרים ע"י ה"מ.

אמנם מדובר באביזר הניתן להסרה, יחד עם זאת לא ברור מדוע היתה לאותו תוקף, ככל שמדובר באותו אדם, סיבה להסיר את הטבעות שכונו ע"י המאשימה לעיתים כאגרוף, במעבר בין שתי הזירות.

עוד יצוין כי גם הנשק הקר והחד באמצעותו תקף הנאשם את המתלוננת ה"מ, לא נזכר באירוע שקשור במתלוננת ש"ס.

סיכום ביניים

149. אישום מס' 1, כך אני קובעת, לא הוכח ע"י המאשימה מעל לספק סביר, בדגש על זיהוי הנאשם כמי שביצע את המעשים שהוכחו כי קרו למתלוננת ש"ס.

בעניין זה אביא את אותו ציטוט מתוך ע"פ 679/78 אפרים כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(1) 480, 493 שנזכר בסיכומי המאשימה, בהדגשה אחרת, כדלקמן;

"... לדעתי, ערכה הראיתי של עדות שיטה אינו צריך להיקבע על יסוד מבחנים חיצוניים נוקשים, אלא צריך להישקל על רקען הפנימי של סך כל הראיות המצויות לפני בית-המשפט. על כן נראה לי כי אין לומר כי בכל מצב ומצב צריכה עדות השיטה להגיע לכדי "כרטיס ביקור" או מעין "טביעת אצבעות". הכל תלוי ב"סל" הראיות שלפני בית-המשפט, ובשימוש המיוחד כאשר מבקשים לעשות בעדות השיטה. כמו חברתי הנכבדה, גם אני סבור, כי אם למשל, עדות השיטה היא העדות היחידה לקביעת זהותו של הנאשם בביצוע העבירה, אך הגיוני הוא לדרוש כי עדות השיטה תצביע על מידה גבוהה ביותר של דמיון. לעומת זאת, אם קיימת לפני בית-המשפט עדות מהימנה הקובעת את זהותו של הנאשם בביצוע העבירה, אך עדותו זו דרושה סיוע, בהיותה עדות שותף, אין זה סביר לדרוש בכל מקרה כי עדות השיטה תצביע על אותה מידה גבוהה של דמיון. במקרה זה ניתן להסתפק בדמיון פחות..."

כלומר, כשאין בפני בית המשפט זיהוי לנאשם, אין בראיות הנסיבותיות די כדי לחזק את ה"אין". אם ההוכחה לזיהוי הנאשם היא לפי עדות שיטה, יש לדרוש כי עדות השיטה תצביע על מידה גבוהה ביותר של דמיון, מה שלא מתקיים בענייננו. מאחר ואין בפנינו עדות שיטה ואין עדות מהימנה אחרת הקובעת את זהות הנאשם, הרי שבראיות החיזוק אין די.

אישום מס' 3:

150. על פי התיאור באישום מס' 3, ביום 6.2.16 הבחינה ג"ב בנאשם שהסתכל על רכבה, כשלהבנתה ברח כשראה שהיא נמצאת עם אחיינה, וביחד עם הכלב שלה.

בהמשך ובסמוך, באותו הלילה, הלכה המתלוננת ג"נ שגרה בסמוך אל ידידתה ג"ב וזאת ללא תיאום מראש, ובדרכה הגיח לפתע הנאשם וניסה לחטוף אותה לתוך סמטה חשוכה, שמסתעפת מהשביל הראשי ולאנוס אותה, כהבנתה. במהלך המאבק שניהלה עם התוקף, הספיק התוקף לחתוך אותה בחזה, בצוואר ובפנים וכן לקרוע את חולצתה, עד שהצליחה להדוף אותו ולגרום לבריחתו.

151. הנאשם כפי שהובהר לעיל, מכחיש נוכחותו בזירה ומוסיף וטוען כי באותו מועד היה מרותק למיטה לאחר תאונת עבודה במהלכה נפל מגובה של 4 מטר בראשית פברואר 2015, ובשל כך ביום 6.2.15 שכב חולה בבית הוריו.

על תאונת העבודה העידו הנאשם, הוריו וכן עד התביעה ניקולאי שלין בעמ' 730 לפרוטוקול, שתיאר תאונת עבודה באתר בנייה ונפילה מפיגום בגובה של 4 מטר (2-3 קומות, עמ' 731-732 לפרוטוקול).

152. מעיון בעדויות המתלוננת ג"נ וחברתה, איני סבורה שיש לחלוק על עצם קרות האירוע, ולמצער אירוע של אלימות פיזית - אך שוב תעלה שאלה של זיהוי הנאשם כמבצע, שאלה עליה יש להשיב כמבואר להלן בספק.

153. עדות המתלוננת ג"נ וחברתה ג"ב יש לקרוא **כעדות אחת** משום הקשר ההדוק והבלתי ניתן להפרדה שנעשה הן במהלך החקירה ע"י החוקרים, הן ע"י המאשימה כעולה מכתב האישום והן ע"י השתיים (ג"נ וג"ב), כשעל המדוכה ההנחה - **שאינה כלל הנחה מובנת, מוכחת ונכונה**, כי ברי שמדובר באדם אחד בשני האירועים.

דומה כי ההנחה שמדובר באותו אדם אינה מוסיפה לבירור העובדות אלא דווקא מכשילה את הבירור ואת החקירה כולה, ומפחיתה ממשקל הראיות.

כך למשל יש להמעיט במשקל מסדר התמונות שנעשה לג"ב (ת/102) אשר במסגרתו הצביעה ג"ב על הנאשם ובחרה לומר כי:

"זה הבחור שעמד ליד הבית שלי לפני שתקף את ג"נ".

כלומר העדה מבקשת לזהות בהינף אחד את הבחור שעמד ליד ביתה ואת הבחור שתקף את ג"נ, בזירה שכלל לא נכחה בה.

154. טעם נוסף הפוגע במשקל מסדר זיהוי תמונות שנערך לג"ב נעוץ בעדותה של העדה, שחרף העובדה שאמרה במהלך מסדר הזיהוי כי לא ראתה את תמונת הנאשם בתקשורת לפני ביצוע המסדר, בבית המשפט כבר היתה מסופקת, וכלשונה בעמ' 249-250:

"ברשות בית המשפט לעו"ד פרגין:

ת: תראי, כששאלתי אותך שהצגתי לך כתבות וגם דיברנו על זה שהיית מחוברת לפייסבוק את אמרת בהגינות את האמת שאת לא יכולה לזכור בוודאות מה ראית ומה לא ראית ולכן אמרת את הדבר הנכון שאת לא זוכרת אם ראית או לא ראית את הכתבות ואת

התמונות שהצגתי לך זה נכון?

ת:	מה השאלה?
ש:	זה נכון מה שאמרתי עכשיו זה נכון?
ת:	לא הבנתי את השאלה סורי.
ש:	שאלתי אותך שאלות מקדם אנחנו הבנו שהיית מחוברת לפייסבוק והיית מחוברת לאינטרנט הצגתי לך כתבות מסוימות ותמונות מסוימות זה נכון?
ת:	תמונות של שוטרים שמסתובבים והקלסטרון.
ש:	כן וגם תמונות כתבות נוספות שהצגתי לך ואת אמרת את האמת שאת לא יכולה לזכור בוודאות איזה מהכתבות והתמונות ראית ואיזה מהכתבות והתמונות לא ראית זה נכון?
ת:	<u>זה נכון.</u>

155. כפי שהובהר לעיל, משקל נמוך יש ליתן למסדר זיהוי תמונות, שבסמוך לפניו, נחשף המזהה לתמונת הנאשם (ראו המלומד י. קדמי על הראיות בעמ' 1236, כפי שצוטט לעיל).

אפשרות חשיפה לתמונת הנאשם קודם למסדר זיהוי תמונות הן של ג"נ והן של ש"ס (באישום מס' 1) - ממעיטה כאמור ממשקל מסדר הזיהוי עצמו.

הנה כי כן, זיהוי הנאשם ע"י העדה ג"ב, שאינה יכולה לשלול שנחשפה לתמונת הנאשם לפני עריכת מסדר הזיהוי, מעורר ספק בזיהוי הנאשם על ידה באישום מס' 3.

156. אשר למסדר זיהוי תמונות שנעשה למתלוננת ג"נ, במהלכו הצביעה על תמונת הנאשם, אבהיר כדלקמן:

עדות המתלוננת ג"נ, אשר טענה כי את תמונת הנאשם לא ראתה לפני מסדר הזיהוי שנערך לה (ת/100), אני מקבלת בהסתייגות - בנסיבות בהן גם עדותה בסוגיית הזיהוי עצמו מעוררת ספק.

ודוק, גרסתה של המתלוננת לפיה בטרם המסדר נחשפה רק לתמונה מטושטשת שנראתה על ידה כשעברה באקראי בין שולחנות "קפה ארומה" שם ביקרה, כשעיתון כלשהו היה מונח על אחד השולחנות - אינה נקייה מספקות.

אמנם בחקירה היה ניסיון להתחקות אחר העיתון שראתה ג"נ, כך הוצג לעדה עיתון "ישראל היום" שם מתועדת תמונת הנאשם ו"קוביות" על פניו, ביחד עם עוד כתבות ממקורות אחרים, והיא בתורה בחרה בעיתון "ישראל היום" באומרה כי היא "**חושבת**" שזה העיתון; אלא שמדובר בהסקת מסקנות לפיה העיתון עליו דיברה ג"נ והטשטוש בדמות "קוביות" הוא כפי המתואר על ידה. לטעמי, לא מדובר במסקנה יחידה, שהרי תמונת הנאשם בטשטוש כזה או אחר פורסמה במספר מקומות נוספים בתקשורת קודם למסדר הזיהוי (ראו נ/1 ה').

זאת ועוד, במהלך החקירה לא נעשה גם כל ניסיון לחקור בבית הקפה המדובר, אלה עיתונים מונחים שם לטובת באי בית הקפה - והדבר אומר דרשני.

157. אלא מאי, שלא רק בכך נובע הקושי בזיהוי של הנאשם ע"י ג"נ.

דומה כי הספק העיקרי ביכולת העדה לזהות את הנאשם נעוץ באירוע שקרה **3 ימים** לאחר קרות המקרה מושא כתב האישום, ביום 9.2.15, עת הזעיקה המתלוננת ג"נ את המשטרה, בסוברה כי לנגד עיניה הולך אותו אחד שתקף אותה ביום 6.2.15 (ת/94 וכן ת/297).

אין חולק שאותו אחד אינו הנאשם, שנעצר רק מספר חודשים מאוחר יותר לראשונה במהלך שהותו בארץ, ועל כן תעלה השאלה של יכולת המתלוננת לזהות את הנאשם ללא ספק, אם בנסיבות קרובות למקרה זיהתה אחר.

158. ב"כ המאשימה לנוכח האמור לעיל, מצאה להפנות להקלטת השיחה של ג"נ למשל"ט, שם עולה כי מדובר בזיהוי חשוד פוטנציאלי מכיוון הגב (ת/297 א') ולא בזיהוי מוקפד.

159. עיינתי בטענות ב"כ המאשימה ולטעמי חרף האמור, הספק בעניין יכולת הזיהוי של ג"נ את הנאשם - לא הוסר, וזאת ניתן ללמוד מעדותה של המתלוננת ג"נ בפנינו, שם אמנם הדגישה כי הזיהוי של החשוד מיום 9.2.15 שהיה מכיוון הגב אך משהגיעה המשטרה ויכלה לראות את החשוד מולה, לא אמרה כי אין מדובר בתוקף שתקף אותה, כך **נעצר אותו אדם** ונלקח לבירור בתחנת המשטרה. מכאן שהקושי בזיהוי, נותר בעינו. ראו עמ' 134, שורות 10-17:

"ש: מה המשטרה עשתה? באותו מעמד.

ת: אני יודעת שהמשטרה הייתה כאילו אצלו בבית הוציאה אותו מהבית, הם העמידו אותו במריק (צ"ל מרחק) די גדול ממני וביקשו ממני להסתכל לראות אם זה הוא, ואמרתי שאני לא יכולה לראות בכזה מרחק ולזהות את הבן אדם כי הוא היה די רחוק. וזהו ואז הם לקחו אותו אני פשוט אני הלכתי משמה כמה שיותר מהר אני פשוט הייתי בהתקף חרדה ופשוט כמה שיותר מהר,

ש: היה איזה שהוא מצב שבו אמרת להם זה הוא זה האיש או אני מזהה או משהו בסגנון הזה?

ת: לא, ממש לא."

160. יצוין כי גם לג"ב מסרה המתלוננת (ג"נ) כי זיהתה את הנאשם ברחוב ביום 9.2.15 (קרי, ימים ספורים לאחר האירוע), וכעדות העדה ג"ב (עמ' 220 לפרוטוקול):

"התקשרתי ל... (לג"נ - הערה שלי) והיא אמרה לי אני פה בגושן עם המשטרה ראיתי את החשוד. כמובן מיד נסעתי לכיוון ראיתי אותה ראיתי מלא ניידות מלא בילוש כל השוטרים שלפי כן שליוו אותנו. נכנסים לאיזה שהוא בניין. כמובן מלא סקרנים את גלית עומדת מפוחדת שאלתי אותה את בטוחה? מה ראית? אז היא אמרה ראיתי בן אדם חשוד עם קפוצ'ון אותו דבר עם התיק הולך נראה לי שזה הוא, עמדתי וחיכיתי."

אציין כי בהמשך ובאותו מעמד הגיעה ג"ב למקום, שם הבחינה מיד שאין מדובר במבצע העבירה, ולו רק מפני מראה דמותו, להבדיל מג"נ שבעקבות אמירותיה ביום 9.2.15, עוכב אותו אדם כחשוד ע"י המשטרה והובא עד לתחנת המשטרה (שם בעמ' 221 לפרוטוקול).

161. ב"כ הנאשם בסיכומיה ירדה בפרטי פרטים לקשיים בעדות ג"נ ובעדות ג"ב בזיהוי הנאשם והזכירה את הביטויים הרבים השונים שנאמרו על ידן בזיהוי אותו החשוד, ואכן פעם נאמר זיפים בהירים (גרסת ג"נ - 1/נ), פעם זיפים כהים (גרסת ג"ב, עמ' 232 לפרוטוקול) ופעם זקן (גרסת שתייהן) - כפי שתיעדו השוטרים מפיהן. אלא שאין צורך לדון בכל סתירה וסתירה, ודי שאזכיר את הקושי הנוסף בתיאור ג"ב את הנאשם על פי מראה עיניו, כעדותה בעמ' 232 לפרוטוקול:

"ת: זיפים זכרתי שהוא לא היה מגולח וזכרתי את המבט פשוט מבט, מבט שאי אפשר לשכוח.

ש: וגם הצלחת לראות את צבע עיניים נכון?

ת: בהירות. התעמקתי ראיתי שבן אדם מחדיר אליי מבט אז החדרתי מבט בחזרה.

ש: אז למעשה ראית טוב טוב את כל מה שהיה את כל הפנים שלו נכון? כי אחרת את לא היית זוכרת את הצבע עיניים נכון?

ת: התעמקתי בעיניים זיפים אני זוכרת כי זה היה כהה, כהה בפנים ואת העיניים."

אם הזיהוי של ג"ב הוא על פי העיניים, כיצד סימן בולט אחר בדמות המכה בעין שאוזכר ע"י ג"נ, אין ג"ב רואה כלל ועיקר.

162. ודוק, הפגיעה של הנאשם ליד עינו מתועדת בתמונה מתוך הטלפון הנייד שלו והצליליה מסתברת מהפגיעה באתר העבודה - אלא שבמבחן העדות על המכה בעין העידה ג"נ מיד ועל הצליליה - נזכרה בחקירה המאוחרת, כאשר כל אלה אמנם יכולים לעלות בקנה אחד עם חבלתו בתאונת עבודה בתחילת פברואר 2015, עת נפל מגובה של 4 מטר (ראו עדות נ' שלין בעמ' 730 לפרוטוקול). דא עקא, שאין בכל אלה כדי להסיר את הספק בעצם יכולת הזיהוי של ג"נ, כמבואר לעיל.

הקשיים בזיהוי מתחזקים, לטעמי, במיוחד **כשבאותן נסיבות בדיוק** חברתה של ג"נ, העדה ג"ב כאמור, לא ראתה, לא את המכה בעין ולא את הצליליה, שני סימנים שנראו ע"י ג"נ - דבר שיש כדי לעורר ספק בנכונות הזיהוי של השתיים, כפי שמבקשת המאשימה ללמוד.

אם יש שוני כה גדול בין עדות ג"נ שראתה פגיעה בעין וצליליה ובין עדות ג"ב שלא ראתה פגיעה בעין ולא צליליה, כיצד משתי העדויות שאינן מתיישבות זו עם זו, ניתן להסיק על זיהוי הנאשם כמבצע העבירה מעל לספק סביר.

אמור מעתה, הספק בזיהוי הנאשם הוא שיכריע בקביעת אשמתו וליתר דיוק זיכוי מחמת הספק.

163. דומה כי דווקא גרסת הנאשם בנקודה זו, לפיה לא סביר כי היה מעורב באירוע אלימות, במאבק כוחני שקול מול ג"נ, ריצה ובריחה מהזירה - הולמים את מצבו לאחר נפילה מגובה בתחילת פברואר 2015, בנסיבות בהן רק ביום

6.2.15 פנה לבית חולים לצורך עריכת צילום רנטגן של הפגיעה, כדי לשלול שבר (ראו עדות יבגני דוידובסקי עמ' 413) כלומר מדובר בפגיעה משמעותית שעדיין העסיקה את הנאשם והוריו.

סיכום ביניים

164. מכל האמור לעיל אני סבורה כי המאשימה לא הוכיחה מעל לספק סביר את זהותו של הנאשם כמי שביצע את המעשים המפורטים באישום מס' 3.

אישום מס' 4:

165. סעיף 214(ב3) לחוק העונשין קובע את המסגרת הנורמטיבית, כדלקמן:

"המחזיק ברשותו פרסום תועבה ובו דמותו של קטין או הצורך פרסום כאמור אף בלי להחזיק בו, דינו - מאסר שנה; לעניין סעיף קטן זה, "מחזיק" או "צורך" - למעט המחזיק או הצורך באקראי ובתום לב."

166. על פי עובדות כתב האישום הנאשם צרך במחשבו האישי הנמצא בשימוש הבלעדי חומר תועבה, קרי תמונות של נשים הנראות קטניות עירומות בתנוחות מיניות ובמהלך אקטים מיניים. כתב האישום מייחס לנאשם צריכה של 11 פריטים בתוך פרק זמן של שבוע טרם מעצרו.

167. הנאשם **באימותו במשטרה** טען כי מדובר בחומרים ש"קפצו" כלשונו לטאבלט בשל וירוס, כמו כן טען שאין בתמונות שהיו במחשבו - קטניות (ר' גם עמ' 887, 888).

168. המאשימה לצורך הוכחת עובדות כתב האישום ביקשה להעיד חוקר מחשבים מיומן, שעל עדותו ויתר הנאשם. על פי הראיות נדרש החוקר לפרוץ את הטאבלט, לאחר שהנאשם נתן מספר קוד שלא איפשר את הפתיחה, בנסיבות בהן אין החוקר מתייחס ליתר הטענות אודות וירוס במחשב (ת/199 - ת/201).

בעניין זה מוסיף וטוען הנאשם, טענה שאני מקבלת, כי משלא ניתן היה לפתוח פעם אחת את המחשב, היה מצופה שהנאשם המצוי במעצר לצורכי חקירה יידרש לשאלה ויבהיר, מה שלא נעשה, ועל כן עצם הפריצה של המחשב לא מעידה דבר לחובתו.

169. מדובר בתיקיה של היסטוריית הגלישה בטאבלט (ת/254) אשר לגביה העיד רפ"ק אפי פז בעמ' 330 כדלקמן:

"אני ראיתי חלק מהתמונות שישנן שם, ישנן שם כל מיני קטניות שלעניות דעתי גיליהן אינו עולה על 15, רק לעניות דעתי, שאף אחד לא יאמר שזה, חלקן בצורות מאוד פרובוקטיביות, חלקן."

אלא מאי, שמתוך תשובת רפ"ק פז עולה כי לא מדובר במומחיות שצבר העד, גם לא מעבודתו למשל עם בני נוער, משלא אמר בעניין זה דבר - אלא הערכה אישית שלו וכלשונו "עניות דעתי", דבר שאינו מספיק בהליך פלילי.

עוד יצוין כי מדובר בעדות כללית, שאינה מתמקדת בתמונות מסוימות שסומנו ע"י העד.

170. המאשימה הביאה לעדות את החוקר סלבה סמינץ אשר העיד דברים דומים בעמ' 464 לפרוטוקול, שם נאמר:

"הנשיא אלרון:

ש: סלבה יהיה מי שישאל אותך איך אתה קובע שמדובר בקטינות?

ת: כבודו הדמויות של הילדות עד גיל 18 ככה זה נראה. במראית עין. מדובר במספר.

עינינו הרואות, כי גם בעדות זו אין עניין של מומחיות וניסיון נרכש אלא מחשבה של "אדם מהישוב", בנוסף להיותה, גם היא, עדות כללית.

171. בנסיבות אלה, דומה כי המאשימה לא הוכיחה את גילן של הנערות.

172. לבית המשפט הוגשו מוצגים שונים, שהם דפי שער לאתרים באינטרנט, כאשר לא ניתן לפתוח ולראות את הסרטים עצמם, כהצהרת המאשימה בעמ' 102 לסיכומיה - ואכן גם אנו לא הצלחנו לפתוח את הסרטים.

בנסיבות אלה, מבקשת המאשימה לקבוע כי הוכיחה את העבירה בצפייה אך בדפי השער, בצירוף לכתוביות והתכנים המגדירים אותן, כהוכחה לעבירה.

הכתוביות תורגמו במהלך ההוכחות בעמ' 886, 887 כדלקמן:

פריט 139 "אח שודד את בתולי אחותו בתנוחת דוגי"; פריט 56 "בת נוער קופצת על איבר מין של בחור"; פריט 9 "קטינות מאוננות"; פריט 7 "קטינות מאוננות בעזרת חפץ וגומרות בידי מבוגרים"; פריט 6 "אסייאתית נחמדה עם מבט נעלב מוצצת בשירותי בית ספר".

173. עוד יצוין כי אם נתייחס רק לתמונות שהועתקו מהמחשב של הנאשם, כי אז יש לדבר על מספר תמונות מועט בו נראות נשים עירומות, אלא שלא ניתן להעריך את גילן בשל איכות התמונה או חלקיותה.

174. אשר לדפי השער, עיינתי בטענות המאשימה וסבורה אני כי פרט למקרים מובהקים - שהמקרה דנן לא נמנה עליהם - עת מדובר בנערה בגיל מאוד צעיר, יש מקום כי לצורך הוכחת העבירה יובא מומחה להערכת גיל.

בענייננו אמנם היה ניתן לקבל חיזוק להוכחת הגיל בכתוביות הנלוות, אלא שדין אישום מס' 4 לזיכוי משום שלא הוכח כלל ועיקר גיל הנערות המצולמות, על כן הכתוביות כראיות מחזקות, אינן יכולות לחזק את ה"אין".

175. זאת ועוד, הן באימרתיו של הנאשם (ראו ת/27) והן בעדותו פירט הנאשם גרסתו לפיה מדובר בוויורס שמפנה לאתרים מבלי שיש לו שליטה עליו. גרסתו זו של הנאשם לא נבדקה למרות שהיתה צריכה להיבדק באמצעות הדגמה של הנאשם על הטאבלט שנתפס. משלא נבדקה הטענה יש לטעמי לזכות את הנאשם מהספק, במיוחד שבסעיף האישום מופיע רכיב נסיבתי להרשעה - לפיו אין מדובר בצפייה באקראי ובתום לב.

ראו עמ' 887-888 לפרוטוקול:

"באחת מהקטגוריות כתוב צעירות, צעירות זה בחורות שהן בנות 18-19, 20. כשהסתכלתי בווידיאו, ראיתי שעל הווידיאו הזה בחורות לא צעירות. מה שעכשו מולי והפרקליטה אמרה שהיה פתוח באתר, זה לא אומר על זה שאני כן הסתכלתי באחד מהסרטונים האלה. כשהסתכלתי בסרטוני פורנו עם הבחורות שהן כבר בנות 18+, אמרתי, כשפותחים אתר אחד...

אני רוצה לומר בקיצור, כשהסתכלתי בסרטונים עם בחורות בנות 18+, אוטומטית נפתחו אתרים אחרים. כנראה שמה שנראה מולי זו התוצאה. אבל אני לא הסתכלתי בווידיאו עם קטינות."

סוף דבר:

176. משנדונו עובדות כתב האישום, אפנה לניתוח העבירות המצוינות ע"י המאשימה באישום מס' 2 בלבד, שרק בו הוכח הרכיב העובדתי מעל לספק סביר, כך אבחן את יישומן של העבירות למקרה הנדון.

177. אינוס בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 345 (ב)(2)(3)(4) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין

סעיף 345 לחוק העונשין קובע:

"345. (א) ה**בו**על אשה -

(1)ש**לא** בהסכמתה החופשית...

הרי הוא אונס ודינו - מאסר שש עשרה שנים.

(ב) על אף האמור בסעיף קטן (א), דין האונס - מאסר עשרים שנים אם האינוס נעשה באחת מנסיבות אלה:

(2) באיום בנשק חם או קר;

(3) תוך גרימת חבלה גופנית או נפשית או הריון...

(4) תוך התעללות באשה, לפני המעשה, בזמן המעשה או אחריו..."

178. על פי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין בעילת אישה שלא בהסכמתה החופשית היא אינוס.

"בעילה" הוגדרה בסעיף 345(ג) לחוק העונשין, בין השאר, כהחדרת איבר מאברי הגוף לאיבר המין של האישה, כפי שהוכח כבעניינו.

לצד עבירת האינוס המעוגנת בסעיף 345(א) לחוק העונשין, קובע המחוקק בסעיף 345(ב) לחוק "נסיבות מחמירות" בביצוע עבירות האינוס המפורטות בסעיף 345(א). על פי סעיף 345(ב)(2) לחוק העונשין, אינוס באיום בנשק קר נחשב כאינוס בנסיבות מחמירות, ועל פי סעיף 345(ב)(3) אינוס תוך גרימת חבלה גופנית, נחשב כאינוס בנסיבות מחמירות - שתי הנסיבות הוכחו כאן.

179. הוכח כי הנאשם כאמור לעיל הפשיט את המתלוננת בכוח בכך שהפשיל את תחתוניה ובעל אותה שלא בהסכמתה, כשהוא משתמש בנשק קר ודוקר אותה בחלקי גופה על מנת למנוע כל התנגדות מצידה, ובכך גרם לה לחבלות ופצעי דקירות מרובים, בגינם נדרשה לניתוח ולאשפוז במשך 4 ימים בבית חולים. החתכים האמורים, שהשאירו צלקות בגופה, תועדו בפרוטוקול בעמ' 42.

180. המאשימה הפנתה גם לנסיבות מחמירות נוספות שעניינן אינוס תוך כדי התעללות באישה, בהתאם לסעיף 345(ב)(4) לחוק העונשין.

עיינתי בראיות ובטענות הצדדים, ולטעמי יש לראות במעשיו של הנאשם כנגד ה"מ התעללות באישה, בנסיבות בהן חרף התנגדותה של ה"מ - הנאשם גרר אותה בכוח ובאלימות ולא שעה לבקשותיה ולתחנוניה, כך הוביל אותה לתוך מחסן חשוק. במחסן הנאשם הטיח את ראשה של ה"מ בקיר, הפשיט אותה בניגוד לרצונה ובעל אותה בכוח. לכל זה יש להוסיף את התנהגותו הבוטה והמתעללת של הנאשם לאורך האירוע, כאשר כל אימת שה"מ גילתה סימני התנגדות וכל פעם שהעלתה בקשה - הפעיל הנאשם כוח נגדה, היכה אותה באגרופיו ודקר אותה בחלקי גופה השונים באמצעות נשק קר וחד. כל זאת עשה הנאשם כדי להשתלט על ה"מ בכל דרך בין בביצוע חתכים עמוקים במקומות שונים בגופה שנדרשו לתפירה בניתוח, ובין בגרימת חתכים בפניה, שיש בהם כדי להעמיד אותה בסכנה, להסב לה כאב, ולגרום לה צער ועוגמת נפש רבה כנערה צעירה, בשל הצלקות שיוותרו.

181. היסוד הנפשי בהוראה שבסעיף 345(א) קובע כי די במצב נפשי של "פזיזות" כלפי רכיבי היסוד העובדתי על מנת לבסס הרשעה. משמעותה של פזיזות היא נטילה מודעת של סיכון שהאישה איננה מסכימה לבעילה או אי-אכפתיות מצדו של הבוועל לשאלה האם היא מסכימה לבעילה או אינה מסכימה. המקרה דנן חמור מאלה.

קעולה מהראיות התקיים היסוד הנפשי של **מודעות** ואי הסכמה ברורה של המתלוננת. המתלוננת נתנה ביטוי בוטה, תקיף ונמרץ לאי הסכמתה - החל מהתנגדות להיכנס למחסן ובהמשך כשהתנגדה למעשי הנאשם בכך שנאבקה בו, צעקה שיפסיק, בכתה ואף ניסתה להדוף אותו, אך ללא הועיל. כל אימת שגילתה המתלוננת סימני התנגדות, הנאשם כאמור, היכה אותה באגרופיו ודקר אותה בחלקי גופה השונים באמצעות נשק קר.

אשר על כן, אני סבורה כי יש להרשיע את הנאשם בעבירת האינוס בנסיבות מחמירות של שימוש בנשק קר, תוך גרימת חבלות בגופה של המתלוננת, ותוך התעללות באשה בזמן המעשה.

182. אשר לעבירה של חטיפת קטין למטרת ביצוע עבירת מין:

העבירה שבביצועה מואשם המערער היא חטיפה לשם ביצוע עבירות מין שמורכבת משתי עבירות המצויות בפרק י' לחוק, בסימן ז' שכותרתו "פגיעה בחירות".

סעיף 369 לחוק העונשין:

"הכופה אדם בכוח או באיומים או מפתהו באמצעי תרמית ללכת מן המקום שהוא נמצא בו, הרי זו חטיפה, ודינו - מאסר עשר שנים".

סעיף 374א לחוק העונשין:

"החוטף אדם לשם מטרה מהמטרות המנויות בסעיף 377א(א) או כדי להעמידו בכך באחת מהסכנות המנויות באותו סעיף, דינו - מאסר עשרים שנים".

אחת המטרות המנויות בסעיף 377א(א) היא החלופה בס"ק (7) - ביצוע עבירת מין באדם:

"377א. (א) הסוחר באדם לשם אחד מאלה או הסוחר באדם ומעמידו בכך בסכנה לאחד מאלה, דינו

- מאסר שש עשרה שנים:

(7) ביצוע עבירת מין בו."

183. לאור הנוסח הרחב של עבירת החטיפה, בית המשפט העליון תחם את גבולותיה, וקבע כי אין די בפיתוי של אדם ללכת ממקום הימצאותו, וכי המבחן העיקרי של עבירת החטיפה, הוא במוטיב של שלילת חופש התנועה של החטוף. כך נקבע בע"פ 7365/00 **פרחאט נ' מדינת ישראל**, נז (6) 151, 162:

"מיתחם התפרסותו של סעיף 369 - על-פי לשונו - רחב עד-מאד. כל שנדרש, מבחינת היסוד העובדתי, הוא מעשה של כפיה (אילוץ) בכוח או באיומים, או - מעשה של פיתוי באמצעי תרמית, המופנה כלפי אדם, "ללכת מן המקום שהוא נמצא בו". אשר ליסוד הנפשי - בהיעדר דרישה מפורשת בעניין זה, מדובר בעבירה רגילה של מחשבה פלילית (ראו: סעיפים 19-20 לחוק העונשין...)...ניתן אפוא לסכם ולומר, כי היסוד המאבחן את עבירת החטיפה ממעשה שאינו עבירה ומעבירות אחרות, בא לכלל ביטוי בהנעתו של הקורבן ללכת ממקום הימצאו למקום אחר, תוך כדי פגיעה בחירותו בדרך של תפיסה, עיכוב או כליאה... אם הפיתוי אינו מתגבש לכלל צורך או חוסר-ברירה, מבחינת הקורבן, להימצא במקום אליו פותה להגיע, ואם אין כל פגיעה ביכולתו של הקורבן לסוב על עקביו ולשוב למקום ממנו בא - אזי נתקשה לראות בכך משום שלילת חירות העולה כדי חטיפה".

184. עבירת החטיפה שבסעיף 369 לחוק וגם העבירה שבסעיף 377 לחוק, עניין ביסוד התנהגותי של הנעת אדם ממקום למקום, באמצעות כוח, איומים או אמצעי תרמית. יחד עם זאת, העבירה בסעיף 374 לחוק העונשין נבדלת וחמורה מזו שבסעיף 369 בהתייחס למטרה לשמה נחטף האדם. בעוד סעיף 369 עוסק בחטיפה "סתם", ללא כל מטרה מוגדרת, סעיף 374 דן בחטיפה לשם ביצוע מטרה מסוימת (ע"פ 9469/12 **מוחמד מחאג'נה נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) מיום 5.2.15) (להלן: "עניין מחאג'נה").

185. במקרה דנן, בכל הנוגע לביצועה של עבירת החטיפה למטרת ביצוע עבירת מין - הוכח כי הנאשם נקט בתרמית כאשר פנה לה"מ ברחוב על מנת שתעזור לו למצוא את בית הוריו, ומיד לאחר מכן, כשתשומת ליבה הוסחה על ידו - כפה הנאשם על ה"מ בכוח ללכת מהמקום שבו היא נמצאת, בכך שתפס וגרר אותה בכוח ובאלימות לתוך שביל פנימי המוביל לבנין מס' 64, עד לאזור המחסנים של הבניין. משם הוביל הנאשם את המתלוננת למחסן, נטל ממנה בכוח את המכשיר הנייד שהחזיקה, כדי למנוע ממנה להזעיק עזרה; ובכל אלה הביא הנאשם לשלילת חירותה של המתלוננת, תוך שימוש באמצעי כוח ותרמית.

במחסן הטיח הנאשם את ראשה של ה"מ בקיר, הפשיט אותה ובעל אותה בכוח.

כעולה מהראיות הנאשם היה מודע למעשיו שמטרתם חטיפתה של ה"מ למחסן לצורך ביצוע עבירת המין, כפי שביצע.

186. יצוין, כי בכתב האישום הפנתה המאשימה במסגרת עבירת החטיפה גם לסעיף 377א(ב), כך שיוחסה על ידה לנאשם עבירת חטיפה של קטין למטרת ביצוע עבירת מין. אני סבורה כי אין לייחס לנאשם במסגרת עבירת החטיפה את הנסיבה הקשורה בקטינותה של ה"מ, בנסיבות בהן לא נטען ע"י המאשימה וגם לא הוכח על ידה כי הנאשם היה מודע או כי יכול היה להיות מודע לגילה של המתלוננת ה"מ, במיוחד עת המתלוננת היתה בעת ביצוע העבירה כבת 17 ומס' חודשים ולא הוכח שנראתה קטינה.

187. כליאת שווא: עבירה לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין

סעיף 377 לחוק העונשין קובע כי:

"העוצר או כולא אדם שלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים; עצר אותו כשהוא מתחזה כבעל מעמד רשמי או מתיימר שיש לו צו, דינו - מאסר חמש שנים".

188. בהרשעה בעבירה של כליאת שווא אין הכליאה חייבת להיעשות ב"כבלים" או ב"מנעול", ואף אינה מצריכה שומר חמוש. ליבה של ה"כליאה" בריתוקו של אדם למקום מוגדר, בנסיבות השוללות ממנו את חופש התנועה, ואין היא חייבת להיעשות מאחורי מנעול ובריה (ע"פ 3363/98 קניאז'נסקי נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(2) 479 (1999)).

שלילת חופש התנועה תיתכן גם על ידי התנהגות מאיימת ושימוש באמצעים פסיכולוגיים היוצרים פחד אצל הקורבן ואין היא מצריכה שימוש בכוח פיזי דווקא (ע"פ 204/09 רפאל יוחייב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (2.12.2010)). בנוסף, כליאה אינה חייבת להיות לפרק זמן ממושך ו"די ביצירת חשש ופחד בלב האדם עד שאינו מעז לצאת מן המיצר" כדי לבסס את יסודות כליאת השווא (ע"פ 4164/09 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] מיום 29.7.10, ראו גם ספרו של המלומד י' קדמי, **על הדין בפלילים** חוק העונשין, תשס"ו - 2006, הוצאת דיונון).

באשר ליסוד הנפשי נדרשת מודעות כלפי טיב המעשה (ראו - י' קדמי, שם).

189. בענייננו התקיימו יסודות עבירת הכליאה. הנאשם הכניס את ה"מ בכוח למחסן, סגר אחריהם את הדלת ולא איפשר לה לצאת למרות בקשותיה, ולמרות שהיה מודע לרצונה של ה"מ לצאת מהמחסן. כעולה מהראיות, ה"מ ניסתה לדבר עם הנאשם ולהציע לו לצאת "לעשות את זה בחוץ" במטרה להשתחרר ממנו - אולם הנאשם לא רק שלא שעה לבקשותיה אלא התרגז, היכה אותה, המשיך במעשיו ולא איפשר לה לצאת.

בכך שלל הנאשם את חופש התנועה של המתלוננת, תוך נטיעת פחד וחשש על שלא תעז לצאת מהמחסן - בנוסף לשימוש בכוח פיזי כלפיה.

באלה הנסיבות, כל רכיבי העבירה מתקיימים.

190. חבלה חמורה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 333 בצירוף סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין

סעיף 333 לחוק העונשין קובע כי:

"החובל בחברו חבלה חמורה שלא כדין, דינו - מאסר שבע שנים".

סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין קובע כי:

"335 (א) נעברה עבירה לפי סעיפים 333 או 334 -

(1) כשהעבריין נושא נשק חם או קר, דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה..."

צירוף סעיף 333 וסעיף 335(א)(1) לחוק, יוצר עבירה תוצאתית, אשר מרבית רכיביה העובדתיים (ההתנהגות, התוצאה וחלק מהנסיבות) קבועים בסעיף 333, ואילו סעיף 335 מוסיף נסיבה מחמירה שעניינה נשיאת נשק קר או חם. לשם התקיימותה של עבירה זו נדרש כי תיגרם חבלה חמורה בפועל, כאשר מבחינת היסוד הנפשי - די בקיומה של מודעות עמוד 51

בפועל לכל רכיבי היסוד העובדתי: לטיב הפיזי של ההתנהגות, להתקיימותן של הנסיבות ולאפשרות גרימתה של התוצאה. בהתייחס לתוצאה די ביחס חפצי מסוג פזיזות ואין צורך ביחס של כוונה (ע"פ 371/08 **מדינת ישראל נ' דסטה ביטאו**, (פורסם בנבו) מיום 27.10.08).

191. הנאשם היכה את ה"מ באגרופיו ודקר אותה בפניה, בצווארה בידיה ובמקומות נוספים בגופה **באמצעות נשק קר** וגרם לה לחבלות חמורות. היסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשעה בעבירה זו, דהיינו מודעות להתקיימות יסודות העבירה, הוכחו בנסיבות בהן הנאשם היה מודע לסיכון המשמעותי של שימוש בנשק קר וחד שעלול לגרום לפציעות וחתיכים, כאשר שב וחבל בגופה של המתלוננת, וגרם לחבלות גופניות, חתיכים שנתפרו, וצלקות שיישארו לצמיתות.

לפיכך אני סבורה כי יש להרשיע את הנאשם בעבירה לפי סעיף 333 לחוק בצירוף סעיף 335(א)(1).

192. פריצה, כניסה והתפרצות לבניין שאינו מקום מגורים במטרה לבצע פשע, בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 405(א)(ב)(ג), 407(ב) ובצירוף סעיף 408 לחוק העונשין

סעיף 405 (א)(ב)(ג) לחוק העונשין:

"405 (א) השובר חלק חיצוני או פנימי של בנין, או פותח - במפתח, במשיכה, בדחיפה, בהרמה או בכל דרך אחרת - דלת, חלון, תריס או כל דבר שנועד לסגור או לכסות פתח בבנין או פתח הנותן מעבר מחלק לחלק בבנין, נקרא פורץ.

(ב) המכניס לבנין חלק מגופו או מן הכלי שהוא משתמש בו, נקרא נכנס.

(ג) הפורץ ונכנס או פורץ ויוצא, נקרא מתפרץ..."

סעיף 407(ב) לחוק העונשין:

"407 (א) המתפרץ לבנין שאינו משמש בית מגורים ולא מקום תפילה, או לבנין שהוא אמנם סמוך לבית מגורים ומוחזק יחד עמו אך איננו חלק ממנו, בכוונה לבצע בהם גניבה או פשע, דינו - מאסר חמש שנים.

(ב) המתפרץ לבנין כאמור בסעיף קטן (א) ומבצע בו גניבה או פשע, או מתפרץ מתוכו לאחר שביצע בו גניבה או פשע, דינו - מאסר שבע שנים."

סעיף 408 לחוק העונשין:

"408. נעברה עבירה לפי סעיפים 406 או 407 כשהעבריין נושא נשק חם או קר, דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה."

193. הנאשם נכנס והתפרץ, ללא רשות הבעלים, לתוך מחסן בכך שפתח את הדלת במשיכה ודחיפה בנסיבות בהן גם הכניס לתוכו בכוח את ה"מ כדי לאנוס אותה בתוך המחסן, רחוק מעיני כל, כשהוא נושא נשק קר וחד תוך כדי גרימת חבלות גופניות, בכך התקיימו יסודות העבירה.

לסיכום:

194. אשר על כן, אציע לחברי **לזכות מחמת הספק** את הנאשם מהאישומים מס' 1, 3 ו-4, **ולהרשיעו באישום**

מס' 2 בביצוע העבירות הבאות:

- א. **אינוס בנסיבות מחמירות** - סעיף 345(א)(1) לחוק ולפי סעיף 345(ב)(2)(3)(4) לחוק.
- ב. **חטיפה לשם ביצוע עבירת מין** - סעיף 374א לחוק העונשין בנסיבות סעיף 377א(א)(7) בנסיבות סעיף 345(ב)(2)(3)(4) ובנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין.
- ג. **כליאת שווא** - עבירה לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין.
- ד. **חבלה חמורה בנסיבות מחמירות** - עבירות לפי סעיף 333 בצירוף סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין.
- ה. **פריצה, כניסה והתפרצות לבניין שאינו מקום מגורים במטרה לבצע פשע, בנסיבות מחמירות** - עבירה לפי סעיפים 405(א)(ב)(ג), 407(ב) ובצירוף סעיף 408 לחוק העונשין.
- ו. פוקס, שופט

השופט יוסף אלרון, נשיא [אב"ד]:

כללי:

עיינתי בחוות דעתה המפורטת של חברתי, השופטת פוקס, לה הצטרף השופט פיש ואף אני סבור כי יש להרשיע את הנאשם באישום השני ולזכותו מהאישום הרביעי. עם זאת, אני חולק על דעתם של חבריי באשר לזיכוי של הנאשם מכל העבירות שבאישומים 1 ו-3 שבכתב האישום.

השופטת פוקס פרטה בהרחבה את המסכת העובדתית והראייתית ולא אשוב לפרטה.

התייחסותי תהא לאותן ראיות אשר אני סבור כי יש בהן להצביע על הנאשם כאדם שתקף את המתלוננות באישומים 1 ו-3.

חברתי, הניחה כהנחת יסוד כי אמת בפי שתי המתלוננות באישומים 1 ו-3 ונתנה אמון בגרסתן. אלא, סברה כי קיים קושי המותיר ספק באשר לזיהוי של הנאשם כמי שביצע את המעשים.

לדידי, קביעותיה של השופטת פוקס בהתייחס לאישום השני והרשעת הנאשם בו, מהוות את המסד, המצע והבסיס הראייתי הקושר את הנאשם גם לפגיעה בשתי המתלוננות האחרות באישומים הנ"ל שבכתב האישום.

אקדים ואומר, כי בפנינו מתלוננות מהימנות, אשר עדותן סדורה, ברורה ולטעמי נקיה מספקות באשר לזהותו של הנאשם כמי שפגע בהן. לעדותן מתווספת "מעטפת ראייתית" ישירה ונסיבתית המצביעה על נאשם זה מעבר לספק סביר.

אומנם, במסכת הראייתית שהונחה לפתחינו והמתייחסת לאישומים 1 ו- 3, אין בנמצא ראייה פורנזית חד משמעית כהימצאות הדי.אן.אי של הנאשם בתחתוניה של המתלוננת באישום השני, ואולם, כאמור, כפי שאפרט בהמשך קיימות ראיות מספיקות המצביעות עליו כמי שביצע את המעשים המיוחסים לו באישומים 1 ו- 3.

יודגש כי איני מתעלם מקשיי הזיהוי עליהן הצביעה השופטת פוקס, כמו גם מהעובדה כי המתלוננות נחשפו לקלסטרון או תמונה של החשוד עובר למסדר הזיהוי, אך אני סבור כי אין זה המקרה בו יתחמק עבריו מן מאימת הדין בשל קשיי הוכחה או זיהוי.

אפנה לבחינת הראיות והמסקנה המשפטית המתבקשת מראיות אלה מנקודת מבטי באשר לאישומים 1 ו- 3 שבכתב האישום.

האישום הראשון - הקטינה ש' ס'

אישום זה מתייחס לאירוע מיום 24/01/15, שעה 05:50 או סמוך לכך, עת נסעה הקטינה ש' ס' (ילידת 1998) במטרונית. במהלך נסיעתה, עלה הנאשם לנסיעה במטרונית אף הוא לכיוון כללי צפון, ומשירדה בתחנת -----, ועשתה דרכה לביתה, הנאשם ירד בעקבותיה, עקב אחריה עד לבנין מגוריה, נכנס אחריה הן לבנין והן למעלית, ובהמשך, מנע ממנה לצאת מהמעלית בקומת מגוריה, הובילה לקומה הרביעית בכוח ובאלימות תוך שהוא חוסם את פיה, גורר אותה בכוח ומשנאבקה בו, הסיר את ידו מפיה והיכה אותה במכת אגרוף בפניה וחנק אותה.

למשמע צעקותיה יצאה שכנתה מדירתה בקומה הרביעית והחלה לצעוק. בשלב זה, נמלט הנאשם מהמקום.

למתלוננת ש' ס' נגרמו חתכים מדממים ונפיחות באפה ושפתייה.

הנאשם כאמור טען כי מעולם לא פגש את המתלוננת, ומשכך, לא ביצע את המיוחס לו, כמו גם לא היה במקום בו בוצעו המעשים. עם זאת טען כי בשל חלוף הזמן אינו יכול לפרט היכן ובדיוק היה באותם זמנים.

בתמצית בלבד ובראשי פרקים אצביע על הקשיים הראייתיים אשר ראתה חברתי במסכת הראייתית בעניינו של הנאשם בהתייחס לאישום הראשון, ואשר הביאו אותה לכלל ספק באשמתו של הנאשם באישום זה.

השופטת פוקס ראתה קושי בזיהוי הנאשם על ידי המתלוננת ש' בשל כך שלא הבחינה במלוא תווי פניו: מסדר זיהוי תמונות של חשודים בפנים מלאות; חשיפתה לתמונת הנאשם בשלושה מקורות תקשורתיים שונים לפני מסדר התמונות; דחיית טענת המאשימה בדבר עדות שיטה ודפוס פעולה זהה של הנאשם כלפי שלוש המתלוננות; תיאור שונה של פרטי לבוש ופרטי זיהוי על ידי המתלוננות ה' ו-ש'; איזכור הנשק הקר והחד בעניינה של ה' לא נזכר בעניינה של ש'.

אדגיש כבר עתה כי איני מתעלם ממספר סתירות ואי התאמות בין הגרסאות שמסרה ש' ו/או פרטים לגביהם שינתה את דעתה או נזכרה בהם במועד מאוחר יותר, עליהם אף הצביעה ב"כ הנאשם אשר לשיטתה יש בהם כדי לפגוע במהימנותה בכלל ובזיהויה את הנאשם בפרט.

אני סבור כי אין בסתירות ובתמיהות האמורות כדי ליצור ספק בדבר זהותו של הנאשם כמי שהיה התוקף בעניינה של המתלוננת באישום דן.

עדות המתלוננת ש' בהתייחס לזיהוי הנאשם:

המתלוננת בעדותה, בעת שפרטה את השתלשלות האירועים תיארה כיצד הנאשם עלה למטרונית, חלף על פניה והתיישב מאחוריה, משירדה מהמטרונית הבחינה כי הלה יורד אף הוא, עוקב אחריה, ובהביטה לאחור שבה והבחינה בו, בשל החשש שאחז בה באותה עת, התקשרה לידיד שלה וסיפרה לו על כך.

כאן המקום לציין כי ניכר היה על המתלוננת המעמד הקשה של מתן עדות בבית המשפט, והדבר בא לידי ביטוי בדבריה על רגעי האימה של מעקב הנאשם וכניסתו לבניין בעקבותיה, ובאם להביא דברים בשם אומרם:

"ברגעים האלה כבר הייתי משותקת כבר לא הגבתי לכלום, נכנסתי איתו למעלית, בקומה השלישית הוא לא נתן לי לצאת, הוא חסם אותי עם הידיים וסתם לי את הפה..." הערת בית המשפט - בשלב זה העדה מתקשה לבטא את עצמה, היא משתקת" (עמ' 585, ש' 6-1).

על שהתרחש במעלית סיפרה כדלקמן:

"סתם לי את הפה, והצביע לכיוון מעלה הגג, ואמר לי במבטא רוסי, למעלה, למעלה, סתם לי את הפה ודחף אותי לכיוון הגג במעלה המדרגות, בקומה הרביעית החלטתי לפעול ולהיאבק בו והוא נתן לי אגרוף בפנים, פה..." (עמ' 585, מש' 9).

ובהמשך:

"... הרגשתי מהפעולות שהוא עשה מהאגרסיביות הרגשתי מהמבט שלו שהוא היה חדור מטרה, הרגשתי שהוא ניסה לגעת בי ולהעלות אותי לגג... לפי המבט בעיניים, לפי האגרסיביות שלו, לפי איך שהוא סתם לי את הפה, לפי איך שהוא התנהג במעלית שהוא לא נתן לי לצאת" (עמ' 593).

לדברי המתלוננת הנאשם מנע את יציאתה מהמעלית תוך "שחסם" את דרכה עם ידיו (עמ' 591 לפרו').

את מבטו של הנאשם תיארה ש':

"... מבט תוקפני, חדור מטרה, דוקר, ממש הרגשתי פחד" (עמ' 594).

עוד סיפרה על המאבק שניהלה למול הנאשם בעת שניסה לכפות עצמו עליה ולגרור אותה ביציאה מהמעלית לעבר הקומה הרביעית, את צעקותיה לעזרה, ניסיונותיו להשתיקה ומכת האגרוף שחבט בפניה, תוך שהוא דוחף אותה באגרסיביות כלפי מעלה.

המתלוננת אינה מותירה ספק באשר לזיהויו של הנאשם כאדם עימו נאבקה ואשר לגרסתה הבחינה בו החל מעלייתו למטרונית תוך שהוא חולף על פניה ובמילותיה:

"כשהוא עלה למטרונית הוא חלף בעיני, אני ראיתי אותו" (עמ' 586, ש' 4).

כך גם בעת שירדה מהמטרונית לעבר ביתה, המעקב אחריה ובהמשך המאבק עימו במעלית ציינה כי ניצבה מולו "חזית מול חזית, פנים מול פנים" (עמ' 592, ש' 2) וכי באותה עת המעלית היתה מוארת.

על כך יש להוסיף את תיאור הנאשם על ידי המתלוננת כבעל "מבטא רוסי כבד" (עמ' 592 לפרו'), מבט דוקר ומפחיד בעיניים (עמ' 593), לבש ז'קט קפוצ'ון שחור כאשר הקפוצ'ון היה על ראשו, מכנס שחור טרנינג, משהו שכיסה לו את הפנים בערך עד האף אולי "חם-צוואר" (עמ' 598).

התוקף נראה בעיניה של ש' כבן 30, וכן הבחינה בתיק צד אותו נשא על גופו באלכסון (עמ' 599), עיניים בהירות, שיער בהיר, צבע עור בהיר, אף ארוך ומחודד (עמ' 601).

עוד הבחינה המתלוננת ש' במעין סימן בצורת גלים על ידו של התוקף, וכן טבעות חלקות, עבות ומתכתיות (עמ' 602).

עדות המתלוננת ש' הותירה בי, כאמור, רושם מהימן ביותר, בהיותה עדות סדורה ומפורטת, ובתארה את שהתרחש "מדם ליבה" וניתן היה להתרשם מביטחונה הרב בזיהויו של הנאשם כמי שתקף אותה וחבל בה.

גרסתה זו, כלשונה, נמסרה למוקדנית המשטרה בסמוך לאחר האירוע, לשאלתה של זו האחרונה "מה קרה?":

"אני נסעתי במטרונית הוא עלה וישב מאחורי ירדתי הלכתי לכיוון הבית הוא הלך אחרי וראיתי שהוא חתך למקום אחר ואז התחיל ללכת אחרי בלי שראיתי באיתי להיכנס והוא עלה ואז הוא חנק אותי במעלית עד לקומה למעלה, ואז נתן לי אגרוף בשפה ואז צרחתי ואחת השכנות יצאה".

על כך יש להוסיף את דברי אמה של המתלוננת שפגשה אותה מיד לאחר בריחת התוקף וסיפרה את ששמעה ממנה על שהתרחש שניות ספורות קודם לכן, כל זאת בהיות המתלוננת חבולה, מבוהלת, בוכייה, נרגשת וסוערת וסיפרה לה לשאלתה:

"... אני שואלת את הבת שלי ש', מה עשו לך, מה קרה, מה הוא עשה לך, אז היא אומרת, אני אומרת

לה הוא תקף אותך מינית?, הספיק לעשות לך משהו?, אז היא אמרה לי אמא הוא לא הספיק, אני התנגדתי, זה החיים שלי, קיבלתי כוח באותו רגע שאמרתי אין סיכוי שהוא יגע בי ...".

ולעניין תיאור הנאשם אפנה לדבריה:

"... היא אומרת שהיא ראתה את הפנים שלו, כביכול היה לו חם-צוואר, וקפוצ'ון, היא ראתה את הפנים שלו, כלומר את העיניים, את הגבות וחלק מהאף שבצבץ מהקפוצ'ון,..."

על חבלותיה של המתלוננת ניתן ללמוד מתמונות שצולמו מיד בסמוך לאחר האירוע (ת/240 ו-ת/240א), כאשר כתוצאה מתקיפתה נפגעה בפניה (באף ובשפה), אולם לא נזקקה לטיפול רפואי.

הקושי שבעדויות נפגעי עבירה:

רבות נכתב על הקושי להעריך את עדויותיהם של נפגעי ונפגעות עבירות המין הסובלים פעמים רבות מטרומות נפשיות מכבידות המשפיעות על הודעותיהם במשטרה ועל עדויותיהם בבית המשפט. אך טבעי כי קורבנות עבירות מין מספרים את סיפורם באופן מקוטע היוצר לעיתים בלבול. משכך, אין לבחון את גרסתם באופן "דווקני" אלא, לבחון סתירות אלה בזהירות רבה על רקע מכלול הראיות המונחות לפתחו של בית המשפט.

יפים לעניינינו דברים שנאמרו ב בע"פ 6643/05:

"בחינת מידת התוקף שיש לייחס לדבריו של עד יכולה להיעשות משתי נקודות מבט: נקודת המבט הראשונה היא זו הבוחנת את התמונה הכוללת "ממעוף הציפור", תוך חיפוש אחר גרעין של אמת, העובר כחוט שני לאורך כל תיאוריו של העד ומקרין על מכלול העדות באופן שמחזק את אמינותה ותוקפה. נקודת המבט השנייה בוחנת באופן פרטני כל אחד מן האירועים המתוארים על-ידי העד ומנסה למצוא בכל אחד מהם, באופן עצמאי, גרעין של אמת (ע"פ 1258/03 לעיל, בעמ' 643). נקודות מבט אלו אינן סותרות אחת את השנייה, ובמקרים רבים הן אף משלימות זו את זו, כשכל אחת מהן מהווה חיזוק נוסף המאשר את המסקנה העולה מרעותה. עם זאת, בנסיבות מסוימות, עשוי בית המשפט לסבור מטעמים שונים כי יש מקום ליתן מידה גדולה יותר של דומיננטיות לאחת מנקודות המבט" (מדינת ישראל נ' פלוני, [פורסם בנבו] (3/7/07), בפסקה 8).

בית המשפט העליון ציין לא אחת באשר להערכת מהימנותם של קורבנות תקיפה מינית כי אין לצפות, בדרך כלל, כי גרסתם של קורבנות עבירות אלה תהא שלמה, עקבית, קוהרנטית וחסרת אי דיוקים (ע"פ 5633/12 ניימן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] פסקאות 25-26 לחוות דעתו של השופט שהם (10.7.2013)).

נקבע כי קיומם של אי-דיוקים או היעדרם של פרטים מסוימים מגרסת הקורבן לא יהוו בדרך כלל עילה להטלת ספק

במהימנותו, ובלבד שהמקשה כולה, כפי שנמסרה מפיו, היא אמינה. בית המשפט רשאי להסתפק במקרים אלו ב"גרעין האמת" המתבלט מן הגרסה, ולעיתים אף ניתן להסתפק ב"גרעין הקשה" של האירועים (ע"פ 3250/10 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו] פסקה 44 לחוות דעתה של השופטת ארבל (21.1.2012)).

מהכלל אל הפרט:

במקרה דנן כאמור, מצאתי את עדותה של המתלוננת ש' מהימנה ביותר, הן באשר לסיפור ההתרחשות והן לגבי זיהוי של הנאשם כמי שתקף אותה, ועדותה זו היא נדבך מרכזי בראיות המאשימה לחובתו.

ש' זיהתה את הנאשם כמי שתקף אותה במספר אופנים והזדמנויות, כפי שיפורט להלן, ויש ליתן לזיהוי זה משקל בראיות הקושרות אותו ולהיותו אדם שתקף אותה.

כפי שציינתי לעיל, אני תמים דעים עם חבריי באשר להרשעת הנאשם באישום השני, ולענייננו, כאשר אנו דנים בזהותו של תוקף המתלוננת באישום הראשון, והקשר אותו אני רואה בין נאשם זה למיוחס לו בשלושת

האישומים, אני מוצא חשיבות להפנות דווקא לתשובת המתלוננת ה' באישום השני משזו נשאלה:

"ש: את יכולה לומר לי מה גרם לך לזהות אותו?"

ת. הפרצוף שלו, אני זוכרת את הפרצוף שלו ממש טוב, אני כשראיתי אותו ראיתי את האף שלו, שהוא שפיץ כזה והוא בולט וארוך, העיניים שלו היו בהירות והשיער קצוץ. אני ישר זיהיתי אותו כמי שאנס אותי" (הודעה מיום 5.9.15 שר' 18-30).

כפי שתואר לעיל, משנדרשה המתלוננת לזיהוי של הנאשם כמי שתקף אותה, הפנתה למספר הזדמנויות על ציר הזמן מהרגע שבו עלה למטרונית וחלף על פניה באור מלא, ולגירסתה, הבחינה בו לראשונה, ראתה את פניו, עיניו, גובהו ואת אופן הליכתו ולאחר מכן אף הביטה לאחור והבחינה בו כי התיישב מאחוריה (עמ' 591, 598 ו-616 לפרו').

וכדבריה בעדותה:

"מהרגע שהוא עלה למטרונית וחלף על פני ובעצם ראיתי אותו באור מלא, אור מואר, הצלחתי לראות את העיניים שלו, לראות את החזות שלו, בדרך לבית הבחנתי שהוא עוקב אחרי, הבטתי לאחור הבחנתי בו" (עמ' 598, ש' 5-7).

לשאלת באת כח המאשימה "איך את יודעת שמי שעלה למטרונית זה אותו אדם שתקף אותך בבניין?", השיבה: "כשהוא עלה למטרונית הוא חלף בעיני, אני ראיתי אותו" ובהמשך הוסיפה: "ראיתי לו את הפנים" (עמ' 586 לפרו').

המתלוננת סיפרה כי משירדה מהמטרונית ועשתה את דרכה לכיוון ביתה הסתובבה לאחור והבחינה בנאשם פעם נוספת, ובלשונה: "אני רואה אותו עוד פעם כשאני מסתובבת לאחור ... אני רואה את החזית שלו" (עמ' 587, ש' 12-14).

הנאשם כאמור לגרסת המתלוננת "משתחל" לדלת הכניסה אחריה, נכנס אחריה למעלית המוארת, עומד תחילה לצידה באופן שהיא יכולה להתרשם מגובהו ומשהגיעה המעלית לקומה השלישית, חסם את דרכה ומנע את יציאתה מהמעלית. מכאן ואילך תיארה את המאבק מולו פנים מול פנים, בניסיונו לגרור אותה לעבר הקומה הרביעית, עד אשר נמלט מהמקום לנוכח זעקותיה ויציאת השכנה (עמ' 591 ו- 598 לפרו').

כאן המקום להדגיש כי מספר ימים לאחר האירוע, ביום 29/01/15, זומנה המתלוננת לעיין באלבום עבריינים (ת/66) והוצגו בפניה 93 תמונות של בחורים שתיאורם יכול לענות על התיאור שמסרה בדבר זיהויו של התוקף.

המתלוננת לא זיהתה איש הדומה לנאשם, ואכן, בעת הזו לא היתה תמונתו של הנאשם במאגר התמונות המשטרתי מאחר ולא נעצר לפני מעצרו בתיק זה.

אני קובע כי יכולתה של המתלוננת לשלול את תמונת הנאשם מבין 93 התמונות שהוצגו בפניה, מחזקת את מהימנות זיהויו של הנאשם שבפנינו בהמשך.

בהמשך, במועד מאוחר יותר ביום 07/09/15, משנעצר הנאשם בעקבות זיהויה של המתלוננת באישום השני, נערך למתלוננת ש' מסדר זיהוי תמונות (ת/83א') במהלכו, הצביעה על תמונת הנאשם ואמרה לחוקרת "אני חושדת שזה מספר 1".

לאופן בו נערך מסדר הזיהוי וחילופי הדברים במהלכו העידו בפנינו חוקרי המשטרה, יניב שמחון והגב' שני ממן שערכו את מסדר הזיהוי.

לדברי השוטרת ממן, המתלוננת זיהתה את תמונת הנאשם במהירות וללא היסוס כמי שתקף אותה (עמ' 772), ועשתה זאת מיד ובביטחון, אולם, בא כוחו של הנאשם שנכח במסדר הזיהוי חזר פעם אחר פעם, פעמים רבות על כך שתמונת החשוד היתה בתקשורת וכתוצאה מכך ערער את בטחונה של המתלוננת וגרם לה לשנות את תשובתה ולהשתמש במילה "חושדת".

בבית המשפט ציינה השוטרת ממן:

"... היא הצביעה והיתה בטוחה. בעקבות מבטים שהסתכלת עליה או שאמרת משהו היא אמרה את המשפט שרשום בטופס ואתה (עו"ד פרגין) התעקשת לרשום את המשפט הזה שהיא אמרה "אני חושדת" (עמ' 773, שור' 28-30).

....

היא אמרה את המשפט הזה, אבל אמרתי שזה היה אחרי שהיא זיהתה בוודאות את התמונה" (עמ' 774, שור' 1).

לעניין מסדר זיהוי התמונות סיפרה המתלוננת כדלקמן:

"במסדר זיהוי הציגו לי את התמונות ובלי היסוס ישר הצבעתי על החשוד... הצבעתי ישר על החשוד שתקף אותי... שאני זיהיתי אותו לפי איך שאני זוכרת, לפי שראיתי אותו" (עמ' 607, ש' 4).

המתלוננת אישרה בפנינו בהגינות רבה כי לפני מסדר זיהוי תמונות ראתה את תמונת הנאשם שפורסמה בתקשורת (באינטרנט - נ/7), ובתמונה ששלח לה כתב החדשות ל"ווטסאפ" (עמ' 655 לפרו').

עם זאת, חזרה והדגישה מספר פעמים כי הגם שנחשפה לתמונתו של הנאשם בתקשורת, בזיכרונה כבר נחקק פרצופו של מי שתקף אותה בליל האירוע והיא אינה יכולה לשכוח אותו. וכך העידה:

"לא כי ראיתי תמונה שלו בתקשורת, כי זה מה שאני זוכרת מהאירוע שקרה לי שראיתי אותו הרבה פעמים פנים מול פנים, הפנים שלו ברורות לי, העיניים שלו ברורות לי, אני יודעת מה הפנים שלו, אני ראיתי אותם, האירוע הזה נחרת לי בראש" (עמ' 660, ש' 27-29).

ובהמשך:

"אמנם ראיתי את זה בתקשורת, אבל את הפנים שלו אני זוכרת עוד מהמקרה" (עמ' 657 לפרו', וכן דברים דומים בעמ' 607).

וכן:

"כל מהלך האירוע שראיתי את הפנים שלו מספיק פעמים כדי לדעת מי הוא ולזכור את הפנים שלו" (עמ' 607 לפרו').

ובהמשך:

"ראשית, אני מזהה אותו, עוד פעם, אני חוזרת על זה, אני מזהה אותו מהרגע שהוא עלה למטרונית ועד הרגע שהוא נתן לי את האגרוף וברח, אני מזהה את הפנים, אני לא אשכח את הפנים שלו אחרי מה שהוא עשה לי, אני לא אשכח בחיים" (עמ' 698, ש' 27-29).

והוסיפה כי היתה בטוחה "במאה אחוז" (עמ' 607, ש' 1-7).

כשנשאלה כיצד הגיבה כאשר ראתה את תמונתו של הנאשם ב"ווטסאפ" לראשונה ולפני מסדר הזיהוי, השיבה:

"... לאחר כמה זמן פתחתי את התמונה וידעתי שזה הוא, הוא זכור לי, אני ראיתי אותו כמה וכמה פעמים... ידעתי שזה הוא, אני ידעתי לפי המבט בעיניים שזה הוא" (עמ' 609, ש' 24-28).

המתלוננת עמדה על דעתה פעם אחר פעם כי זיהויה את תמונת הנאשם כמי שתקף אותה במסדר הזיהוי אינה קשורה לעובדה כי נחשפה לתמונתו לפני כן, וכי כבר בעת שראתה לראשונה את תמונתו שפורסמה, זיהתה אותו בוודאות כמי שתקף אותה.

אמה של המתלוננת חיזקה גם היא את דבריה של המתלוננת והעידה על הרגע הראשון שבו המתלוננת נחשפה לתמונת הנאשם בתקשורת, וסיפרה כי אמרה לה באלה המילים:

"אמא זה הוא, זה הוא, זה המבט שלו, זה העיניים, אמא זה הוא, אני לא אשכח בחיים שלי את העיניים שלו ואת המבט שלו, בחיים אני לא אשכח. היא היתה אחר כך כל היום מפורקת נפשית" (עמ' 267 לפרו').

אומר כי חשיפת נפגע עבירה לתמונת חשוד במעשה עברייני כלפיו, יש בה כדי להטיל ספק מה ולהפחית מהמשקל שיש ליתן לזיהוי שכזה, בשונה מזיהוי בנסיבות אחרות כבזיהוי ספונטני (כבעניינה של המתלוננת באישום השני) או במסדר זיהוי תמונות או חי נטול חשיפה מוקדמת שכזו.

עם זאת, אני סבור כי אין לקבוע שכל אימת שנחשפת תמונת עברייני בכלי התקשורת עובר לזיהויו על ידי נפגע העבירה - יהא בכך כדי לאיין את משקלו של הזיהוי ויש ליתן לכל זיהוי וזיהוי את המשקל הראוי לו על פי מכלול נסיבותיו ובזהירות המתבקשת.

במקרה דנן יש לציין את העובדה שהמתלוננת עמדה על דעתה במהלך העימות שנערך ביום 10/09/15 (ת/29 ות/29ב') כי היושב מולה, קרי, הנאשם שבפנינו הוא זה שתקף אותה באופן וודאי, וכעולה מסרטון העימות התבטאה באשר לזיהויו במילים "במיליון אחוז" ו"בטוחה מאוד" בזיהויו (ת/29ב, עמ' 4).

על כך אוסיף כי במהלך עדותה בבית המשפט, הצביעה על הנאשם כמי שפגע בה, אולם אציין כי איני נותן לכך משקל רב בשל המעמד בו היה נתון הנאשם באולם בית המשפט ובתא הנאשמים (עמ' 607, 630, 634 לפרו').

כאן המקום להעיר כי ב"כ הנאשם הציג למתלוננת במהלך חקירתה הנגדית מספר תמונות של גברים אשר כנראה לשיטתו יש בתיאורם החיצוני להתאים לתיאור "התוקף" כפי שתואר על ידי המתלוננת, ואולם זו שללה את האפשרות כי

מי מהם הוא התוקף ושבה והצביעה על הנאשם.

למרות שהצגת התמונות למתלוננת ותשובותיה נרשמו בפרוטוקול בית המשפט, ולמרות הערת בית המשפט לסניגור כי ראוי שהתמונות הללו תוגשנה, נמנע ב"כ הנאשם באופן מפגיע מהגשתן.

בנסיבות אלה, אני מקבל את טענת המאשימה כי הימנעות ההגנה מהגשת התמונות יש בה כדי להחליש את טיעוני ההגנה לעניין מהימנות זיהוי המתלוננת את הנאשם.

לנוכח כל האמור לעיל, ולמרות העובדה שהמתלוננת נחשפה לתמונתו של הנאשם לפני מסדר הזיהוי, אני סבור כי יש ליתן לזיהוי את הנאשם כמי שתקף אותה, את המשקל הראוי כראיה מרכזית ורבת משמעות בראיות המאשימה.

יוצא איפוא כי אני דוחה את הנכתב בסיכומי ב"כ הנאשם כי משנחשפה המתלוננת לתמונתו, אזי וודאות הזיהוי נפגמה באופן שמשקלו של מסדר הזיהוי הוא אפסי וכי יש בכך כדי להביא ל"קריסת" המסכת הראייתית לה טוענת המאשימה (בעמ' 16 לסיכומי הנאשם).

כידוע, בבוא בית המשפט להעריך את משקלה של ראיית הזיהוי הניצבת לפניו, יבחן:

ראשית, את מהימנותו של העד הניצב בפניו (ע"פ 2957/10 **אלאטרש נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (30.5.2012)). בענייננו, כאמור, מהימנותה של המתלוננת אינה מוטלת בספק בעיניי.

שנית, את "מהימנות הזיהוי כשלעצמו", היינו, את ההתאמה בין "האמת הסובייקטיבית" של העד המזהה, לבין "האמת האובייקטיבית" המשקפת את המציאות (ע"פ 648/77 **קריב נ' מדינת ישראל**, פ"ד לב(2) 758, 729 (1978)).

בכלל זה, נקבע כי על בית המשפט להתחקות אחר יכולתו האישית של העד להטביע בזיכרונו רשמים חזותיים וכן במידת הביטחון של העד בזיהוי [ע"פ 9040/05 **אוחיון נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (7.12.2006)].

אדגיש, כי אני ער כאמור לטענה בדבר פגיעה אפשרית בזיהוי הנאשם במסדר התמונות לנוכח חשיפת תמונתו לפני כן באתרי התקשורת. אולם, למרות פגיעה אפשרית זו והאפשרות כי משקלו של הזיהוי ייפגע ו/או יופחת במידת מה, עדיין אין בכך כדי לשנות את זיהוי של הנאשם במקרה דנן על ידי המתלוננת, וזאת במכלול הנסיבות שפורטו על ידי.

המתלוננת ש' כאמור במספר הזדמנויות, הן בבית המשפט והן באמרותיה, חזרה וציינה את בטחונה הרב "במאה אחוז" כהגדרתה, כי הנאשם הוא זה שתקף אותה. כך גם, התרשמתי כאמור מיכולתה להטביע בזיכרונו רשמים חזותיים ייחודיים של הדמות שתקפה אותה. בנוסף, אציין את דברי האם על תגובתה הראשונית של המתלוננת עת נחשפה לתמונת הנאשם, וזיהוי המייד על ידה כמי שפגע בה.

אדגיש כי, הלכה היא מלפני בית המשפט כי לא ימהר להרשיע נאשם רק על פי זיהוי חזותי הנטען מבלי להיזקק לראיות נוספות שיש בהן כדי לחזקו. גישה זהירה זו מתחייבת, בין היתר, נוכח המגבלות המובנות המאפיינות את הזיכרון האנושי (ע"פ 3176/03 ווחידי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (6.6.2007)). ואכן, בענייננו, כפי שפרטתי ועוד אפרט להלן, לזיהוי הנאשם על ידי ש' במסדר הזיהוי, מתווספות ראיות המחזקות זיהוי זה.

העובדה כי המתלוננת זיהתה את הנאשם באופן כמתואר לעיל (תווי פניו, עיניו ומבטו החודר), דבר העובר כחוט השני בדברי שלוש המתלוננות כאחת, יש בה כדי לחזק את זיהויו. כך גם, תגובתה הספונטאנית, הנרגשת והסוערת של ש' בפני אמה והעובדה כי היתה במצב נפשי קשה בעקבות המעמד של חשיפתה לראשונה לתמונת הנאשם בתקשורת, מעידה על אותנטיות הזיהוי.

עדוּתה של המתלוננת בפנינו לוותה בפתיחות ובגילוי לב, דבריה בדבר חשיפתה לתמונת הנאשם בתקשורת שם זיהתה את הנאשם מיד לפי אותו מבט חודר. לדידי, יש ליתן לזיהוי האוטנטי של המתלוננת בשלב זה משקל של ממש.

לצד זאת, יש להוסיף ולהדגיש כי ש' הבחינה בנאשם, כאמור, על ציר הזמן כפי שציינתי מרגע עלייתו למטרונית ועד למאבק עימו בחדר המדרגות והימלטותו מהמקום מספר רב של פעמים בתנאי תאורה וזיהוי טובים למדי, ובפרק זמן לא מבוטל.

בנסיבות האמורות לעיל, אני קובע כי יש ערך לזיהוי הנאשם על ידי המתלוננת וזיהוי זה הוא ראיה משמעותית המצטרפת לראיות העומדות לחובת הנאשם ומשתלבת בהן היטב.

בענייננו הרשעת הנאשם נשענת על מספר אדנים שונים המשלימים זה את זה ומצטרפים זה לזה, ולא על מסדר הזיהוי לבדו. כוונתי היא בעיקר לעדותה המהימנה ביותר של המתלוננת בפנינו; התיאור המפורט שמסרה לשוטרים ולאמה מיד לאחר האירוע התואם בפרטים מרכזיים את התיאור שמסרה המתלוננת ה' באישום השני ואשר על בסיסו, בין היתר, מצאנו כאמור כי יש להרשיע את הנאשם באישום זה.

אני מסתפק בזיהוי של הנאשם על ידי המתלוננת ובמילוי חובת ההנמקה כמתחייב בנסיבות העניין, ואפנה לראיות נוספות אשר אני סבור כי יש אף בהן כדי להצביע על הנאשם כמי שתקף את המתלוננת באישום זה.

ראיות נוספות:

האירועים נושא האישום הראשון בו אנו דנים עתה, התרחשו כשעה ומחצה לפני האירוע המתואר באישום השני וכטענת ב"כ המאשימה קיימת סמיכות זמן ומקום בין האירועים.

האירוע בעניינה של המתלוננת ש' באישום הראשון התרחש בקרית מוצקין בשעה 05:52 לערך והאירוע בעניינה של המתלוננת ה' באישום השני התרחש בקרית ים בסביבות השעה 07:20, נתון אשר לשיטת ב"כ המאשימה משתלב אף

הוא עם הקשר שבין שני האישומים, כאשר מכשיר הטלפון הסלולרי של הנאשם אכן בזירת האירוע.

איכון מכשיר הטלפון הנייד של הנאשם

בהתאם למחקרי התקשורת אותם הניחה המאשימה בפנינו, המנוי המיוחס לנאשם, שמספרו מסתיים ב- 516, אכן במקום ובשעה היכולים להתיישב עם מסלול וכיוון הגעתו של הנאשם מהאירוע בעניינה של המתלוננת ש' באישום הראשון לאירוע של המתלוננת ה' באישום השני, היינו מתאפשר המעבר בין הזירות.

כעולה מפלטי מחקר התקשורת המתייחס למנוי המסתיים 516 (ת/223), וכן מחוות דעת מהנדס חברת פרטנר מר אבי קמר (ת/51), במועד הרלוונטי לאישומים, היינו תאריך 24/1/15, שעה 06:41, התקבלה שיחה למנוי 516, ממנוי שמסתיים ב- "3096" (המיוחס לאביו של הנאשם), למשך 23 שניות (ת/51, בעמ' 7). השיחה נקלטה בתחילתה באתר "צפון מערב קריית ים ליד רפאל", ובסיומה באתר "קריית ים מחסן העירייה".

מעדות המומחה אבי קמר בבית המשפט (ישיבה מיום 24.12.15, עמ' 252-260 לפרו') ומחוות דעתו (ת/51), עולה כי המנוי "516" המיוחס לנאשם היה בדרכו מכיוון כללי שמזירת האירוע בעניינה של המתלוננת ש' אל כיוון כללי לזירת ההתרחשות האירועים עם המתלוננת ה' שבאישום השני.

עוד נקבע בחוות הדעת כי "המנוי לא היה יכול להיות בכתובת שבטי ישראל 68 בקריית חיים בזמן ביצוע השיחה או בסמוך לה", רוצה לומר, כי הנאשם לא יכול היה להיות בביתו באותה עת.

כזכור, נמלט הנאשם מבניין מגוריה של המתלוננת ש' באישום הראשון, כשעה לפני כן, לאחר שכמעט נתפס על-ידי שכנה במקום.

שקרי הנאשם

נושא האיכון מצטרף לשקריו של הנאשם בעניין מהותי בחקירותיו פעם אחר פעם במטרה להרחיק עצמו ממכשיר הטלפון הנייד המאוכן.

בחקירותיו במשטרה הנאשם לא אישר כי החזיק את המנוי "516" הנ"ל או בכלל שהמנוי מוכר לו. לדבריו, היה בשימוש מכשיר נייד שסיומתו "758" שעמו עלה ארצה מאוקראינה. עם זאת, הנאשם אישר לחוקריו שאיש מלבדו אינו משתמש במכשיר הטלפון שלו (ר' הודעותיו ת/20, עמ' 25; ת/23). בנוסף, המתלוננת ש' העידה כי הבחינה במהלך הנסיעה במטרונית שהנאשם "מתעסק במכשיר פלאפון" (עמ' 586-587).

עדים אחרים שנחקרו מסרו כי הנאשם השתמש בתקופה הרלבנטית במנוי שסיומתו "516". כך, אביו של הנאשם, ו', אישר הן במשטרה והן בעדותו בבית המשפט כי החל מסמוך לאחר הגעתו ארצה, ועד חודש אפריל 2015, הנאשם

עשה שימוש במנוי הנ"ל שסיימתו "516" (הודעה מיום 19.9.15, בקלסר ת/320-ת/348; עמ' 788 לפרו').

כך גם, שותפו של האב (ת/303) מסר שבתקופה הרלבנטית הנאשם השתמש במנוי שסיימתו "516".

יתרה מזו, במהלך חקירת מהנדס התקשורת אבי קמר, נתבקשה ההגנה למסור האם חל שינוי בקו הגנת הנאשם והאם היום הוא מאשר כי השתמש במנוי הנ"ל? ועל כך השיבו באי כוחו, בין היתר, כי "הנאשם אינו מכחיש שהחזיק במנוי", אלא טענתו היא כי לא זכר בשל חלוף הזמן (עמ' 256 לפרו').

בבית המשפט "התגמשה" עוד יותר גרסתו של הנאשם והלה אישר בעדותו כי בתקופה הרלבנטית "היה לי סים קארד של אורנג'", אולם לא השתמש בו זמן ממושך ולכן לא זכר את מספרו (עמ' 873 לפרו').

איני נותן אמון בגרסתו זו של הנאשם, על כל המשתמע מכך, ואני סבור כי בענייננו המדובר באי אמירת אמת מהותית ביותר.

הלכה היא מלפני בית המשפט כי יש בשקרים של נאשם כדי להוות חיזוק למסכת הראיות המפלילה נגדו, ובפרט כאשר הלה מנסה להרחיק עצמו מהאירועים המיוחסים לו (ראו, למשל, ע"פ 2132/04 **קייס נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (28.5.2007); ע"פ 2014/94 **סאלח נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 624 (1996)).

ההנחה היא כי שקרי נאשם נובעים מתחושת אשם וניסיון להתנתק ממעשה העבירה (ע"פ 814/81 **אל שבאב נ' מדינת ישראל**, פ"ד לו(2) 826, 832 (1982)).

בהתאם לנתוני האיכון שהוכחו כאמור לעיל, הנאשם לא היה בבית לא בזמן האירוע ולא בסמוך אליו. נתוני האיכון, כמו גם מדידת המרחק בין הזירות, מלמדים כי הנאשם יכול היה להגיע מזירה אחת לשנייה בתוך פרק הזמן שעבר בין האירועים (של ה' וש').

בהקשר זה, יש ליתן דגש לעובדה כי המדובר בראייה אובייקטיבית הקושרת את הנאשם בצורה חזקה לאזור שתי הזירות, של המתלוננות ש' וה', בשעות הרלבנטיות לכתב האישום (לעניין משמעותו הראייתית של האיכון ראו, למשל, ע"פ 132/99 **קסטל נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (20.8.2002); ע"פ 3/10 **רפי אוחנה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (27.12.2012)).

התאמה שבזיהוי הנאשם על ידי המתלוננות באישום השני ובאישום הראשון

אני קובע כי קיימת התאמה בפרטים רבים ומהותיים שבזיהוי הנאשם על ידי המתלוננת ה' אשר לגביה נקבע כי הנאשם הוא שתקף אותה, לבין הפרטים אותם מסרה המתלוננת ש' באישום הראשון.

המדובר בהתאמה בנקודות מרכזיות בפרטי לבוש, צורת לבוש ייחודית, מראה חיצוני ומבט. כך, לתיאור דמותו של הנאשם במטרונית ובגדיו, כפי שניתן לראות בסרטון ותמונות מרציפי המטרונית מיום 24/01/15 לפנות בוקר (ת/42, ת/42ב, ת/44א); התואמים כולם לפרטי הלבוש שנתפסו בבית הנאשם (דו"ח החיפוש ת/12; תמונות המוצגים שנתפסו - ת/175, והפריטים עצמם שהוגשו סומנו ת/349 ואילך) ולצורת לבישתם של הפריטים על ידו (ר' תמונות ת/251 - קפוצ'ון על הראש, תיק "בהצלב" ובאלכסון) - מובילים כולם לזיהוי של הנאשם כמי שביצע את המעשים גם במתלוננת באישום זה.

הנאשם מסר בחקירתו כי הוא נוהג לשאת את תיק הצד על הכתף או "בהצלב", וכי הוא יוצא עם התיק הנ"ל לבלות ולא לעבוד (ת/20). בנוסף, חברו של הנאשם א' וכן אביו של הנאשם אישרו כי הסוודר שנתפס בחיפוש בביתו אכן שייך לנאשם (עדות א' בעמ' 443 לפרו'; והודעות האב מיום 8/9 ומיום 10/9).

זאת ועוד, מאותו סרטון של המטרונית (התקליטור ת/42, תיקיית רציף "צור שלום", מצלמה 75 שעה 05:51:57) נראית הדמות היורדת אחרי נערה שנראית כש', כאשר היא עצמה זיהתה את עצמה בסרטון הנ"ל, וכן זיהתה את אותה הדמות היורדת בעקבותיה כנאשם (עמ' 604 לפרו').

לעניין זיהוי הדמויות והתאמת הפריטים העיד בפנינו מומחה מעבדת הסימנים במז"פ, רפ"ק יהודה נובוסלסקי, שמסר כי השילוב של שלושת הפריטים יחד (נעלי ספורט דגם "אדידס" בצבע כחול, המעיל/קפוצ'ון בצבע שחור עם בטנה אפורה, ותיק הצד) הנראים אצל הדמות שעולה בתחנת "גושן" ויורדת בתחנת "צור שלום" מוביל בהכרח ל"צמצום אוכלוסייה", כדבריו (עמ' 519 לפרו'). וכשאלה מצטרפים לתיאור ולזיהוי שמסרה ש' הרי שישנה התאמה מוחלטת וודאית לנאשם.

מן האמור לעיל עולה כי קיים דמיון רב בין התיאור שמסרה ש' לבין התיאור שמסרה ה', הן מבחינת מראה חיצוני והן מבחינת פרטי לבוש וצורת לבוש (עיניים בהירות, המבט החודר, שיער קצר ובהיר, צבע עור בהיר, אף מחודד וארוך, נשא תיק באלכסון ו"בהצלב").

משקבענו כי הנאשם הוא זה שפגע בה' (כמפורט בחוות דעתה של חברתי השופטת פוקס ובהתאם לראיית הדנ"א החד משמעית בעניינה), ומשכל אחת מהמתלוננות מסרה תיאור שתואם לנאשם ותואם לגרסת חברתה, אזי המסקנה הטבעית המתבקשת היא העובדה שהתיאור שמסרה ש' תואם לתיאור שמסרה ה', מובילה מעבר לכל ספק אל הנאשם כמי שתקף גם את ש'.

פרטי זיהוי ייחודיים נוספים בתיאור שמסרה ש':

המתלוננת ש' מסרה, כאמור, בתיאורה פרטי זיהוי ייחודיים נוספים של האדם שתקף אותה, היינו, סימן ה"קעקוע"

והטבעות.

כזכור, ש' מסרה בהודעתה הראשונה מיום האירוע כי היא "כמעט בטוחה" שלאדם שתקף אותה היה קעקוע וכן טבעות יחסית עבות בצבע כסף על אותה היד.

בהמשך, בהודעתה השלישית שנגבתה מש' ביום 7/9/15 (ת/310) ולאחר שהחוקרים מסרו לה שלחשוד אין קעקוע היא הסבירה כי בהודעתה הראשונה היא היתה ב"לחץ" וכי היא מההתחלה לא היתה בטוחה שמדובר בקעקוע אך היא כן בטוחה כי היה לו איזשהו סמל על היד, מעין סימן גלים (ר' גם בעדותה בעמ' 602).

הנאשם מסר בעדותו כי הוא אינו זוכר איפה היה בזמנים הרלבנטיים לכתב האישום והשיב כי או שטייל או שהיה במועדון לילה בשם "מלינה" (בעמ' 861 לפרו'). ואכן, בתמונה ת/254 ניתן לראות את הסמל של מועדון ה"מלינה" - סמל בצורת גלים (הנאשם אף אישר זאת בעדותו, בעמ' 871). כך גם בחקירתו במשטרה (ת/20ב, עמ' 31-32) מסר כי נהג לבלות בשני מועדונים, "מלינה" ו"קוקו בונגו" וכי בכניסה נהגו להחתים את כף ידו בחותמת.

אני קובע כי העובדה שהמתלוננת ש' ידעה לציין כי באזור כף ידו של הנאשם היה ציור או סימן כזה או אחר הדומה לצורת גלים, ואין זה משנה אם היה זה קעקוע או חותמת, מחזקת במידה רבה את זיהויה את הנאשם. שכן, כאמור, הנאשם מסר מיוזמתו לחוקריו כי יתכן ובאותו הלילה בילה במועדון ה"מלינה" שם נוהגים להחתים את אזור כף היד בחותמת הנושאת את סמל המועדון הדומה לסימן גלים.

עוד אזכיר כי המתלוננת ש' תיארה כי לאדם שתקף אותה היו שלוש טבעות עבות וחלקות והיא אף חזרה על כך בעדותה (עמ' 602-603 לפרו'). ש' סיפרה כי חשה שהנאשם הכה אותה באמצעות הטבעות, כך שנגרמה לה החבלה בפניה (עמ' 700 לפרו'). גם הידיד של ש' שהעיד בפנינו, א', מסר בעדותו כי בשיחתו הטלפונית עם ש' מיד לאחר האירוע, מסרה לו האחרונה כי התוקף חבט בה באגרופו עם "משהו" לפנים ואף זכר שזו השתמשה במילה "אגרופן" (עמ' 783-784 לפרו').

קווי הדמיון שבין האירועים

נשאלת השאלה האם ניתן לקבוע כי בפנינו נאשם אשר ניתן לייחס לו דפוס פעולה זהה בשלושת האירועים, דבר אשר יהווה תוספת ראייתית עד כדי "ראיה מסייעת" כטענת ב"כ המאשימה בסיכומיה.

אני קובע כי אכן קיים דמיון בין האירועים כאשר דפוס הפעולה הדומה הוא מפגש רחוב אקראי עם המתלוננות ללא היכרות קודמת עימן, ניסיון להוביל למקום סגור או מבודד, העדר ניסיון לגניבת תיק, כסף או חפצים תוך גרימת חבלות וחתכים בפנים ובפלג גוף עליון.

על כך יש להוסיף את הדמיון המתבטא בחזותו, בפרטי לבושו, במוצאו ובמבטו המפחיד החרוט כאמור בזיכרון של המתלוננת.

אני מקבל, ונכון לאמץ את הטענה כי אכן בפנינו דפוס פעולה דומה וקווי דמיון בולטים דבר המהווה חיזוק לעדותה של המתלוננת ש' ומתווסף לראיות הקושרות את הנאשם לאירוע נושא האישום הראשון כפי שפורט על ידי לעיל.

במכלול האמור לעיל אני סבור כי הוכחה זהותו של הנאשם כמי שתקף את המתלוננת ש' באישום הראשון, כנדרש במישור הפלילי מעבר לכל ספק.

אפנה כעת לבחון את יסודות העבירות המיוחסות לנאשם באישום זה.

העבירות המיוחסות לנאשם במסגרת האישום הראשון

במסגרת האישום הראשון (הקטינה ש') מיוחסות לנאשם, כאמור, העבירות הבאות:

ניסיון אינוס בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 345(ב)(3)(4) בנסיבות סעיף 345(א)(1) בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין;

ניסיון חטיפת קטין למטרת ביצוע עבירות מין - עבירה לפי סעיף 374א בנסיבות סעיף 377(א)(7) בנסיבות סעיף 345(ב)(3)(4) ו 345(א)(1), בצירוף סעיף 377א(ב) ובצירוף סעיף 25 לחוק העונשין;

ופציעה - עבירה לפי סעיף 334 לחוק העונשין.

אפנה תחילה לבחון את עבירות ניסיון האינוס וניסיון החטיפה לשם ביצוע עבירות מין.

יסודות עבירות ניסיון האינוס וניסיון חטיפה לשם ביצוע עבירות מין פורטו בחוות דעתה של חברתי השופטת פוקס ואין מקום לחזרה על הדברים.

באת כח המאשימה בסיכומיה התייחסה למאפייני עבירת הניסיון וציינה כי בעניינן של שתי המתלוננות ש' וג' נ' "מדובר בעבירות ניסיון, אשר לא צלחו לכדי ביצוע... מטבע הדברים, מקום שהעבירות לא צלחו לכדי השלמת הביצוע, קשה יותר ללמוד על הלך הנפש של המבצע" (עמ' 85).

באת כח המאשימה בקשה ללמוד מצירוף הנסיבות והראיות בתיק זה על ניסיונו של הנאשם לבצע את עבירות ניסיון אינוס במתלוננות ש' וג' נ'.

בין היתר, ציינה באת כח המאשימה כי הנאשם לא ניסה לבצע עבירת גניבה או שוד או עבירת המתה כלפי המתלוננות. עוד נטען כי עצם חטיפתן הכוחנית של שלוש המתלוננות למקום מבודד מלמדת על כוונת הנאשם לבצע בהן עבירות מין דווקא. בנוסף, הפנתה ב"כ המאשימה לכך שכל המתלוננות תארו את אותו מבט מפחיד וחודר בעיני של הנאשם ואת תחושתן החזקה כי הוא מתכוון לאנוס אותן. עוד צוין כי אין המדובר במתלוננות המבקשות להעליל על הנאשם אותו לא הכירו קודם לכן. כך גם, הפנתה ב"כ המאשימה לרצף האירועים ודפוס הפעולה הדומה של הנאשם מהם גם כן ניתן ללמוד לשיטתה על היסוד הנפשי שלו.

עבירת הניסיון

כידוע, סעיף 25 לחוק העונשין קובע כי "ניסיון" לביצוע עבירה מתקיים כאשר אדם "עשה מעשה שאין בו הכנה בלבד והעבירה לא הושלמה".

עבירת הניסיון מתאפיינת אפוא בהעדר השלמת המעשה הפיזי, תוך גילוי ברור של היסוד הנפשי (ראו, למשל, ע"פ 9511/01 **קובקוב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(2) 687, 694 (2002)).

פסיקת בית המשפט העליון התוותה לאורך השנים את ההבחנה בין מעשה שיש בו משום "הכנה" בלבד, לבין מעשה המהווה "ניסיון". בין היתר, נקבע כי כאשר נעשה "מעשה גלוי" המקרב את תהליך ביצועה של העבירה המושלמת ויש בו כדי לגלות בצורה חד-משמעית את כוונת העבריין - אז ניתן להרשיע בעבירת הניסיון (ראו, למשל, ע"פ 355/88 **לוי נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 221, 264 (1989)).

בפסיקה הודגש הצורך לאתר גילוי חד משמעי של הכוונה (ע"פ 8200/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (3.9.2012)), וכי מרכז הכובד של עבירת הניסיון מצוי בהוכחת היסוד הנפשי, ה"מפצה" כאמור, על החסר שביסוד העובדתי (ראו: גבריאלי הלוי "היסוד העובדתי בעבירות המין בישראל: ניתוח ביקורתי" משפט וצבא 16, 651 (2003)).

עבירות המין במתלוננת ש'

קראתי בעיון את עדותה של המתלוננת ש', אולם אני סבור כי במכלול הראיות המונחות בפני בית המשפט, המדובר במקרה "גבולי" ואין בפנינו מעשה גלוי וברור המלמד על כוונתו החד-משמעית של הנאשם לבצע במתלוננת ש' עבירות מין דווקא.

בהתאם למבחנים אשר הוטו בפסיקה, הניסיון מתחיל בהתנהגות העושה הנמנית על שרשרת מעשים רצופים, שבהם אמור הנאשם להשלים את ביצוע העבירה המושלמת אילו היה מצליח בכך. נדרשת, אם כן, קרבה להשלמת מעשה העבירה.

הנה כי כן, עלינו לבחון האם ניתן לראות בפעולות אותן תיארה המתלוננת ש' בעדותה כפעולות המובילות בהכרח ובאופן טבעי להשלמת מעשה עבירת האינסוס בה, ולא כל עבירה אחרת.

בחינת מכלול הראיות מוביל אותי למסקנה כי התנהגותו של הנאשם ורצף פעולותיו מותיר ספק באשר לכוונתו לבצע בש' עבירות מין דווקא, להבדיל מתקיפה או שוד אלים.

מבטו החודר של הנאשם כפי שתיארה ש' בעדותה אינו מעיד בהכרח על כוונה מינית. כך גם, העובדה שהנאשם עקב אחריה עד לבניין בו היא מתגוררת, חסם את יציאתה מהמעלית וניסה לגרור אותה בכוח לכיוון הקומה הרביעית והגג גם אלה אינן מובילות בהכרח לכך שהאירוע היה מסתיים בבעילתה תוך שימוש בכוח. אדגיש כי למרות שהנאשם תקף את המתלוננת ש' ופצע אותה, אין בפנינו ראיה כי ניסה לגעת באבריה האינטימיים או להפשיטה.

על כן, ולמרות החשד המקנן בליבי כי אכן בסופו של יום היה בכוונת הנאשם לפגוע מינית במתלוננת ש', הרי שבענייננו על פי מכלול הראיות לא ניתן לקבוע ברמת הוודאות הנדרשת בפלילים כי אכן הוכח היסוד הנפשי הנדרש ולפיכך אין מנוס מלזכותו מחמת הספק מן האישומים הנוגעים לעבירות המין.

בנסיבות אלה, ומשלא הוכחה במידה הנדרשת כוונתו של הנאשם לבצע במתלוננת ש' עבירות מין בהכרח, הרי שנשמט הבסיס גם להרשעתו בעבירת הניסיון לחטיפה למטרת ביצוע עבירות מין, ויש לזכותו מחמת הספק גם מעבירה זו.

פציעה

לאור המסקנות אליהן הגעתי בפירוט הראיות לעיל באשר לזיהויו של הנאשם כמי שתקף את ש', ולאור כך שאין חולק כי באירוע נגרמו לש' חבלות בפנים (בהתאם לעדויות, דו"חות הפעולה והתמונות ת/240, ת/240א) הרי שמתקיים היסוד העובדתי של העבירה.

כידוע היסוד הנפשי הנדרש בעבירות מסוג זה הוא יסוד נפשי מסוג "מחשבה פלילית", ולכן מצאתי כי מתקיימים בנאשם יסודות העבירה הנ"ל ויש להרשיעו בה.

סיכום ביניים

אני סבור אם כן כי יש להרשיע את הנאשם בגין האישום הראשון בעבירה של פציעה לפי סעיף 334 לחוק העונשין, ולא בלי התלבטות להימנע מהרשעת הנאשם בעבירות המין והחטיפה, וזאת מחמת הספק.

האישום השלישי המיוחס לנאשם כלפי המתלוננת ג' נ':

על פי הנטען באישום זה, בליל ה- 06/02/15 בסמוך לשעה 01:00 הגיעה ג' ב' (ילידת 1975) ברכבה לחניית ביתה שברחוב ----- קריית חיים (להלן: "הבית").

באותה עת, עמד הנאשם סמוך לרכבה והביט לעברה ארוכות, פסע צעד לכיוונה על מנת לבדוק אם היא לבדה. בשלב זה, יצא מרכבה של ג' ב' גם אחינה, ומשהנאשם הבחין בו, מיד כיסה את פניו ונמלט מהמקום לכיוון רחוב הפלוגות בקרית חיים.

בהמשך אותו לילה, בסמוך לשעה 1:40, ג' ב' (ילידת 1974), שהיא חברתה של ג' ב', הייתה בדרכה לביתה של זו האחרונה. בעודה צועדת ברחוב הפלוגות לכיוון רח' -----, הגיח הנאשם לעבר ג' ב' "מתוך סמטה חשוכה, וניסה לכפות עליה בכוח ללכת מהמקום בו היא נמצאת, במטרה לבצע בה מעשה אינוס".

עוד נכתב בכתב האישום כי הנאשם ניסה לחטוף ולאנוס את ג' ב' בכך שחתך אותה בצווארה בחפץ חד שבו הצטייד מראש, קרע את חולצתה באיזור החזה, אחז בה בחוזקה באיזור החזה, משך אותה בכוח לכיוון מחסן הממוקם בסמטה בקרבת מקום, וזאת במטרה לבצע בה מעשה אינוס.

בעודו מושך אותה, בעט בבטנה, דחף אותה לעבר חומה ופצע אותה בכך שחתך אותה באיזור הפנים, הצוואר והחזה באמצעות אותו חפץ חד שבו הצטייד מראש.

ג' ב' נאבקה בנאשם, הכתה אותו באמצעות התיק שלה, שרטה אותו ולבסוף הצליחה להדוף אותו והחלה לרוץ מהמקום. בשלב זה, נמלט גם הנאשם מהמקום.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו לג' ב' חתכים מרובים באיזור הפנים, הצוואר והחזה והיא פונתה לבית חולים, שם קיבלה טיפול רפואי.

בגין אישום זה מיוחסות לנאשם עבירות של ניסיון חטיפה למטרת ביצוע עבירת מין, ניסיון אינוס בנסיבות מחמירות ופגיעה בנסיבות מחמירות.

כאמור, בתשובתו לכתב האישום כפר הנאשם במיוחס לו והכחיש כי ביצע את המעשים וכן שלל היכרות מוקדמת עם מי מהמתלוננות, לרבות ג' ב'.

זיהוי של הנאשם כתוקף המתלוננת ג' ב':

בהתייחס למתלוננת זו, בדומה למתלוננת ש' (באישום הראשון), סברה חברתי השופטת פוקס כי אינה חולקת על עצם קרות האירוע, ואולם, קיים ספק באשר לזיהוי של הנאשם כמבצע המעשים, ועל כן, בשל ספק זה יש לזכותו מהמיוחס

לו באישום זה.

ספקותיה של חברתי השופטת פוקס נבעו בין היתר בשל כך כי בטרם מסדר הזיהוי נחשפה המתלוננת לתמונה "מטושטשת" של הנאשם, לה נחשפה באקראי: משהוצגה בפני המתלוננת תמונת הנאשם ו"קוביות" על פניו מעיתון "ישראל היום" השיבה כי היא "חושבת" שזו התמונה מהעיתון לו נחשפה; קביעתה כי המדובר "בהסקת מסקנות" ולא במסקנה יחידה, בשל פרסום תמונת הנאשם במספר מקומות בכלי התקשורת; קריאת המתלוננת למשטרה לעצור אדם מסוים שסברה כי הוא התוקף, שלושה ימים לאחר האירוע, כאשר בפועל התברר כי אינו התוקף; אי התאמות בפרטי הזיהוי שמסרו ג' נ' וחברתה ג' ב' (דיווחה של ג' נ' על צליעה וחבלה סביב עינו של התוקף ואילו ג' נ' לא ראתה דבר מהשניים).

אני חולק על מסקנותיה אלה של חברתי וסבור כי הנאשם שבפנינו זוהה מעבר לספק סביר כמי שהיה מעורב באירועים נושא האישום השלישי.

עדות המתלוננת ג' נ'

בעדותה בבית המשפט המתלוננת סיפרה כיצד בליל ה- 06/02/15 בסמוך לשעה 02:00, עשתה את דרכה לבית חברתה ג' ב' ובעודה צועדת על המדרכה:

"...אני מרגישה פשוט מישהו מתנפל עליי מאחורי. זה בדיוק שאני עוברת יש שם חומה מצד ימין אני עוברת את החומה ואז אני מרגישה שמישהו פשוט מתנפל עליי" (עמ' 118).

ג' נ' תיארה בעדותה כי התוקף הגיע מאחור, "עטף" אותה מאחור, ואז היא חשה חתך בצוואר, ובפנותה לעברו, התייצבה למולו "פנים אל פנים", מרחק אותו תיארה כשל 30-40 ס"מ או אז החלה להיאבק עמו, כאשר התוקף אחז בחולצתה תוך שניסה לגרור אותה לסימטה, ובשל כך נקרעה חולצתה.

המתלוננת סיפרה כי ניסתה להדוף ולהכות את התוקף באמצעות התיק שנשאה, ובשלב בו התוקף נשען על פחון במחסן, ניצלה את ההזדמנות ונמלטה מהמקום (עמ' 120, 129 לפרו').

יודגש כי לדברי המתלוננת, בשלב בו הבחינה בתוקף, התנאים הסביבתיים אפשרו להבחין בו שכן התאורה היתה טובה. ובאם להביא דברים בשם אומרם:

"זה היה ממש בשלב של החומה שנמצאת בין השביל שהלכתי בו לבין השביל של המכולת שמוביל לאותו מחסן שזה עדיין אזור שהוא מואר, הוא לא מואר בצורה של אור יום אבל הוא מואר מספיק בשביל לראות מי עומד מולך" (עמ' 123, ש' 12-14).

המתלוננת ג' נ', בדומה למתלוננות ש' וה', תיארה את פניו של הנאשם ומבטו החודר החקוקים בזיכרונה, באומרה:

"בשלב שהוא עומד מולי בשלב שהוא פשוט עבר להיות מולי והיה לו קפוצ'ון והכל היה כל כך מהיר וכל כך מפחיד שאני פשוט הסתכלתי לו רק על הפנים כי הפנים שלו היו בטרור העיניים שלו היו, זה משהו שאני לא אשכח בחיים המבט והעיניים זה משהו שהוא חרוט לי בצורה מאוד קשה בתוך הזיכרון ובגלל שבאמת נעצתי לו במבט אז הבחנתי במכה הזאתי שיש לו בעין, ..." (עמ' 121 לפרו', מש' 21).

לדבריה, חשה כי בכוונת הנאשם לאנוס אותה, שללה כי המדובר היה במעשה שוד בצינה כי הנאשם כלל לא ניסה למשוך את תיקה (עמ' 123, וכן בעמ' 162 ובעמ' 203 בחקירתה הנגדית).

עוד הפנתה המתלוננת לחבלות שנגרמו לה בפלג גופה העליון כתוצאה ממעשי הנאשם, שכללו חתך בגבה, חתכים בצוואר ובאזור החזה העליון באורך של 5-10 ס"מ (עמ' 127-128).

באשר לתיאור מראהו של התוקף, מסרה ג' נ' בעדותה כי מדובר בבחור ממוצא רוסי, בגובה 1.70-1.80 מ', רזה, לבש קפוצ'ון בצבע אפור-עכבר עם סמל "דומה לסמל של רנו" וכן "שהיה סגור באזור הפנים כלומר מהמצח", לבש מכנסי דגמ"ח ב"צבע כמו של הימ"ם" (עמ' 141-142), היו לו זיפים, וצינה כי במהלך האירוע לא אמר דבר (עמ' 130-131).

המתלוננת מסרה בעניינו של התוקף פרטי זיהוי ייחודיים כבר בהודעתה הראשונה בדבר סימן חבלה מתחת לעין ימין (ר' הודעתה הראשונה נ/1 מיום 6.2.15 בעמ' 2; עמ' 121, 131 לפרו').

עוד תיארה ג' נ' בעדותה כי הנאשם "גרר" רגל אחת כאשר נמלט מהמקום, אם כי לא היתה בטוחה איזה רגל זו היתה, אך בוודאות ציינה כי צלע (עמ' 122, 127 לפרו').

יצוין כי את עניין הצליעה מסרה ג' נ' לחוקרת המשטרה אגמית בסמוך לאחר שמסרה את הודעתה השנייה, והלה תיעדה זאת במזכר (ת/114). אגמית בעדותה בפניו אישרה את דברי המתלוננת ומסרה כי אכן ביום שמסרה את הודעתה השנייה ה-7.9.15 (נ/א) מסרה ג' נ' את המידע לעניין הצליעה, אך לא תיעדה זאת בזמן אמת משום שלדבריה שכחה, ותיעדה זאת במזכר (ת/114) ביום 17.9.15 (ר' עמ' 368 לפרו').

המתלוננת ג' נ' נדרשה לשאלה מדוע לא הזכירה את עניין צליעת התוקף כבר בהודעתה הראשונה והסבירה זאת כי בליל האירוע, ובחדר המיון אליו הובהלה היתה ב"היסטריה" גדולה, כדבריה, ורק בהמשך יכלה להתמקד בדברים נוספים מלבד תיאור לבושו של התוקף ובלשונו:

"הנושא של הצליעה זה משהו ש... עוד פעם באותו לילה היה מיקס מאוד גדול של כל מה שקשור במשטרה כי היתה שם היסטריה שהכניסה אותי גם לבלבול כי גם בחדר מיון אני טופלתי ושאלו אותי שאלות והכל היה מין כזה בלגן אחד גדול ואחר כך בהודעה הראשונה שלי במשטרה שישבתי מול אגמית אז ציינתי את זה כי זה משהו שאני זכרתי אותו אבל עוד פעם בגלל שהמשטרה יותר התמקדה גם

בלבוש פחות בחזות אז איפה שהוא זה לא נאמר שם" (עמ' 132, ש' 9-4).

כך גם בעימות שנערך בינה לבין הנאשם שבה וציינה את עניין הצליעה (ת/30א, ת/30ב, ובעמ' 134 לפרו').

מצבה הנפשי וחבלותיה של המתלוננת ג' ב'

על מצבה הנפשי של המתלוננת לאחר האירוע העידה גם חברתה ג' ב', כאשר המתלוננת התקשרה אליה כשהיא בוכייה, מתנשפת, בלחץ ובהיסטריה ואמרה לה כי משהו תקף אותה וביקשה כי תבוא מהר, תזמין משטרה (עמ' 129-130) כפי שזו גם אכן עשתה (ת/3).

עוד סיפרה חברתה ג' ב' כי משהגיעה למקום הבחינה במתלוננת כשהיא רצה, מדממת ומבוהלת, חולצתה קרועה, שיערה פרוע, והיה ניתן להבחין בפציעותיה ובחתכים במצחה ובצווארה (עמ' 215-216 לפרו').

בנוסף לאמור לעיל, ניתן ללמוד על מצבה הנפשי של המתלוננת אף מדוחות אנשי המשטרה שהגיעו למקום ותיעדו אותה ואת חבלותיה, ובין היתר ציינו, כי היא חבולה משריטות בפנים ובחזה, גופייתה קרועה, נראתה בוכייה ונסערת, מדממת באזור המצח (ת/91, ת/92).

קצין המשטרה פקד דרור פסקוביץ פגש במתלוננת בחדר מיון וגבה ממנה את הודעתה הראשונה (נ/1). אף הוא בעדותו סיפר על מצבה הנפשי ועל החבלות הגופניות בהן הבחין מיד בסמוך לאירוע, אותן לדבריו תיעד במצלמת מכשירו הנייד, אולם בפועל הן לא אותרו (עמ' 525-527 לפרו').

מתיעוד חדר המיון בבית החולים "רמב"ם" (ת/298), עולה כי בבדיקתה מיד לאחר האירוע נמצאו שריטה קטנה במצח ימין, שריטות בבית החזה מימין ושמאל עליון.

מספר ימים לאחר האירוע ביקרה ג' ב' במרפאתה של ד"ר גלינה רזנפלד ובממצאי הבדיקה (ת/115) ציינה ד"ר רזנפלד קיום שפשופים בחזה ימין ובצוואר.

דין:

עדוּתה של המתלוננת ג' ב' היתה מהימנה ביותר בעיני ואני קובע כי עדות זו היא חלק משמעותי מהראיות המבססות את זהותו של הנאשם כמי שתקף את המתלוננת באישום השלישי.

באשר לטענות ההגנה בסיכומים, לענין סתירות וגרסה מתפתחת לכאורה של המתלוננת ג' ב', אין לי אלא להפנות לדברים שכתבתי לעיל בדיון בעניינה של ש' ולפסקי הדין אליהם הפנית שעינינם הקושי הייחודי של מתלוננים ומתלוננות בעבירות מין למסור באופן מיידי גרסה סדורה ושלמה בשל הטראומה אותה הם חוו.

הלכה היא מלפני בית המשפט, כאמור, בדבר הצורך לבחון עדויות קורבנות עבירות מין "ממעוף הציפור" ולבחון את התמונה הכוללת, ולא לדקדק בדיוקנות, תוך שימת דגש על פרטים טכניים וסתירות שוליות.

על השופט היושב בדין לבחון אם חרף הקשיים בעדות, ומה שנראה כבלבול, חוסר בהירות או חוסר אחידות, ניתן לתחם מתוך הדברים סיפור ברור ורציף שיש בו לתאר את הטראומה הקשה שהייתה מנת חלקה של המתלוננת מוסרת העדות. במקרה שכזה, אין בסתירות לבדן כדי לפגוע בהכרח במהימנות העדות או כדי להטיל ספק בגרסה.

בענייננו וגם לאחר ששבתי ועיינתי עיון מעמיק בטענות ההגנה בסיכומים, ונתתי דעתי לדברים שכתבה חברתי השופטת פוקס בחוות דעתה, אני קובע כי גרסתה של המתלוננת ג' נ', הן לגבי מהלך התרחשות האירוע והן לגבי זיהוי הנאשם כאדם שתקף אותה, היא גרסה מהימנה, סדורה וקוהרנטית שאני מוצא ליתן לה משקל נכבד בראיות העומדות לחובת הנאשם.

ג' נ' העידה בצורה מפורשת ובפתיחות כי למחרת מעצרו של הנאשם, ובטרם נערך לה מסדר הזיהוי, היא נחשפה לתמונה מטושטשת של הנאשם (ת/292; עמ' 137 לפרו').

ואכן, מעיון בתמונה ת/292 הנ"ל אליה נחשפה ג' נ' ניתן להתרשם כי בתמונה זו לא ניתן לזהות בבירור את הנאשם או את דמותו.

ג' נ' הדגישה בעדותה כי ביקשה מהסובבים אותה שלא לשוחח עמה ולא לעדכן אותה אודות המקרה, שכן הדבר עורר בה בכל פעם חרדות ואת הטראומה מחדש.

עיון בעדותה של ג' נ' בפנינו מעלה כי הלה נשאלה ארוכות אודות התמונה הנ"ל שראתה בתקשורת עובר למסדר הזיהוי, וכך השיבה:

"... הייתי בארומה ועברתי ליד אחד השולחנות וברפרוף עין ראיתי תמונה של עיתון ישראל היום שהתמונה הייתה מטושטשת עם קוביות לא התעמקתי בעיתון לא קראתי את הכתבה..." (עמ' 135, ש' 22-23).

הנה כי כן, למקרא תשובותיה של ג' נ' עולה כי הלה מסרה בעצמה בעדותה ובאופן ברור את המקום בו הבחינה בתמונה, את שמו של העיתון בו הופיעה הכתבה וכן כי התמונה הייתה "מטושטשת עם קוביות".

רק לאחר דברים אלה שמסרה ג' נ' מיוזמתה, הציגה לה באת כח המאשימה את עיתון "ישראל היום", אשר הוצג לה בחקירתה במסגרת (ת/292) והמתלוננת אישרה כי זה מה שלמעשה ראתה בבית הקפה ברפרוף עין.

במצב דברים זה אני סבור כי גם עדותה בעניין זה היא מהימנה וברורה ויש ליתן לכך משקל בהתאם.

ג' נ' זיהתה את הנאשם במספר הזדמנויות ואופנים, ובכלל אלה, ב"מסדר תמונות" שנערך לה בתחנת המשטרה; בעימות עם הנאשם; ובמהלך עדותה בבית המשפט, אם כי כאמור איני נותן לזיהוי זה משקל רב בשל היות הנאשם באולם בית המשפט ומאחורי תא הנאשמים, על כל המשתמע מכך.

ב"מסדר דפדוף" תמונות שנערך לה לאחר האירוע ועובר למעצרו של הנאשם (ת/258), לא זיהתה מבין התמונות שהוצגו לה את האדם שפגע בה. ואכן, כפי שצוין בעניין של המתלוננות האחרות, בשלב זה טרם נעצר הנאשם על ידי המשטרה ותמונתו לא היתה במאגר המשטרה.

באשר לזיהוי הנאשם במסדר תמונות שנערך ביום 7/9/15, ציינה ג' נ', בדומה למתלוננות האחרות, כי זיהתה את הנאשם "על פי העיניים שלו" מבט אותו היא לא יכולה לשכוח, וכדבריה:

"אני בטוחה מאוד כי עוד פעם יש דברים שהמוח לא יכול לשכוח שזה המבט העיניים שזה לא עיניים רגילות המבט הפנים שלו אני פשוט לא יכולה לשכוח את זה, זה לא משהו שאפשר לשכוח לצערי. אני בטוחה ב-100 אחוז" (עמ' 133 לפרו').

ג' נ' ציינה בנוסף כי יום למחרת מעצרו של הנאשם הבחינה בתמונה מטושטשת נוספת שלו (ת/113) באחד מהעיתונים המופצים על בסיס יומי ("חדשות היום") וזאת בעת שהיתה בבית קפה, אך זה היה "ברפרוף עין" ומבלי שקראה את הכתבה, וכדבריה:

"וברפרוף עין ראיתי תמונה של עיתון ישראל היום שהתמונה היתה מטושטשת עם קוביות לא התעמקתי בעיתון לא קראתי את הכתבה, ממש עברתי ופשוט לא התייחסתי למה שכתוב כי באמת כבר זה היה מצב שכל כתבה כזאת על כל אחד שהיה חשוב אז כתבו ועשו מזה ענין ואני פשוט כבר הרגשתי שאני לא, שעד שלא יזמנו אותי אני לא מתייחסת לכל הכתבות" (עמ' 135 לפרו').

בנוסף, אישרה ג' נ' כי זמן קצר לאחר האירוע הבחינה גם בקלסטרון שפורסם (ת/293), אך התרשמה כי אין זה האדם שתקף אותה. ואכן, מעיון בקלסטרון הנ"ל ניתן להתרשם כי אין זהות בין הדמות בקלסטרון לבין דמותו של הנאשם.

הנה כי כן, הגעתי למסקנה כי בנסיבותיו של תיק זה העובדה שג' נ' הביטה בקלסטרון שאיננו דומה כלל ועיקר לנאשם וכן בתמונה מטושטשת ולא ברורה של הנאשם - עובר למסדר הזיהוי - איננה פוגמת במהימנות זיהויה את הנאשם ובמשקל שיש ליתן לזיהוי זה בראיות להוכחת אשמתו של הנאשם במיוחס לו באישום השלישי.

בחקירתה הנגדית נשאלה ג' נ' באריכות באשר לאירוע שהתרחש שלושה ימים לאחר המקרה. מדובר באירוע מיום 9.2.15 בו התקשרה למשל"ט וביקשה לדווח כי ראתה ברחוב את האדם שתקף אותה, היינו את "האנס הסדרתי"

שכולם מחפשים, ממוצא רוסי, בחור גבוה הלבוש בקפוצ'ון כחול ונועל נעלי ספורט ושמו "איגור" (ת/94; עמ' 144-145 לפרו').

ג' נ' אישרה בעדותה בפנינו כי אכן התקשרה באותו היום למשטרה וזאת על מנת לדווח על כך שראתה אדם חשוד, אולם טענה כי מעולם לא ציינה בפני השוטרים את השם "איגור" והיא איננה יכולה לערוב למה שרשמו השוטרים.

ג' נ' העידה בגילוי לב לעניין אותו אירוע ברחוב וסיפרה:

"... ראיתי מישהו שהולך עם הגב אלי... והוא נראה לי חשוד הוא היה עם קפוצ'ון הוא היה נראה מוזר קצת וזימנתי את המשטרה" (עמ' 133, ש' 30-31).

בהמשך הדגישה:

"... לא ראיתי את הפנים שלו, רק ראיתי אותו בגב עם הגב אלי" (עמ' 134, ש' 7).

באשר לתגובתה לאחר הגעת המשטרה למקום, העידה:

"...הם (הכוונה למשטרה, י' א') העמידו אותו במרחק די גדול ממני וביקשו ממני להסתכל לראות אם זה הוא, ואמרתי שאני לא יכולה לראות בכזה מרחק ולזהות את הבן אדם כי הוא היה די רחוק. וזהו ואז הם לקחו אותו ואני פשוט הלכתי משמה כמה שיותר מהר אני פשוט הייתי בהתקף חרדה" (עמ' 134, ש' 11-14).

משנשאלה המתלוננת האם בשלב כלשהו אישרה לשוטרים כי היא מזהה את אותו אדם כמי שתקף אותה כמה ימים קודם לכן, השיבה:

"לא, ממש לא" (שם, ש' 17).

הנה כי כן, המתלוננת חזרה והדגישה בעדותה כי חשדה באדם זר ברחוב כי הוא האדם שתקף אותה מספר ימים קודם לכן, אולם משלא ראתה את חזיתו אלא רק את גבו, לא היתה בטוחה בזיהוי. גם כאשר הגיעו השוטרים למקום ציינה המתלוננת כי עמדה במרחק די גדול מהחשוד ולכן לא יכלה לזהותו. בנוסף ציינה המתלוננת כי מיהרה לעזוב את המקום שכן חוותה התקף חרדה.

האזנתי האזן היטב לתיעוד האודיו של שיחת ג' נ' למוקד המשטרתי (ת/297א'). האזנה זו מלמדת כי בשיחה זו ג' נ' מבטאת את חשדה כי אדם שהלך ברחוב לפניה כשגבו אליה ולבש קפוצ'ון העלה את חשדה וכי הליכתו נראתה לה מוזרה.

ג' נ' ציינה במפורש בשיחה זו כי לא ראתה את פניו של אותו אדם וכן לא ידעה את שמו, אלא ציינה כי אנשים מהחנות הממוקמת בכניסה לבניין מסרו לה ששמו "איגור" וכי הוא ממוצא רוסי.

יודגש כי האזנה לשיחה מעלה כי במהלכה מסרה ג' נ' במפורש למוקדן כי היא לא ראתה את פניו של האדם, אך מבנה הגוף וההליכה שלו העלו את חשדה כי המדובר באותו אדם שתקף אותה מספר ימים קודם לכן. ג' נ' ציינה עוד בשיחה כי האדם החשוד לבש קפוצ'ון ונעל נעלי ספורט עם פסים לבנים.

אצטט מדבריה של ג' נ' כפי שהם נשמעים בהקלטה (ת/297א):

"לא הצלחתי לראות את הפנים שלו... ראיתי רק את הגוף שלו ואת ההליכה שלו... הוא נראה כמו הבן אדם שמחפשים אותו..."

בנסיבות אלה, אני קובע כי דיווח זה אינו פוגם במהימנות זיהויו שלה את הנאשם כפי שקבעתי כאמור.

החבלה בעין ימין של התוקף

המדובר בפרט שלא פורסם ומשכך אף מוכמן, על כל המשתמע מכך, וג' נ' לא יכולה היתה לדלות אותו ממקור חיצוני ולפיו לתוקף היתה חבלה בעין ימין. פרט זה נמסר על ידי ג' נ' כבר בהודעתה הראשונה (נ/1) כשעתיים בלבד לאחר האירוע.

במועד מאוחר יותר, כאשר נעצר הנאשם ובין היתר נתפס מכשיר הטאבלט האישי שלו, אומת התיאור שמסרה ג' נ' בדבר החבלה סביב עינו הימנית של התוקף, וזאת באמצעות תמונות שנפרקו ממכשיר הטאבלט הנ"ל מהתאריכים 3/2/15 ו- 5/2/15 (יום לפני המקרה) (התמונות ת/225) ובהן אכן נראית בבירור חבלה בעין ימין של הנאשם.

אני קובע כי מדובר בפרט זיהוי ייחודי התומך והמחזק באופן משמעותי ביותר את זיהויו של הנאשם על ידי המתלוננת, שידעה למסור מיד לאחר האירוע כי לאדם שתקף אותה היתה חבלה בעינו הימנית.

מיקומה המדויק של החבלה, אם היה זה מתחת לעין או מעל העין הוא שולי בעיני בנסיבות שבפנינו ואינו פוגם כהוא זה במהימנות הזיהוי.

צליעת התוקף

ג' נ' מסרה פרט זה, שהוא פרט ייחודי לתוקף שלא פורסם מעולם ואף לא היה ידוע לחוקרי המשטרה בשלב זה (ר' עדות רפ"ק אפי פז, עמ' 299 לפרו'), וזאת מיד בסמוך לאחר חקירתה השנייה ביום 7/9/15.

פרט ייחודי זה אומת באמצעות מכריו של הנאשם בעדויותיהם בבית המשפט (יבגני דוניבסקי, סרגיי משרניקוב, ניקולאי שלין, אנטון ורניגורה).

מגרסאות מכריו של הנאשם עולה כי בסמוך לאחר תאונת העבודה (נפילה מגובה) שארעה לו ביום 1/2/15, הוא צלע אך עם זאת תפקד והלך בכוחות עצמו. הנאשם בעצמו העיד ואישר כי עבר תאונת עבודה, כך גם הוריו אישרו זאת בעדותם.

יצוין כי לטענת הנאשם בעימות עם ג' נ' ובעדותו, במהלך התאונה נפגע בגבו התחתון ולכן היה מרותק למיטה בכל אותם ימים לרבות ביום האירוע, אולם מאז חקירותיו במשטרה ועד היום לא המציא הנאשם אישורים רפואיים כלשהם המעידים כי אכן היה מרותק למיטתו.

פרט זיהוי ייחודי זה מאמת גם הוא את זיהויו של הנאשם על ידי ג' נ' ובהצטרפו לתיאור החבלה בעין ימין אינו מותיר מקום לספק.

בנוסף, פרט זיהוי זה חושף את שקריו של הנאשם בעניין מהותי, שכן טען כי לא היה מסוגל לתפקד והיה מרותק למיטתו בכל אותם ימים. שקריו של הנאשם בעניין כה מהותי והימנעותו מלהביא ראיות שיוכיחו טענותיו אלה, מסייעים גם הם לראיות נגדו.

גם כאן יצוין כי קווי הדימיון בין התיאור שמסרה ג' נ', לבין התיאורים שמסרו המתלוננות ה' וש', ביחס למראה החיצוני, המוצא הרוסי, המבט המפחיד החרוט בזיכרון, דפוס הפעולה של הניסיון להדוף את המתלוננת למקום מבודד והעובדה שלכולן הוא גרם לחתכים בפלג גוף עליון, מחזקים גם הם את הזיהוי של הנאשם באישום השלישי.

הטענה בדבר מחדלי חקירה

במסגרת חקירת המשטרה נבדקו החולצה והג'קט שלבשה ג' נ' בעת האירוע ונעשה ניסיון להפיק מהם דנ"א, לאור המאבק שכאמור ניהלה ג' נ' עם הנאשם. בנוסף, נלקחה דגימה מציפורניה שכן לדבריה שרטה את התוקף במהלך

האירוע.

מחוות הדעת ת/32 שהגישה המאשימה לעניין זה עולה כי בבדיקה לא התקבלה כמות ראווה של חומר להמשך הבדיקות. בחוות הדעת ת/35 שנערכה לאחר שבגדיה של ג' נ' נבדקו פעם נוספת שוב לא התקבלה כמות דנ"א ראווה להמשך הבדיקות, כאשר ביחס לחולצה התקבלה תערובת ובה פרופיל בולט התואם לג' נ' וכן פרופיל חלש ברמה שאריתית כזו שאינו מאפשר ביצוע בדיקות השוואתיות.

ההגנה טענה בסיכומיה למחדל חקירתי בכך שהחוקר החליט לגזור את ציפורניה של ג' נ', להבדיל מנטילת דגימה מתחת לציפורניים ובכך חיבל בתוצאות הבדיקה. אני סבור כי המדובר בהחלטה של צוות החקירה ובהינתן שבפועל בוצעה הבדיקה, וכן נבדקו פרטי הלבוש של המתלוננת פעמיים, מדובר בהחלט בהחלטה סבירה הנתונה לשקול דעת צוות החקירה ואינה עולה כדי מחדל חקירתי אשר יש בו פגיעה בהגנת הנאשם, ומאחר ולא היו במקרה דנן מחדלי חקירה כנטען, אני סבור שהגנת הנאשם קופחה.

לעניין המשקל שיש ליתן להיעדר ממצאי דנ"א אצל המתלוננות ש' (ת/53) וג' נ' (ת/32 ו- ת/35), אני מאמץ את טענות באת כח המאשימה בסיכומיה כי ממצאי הדנ"א, או היעדר הממצאים למעשה, ביחס למתלוננות ש' וג' נ', להבדיל מה', "אינם מעלים או מפחיתים מאחריותו של הנאשם", וזאת "נוכח טיב האירועים ותיאורם, ובהיותם אירועים קצרים מאוד, עם מגע נקודתי שהתמצה בעיקר באחיזה וגרירת המתלוננות, מבלי שהתקיים כל מגע מיני עימן, ואף לא נשיקה כך שלא הושארו תאי זרע ורוק..." (עמ' 80 לסיכומי המאשימה). ור' לעניין זה גם את עדות המומחה משה שפיצן מטעם המאשימה (בעמ' 812-813 לפרו').

זיהוי הנאשם על ידי חברתה של ג' נ' - ג' ב'

ג' ב' חברתה של ג' נ' באותם ימים והתגוררה ב----- בקרית חיים. סיפרה כי הבחינה בחשוד בחנייה כשהוא "עומד דרוך" ו"נראה חשוד" (עמ' 211), והבחינה בו הן כאשר ניסתה להחנות את רכבה בנסיעה לאחור, ובהמשך כאשר יצאה מהרכב.

כמו כן, תיארה את החשוד כמי שלבש ג'ינס כהה, נעלי ספורט כהות וקפוצ'ון כהה כחול או שחור. עוד ציינה כי הבחינה ברצועה "בהצלב", כנראה של תיק צד קטן. זכרה שהוא היה עם זיפים, עיניים בהירות, מבט מאוד חודר, בחור גבוה (עמ' 214-215 לפרו').

ג' ב' זיהתה את הנאשם במסדר זיהוי תמונות (ת/103, ת/104), והסבירה כי בעיקר זיהתה אותו בשל המבט שלו, וכדבריה "המבט אני לא יכולה לשכוח אותו זה אותו מבט העיניים" (עמ' 219).

עוד אישרה ג' ב' בעדותה כי לפני מסדר הזיהוי נחשפה לקלסטרון של החשוד שפורסם באמצעי התקשורת (עמ' 220-221 לפרו'; ת/293), אולם ציינה כי לא ראתה תמונה של הנאשם לפני מסדר הזיהוי והעידה כי הגם שלקח לה עמוד 80

מעט זמן לזהותו, היא זיהתה אותו "במאה אחוז אם לא יותר" (עמ' 222).

כך גם, ציינה ג' ב' כי ראתה כתבה ובה תמונת קלסטרון (הכתבה נ/8', עמ' 224 לפרו'), אולם שבה והדגישה כי היא לא ראתה את תמונתו של הנאשם עובר למסדר הזיהוי, אלא רק את הקלסטרון (עמ' 231, ובחקירה החוזרת בעמ' 246 לפרו').

זאת ועוד, ג' נ' מסרה כי במהלך חודשי החקירה זומנה מספר פעמים למשטרה והוצגו לה עשרות תמונות של חשודים הדומים לנאשם, אולם לא זיהתה איש מהם (עמ' 219 ו- 229 לפרו').

עדה זו, בדומה לשלוש המתלוננות, תיארה את המבט המיוחד והחודר של החשוד אותו היא לא מצליחה לשכוח, וכדבריה:

"זכרתי את המבט פשוט מבט, מבט שאי אפשר לשכוח... התעמקתי ראיתי שכן אדם מחדיר אליי מבט אז החדרתי מבט בחברה... חד וחלק. מבט שלו זוכרת אותו לילה לילה שעצמתי את העיניים זה מה שזכרתי זה מה שראיתי את המבט שלו" (עמ' 233-235 לפרו').

עדוּתה של ג' ב' מחזקת את עדוּתה של המתלוננת ג' נ' ותואמת לה בפרטים מרכזיים.

סיכום:

על כן ובמכלול האמור לעיל, מצאתי כי הראיות שהניחה בפנינו המאשימה בכלל, ועדותה של המתלוננת ג' נ' בפרט, מבססות ומוכיחות את זהות הנאשם כמי שתקף את ג' נ' מעבר לכל ספק סביר.

אפנה כעת לבחון את יסודות העבירות המיוחסות לנאשם באישום השלישי.

העבירות המיוחסות לנאשם במסגרת האישום השלישי

מאפייניה הייחודיים של עבירת הניסיון פורטו על ידי בדין בעניינה של המתלוננת ש' ולא אשוב לעשות זאת במקרה דנן.

אף כאן והגם שבליבי חשד באשר לכוונותיו של הנאשם כלפי המתלוננת ג' נ', הרי שגם בעניינה של ג' נ" מצאתי כי המדובר במקרה "גבולי" וכי מעדותה של המתלוננת וממכלול הראיות לא ניתן להצביע כדרישת הפסיקה בעבירת הניסיון, על אותו מעשה גלוי וחד משמעי שיהא בו להעיד על כוונת הנאשם לבצע בג' נ' עבירת מין דווקא, ומשכך לא הוכח במידה הנדרשת בפלילים היסוד הנפשי של העבירות.

בהתאם למבחנים שהותוו בפסיקה לבחינת הביטוי ההתנהגותי של אותו "מעשה גלוי" בשרשרת חוליות התנהגותיות מתאימות שהיו מוליכות להשלמת היסוד ההתנהגותי אלמלא הופסק, עלינו לבחון האם ניתן לראות בפעולות שקבעתי כי הנאשם ביצע בג' נ' פעולות שמובילות בהכרח ובאופן טבעי להשלמת מעשה האינוס?

בחינת הראיות בתיק זה, ובעיקר עדותה של ג' נ' עצמה, מובילה אותי למסקנה כי התנהגות הנאשם שתקף אותה אינה מגיעה למימוש העבירה המושלמת הנתענת, שהיא בהכרח עבירת מין.

מבטו החודר של הנאשם כפי שג' נ' חזרה ותיארה אותו, אינו מעיד בהכרח על כוונה מינית, ויכול וכוונתו של הנאשם היתה לבצע בה תקיפה או שוד. אוסיף כי בענייננו הנאשם ניסה למשוך את ג' נ' הצידה מרחוב מואר, הוא כלל לא נגע באיבריה האינטימיים. חולצתה של המתלוננת אומנם נקרעה, אך היה זה כחלק מהמאבק שהלה ניהלה עימו ולא ניתן לקבוע בוודאות כי היה זה כחלק מניסיונו של התוקף להפשיטה.

במכלול האמור, כבאישום הראשון, לא ניתן לקבוע ברמת הוודאות הנדרשת בפלילים כי הנאשם ניסה לבצע בג' נ' עבירות של ניסיון לחטיפה ואינוס דווקא, ולא בלב קל הגעתי למסקנה זו. כבעניינינו של הנאשם דנן נאמר לא אחת כי תחושות בטן לחוד ותשתית ראייתית לחוד, וכי דיני עונשין דיני נפשות הם 'בדיני נפשות מוטב לזכות אשם מלהרשיע זכאי'.

בנסיבות האמורות לעיל, הגעתי לכלל מסקנה כי יש לזכות את הנאשם מחמת הספק מעבירות ניסיון האינוס וניסיון החטיפה לשם ביצוע עבירות מין.

פציעה בנסיבות מחמירות

באישום השלישי מיוחסת לנאשם, כאמור, גם עבירה של פציעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 334 בצירוף סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין.

סעיף 334 לחוק קובע כדלקמן:

"הפוצע חברו שלא כדין, דינו מאסר שלוש שנים".

סעיף 335(א)(1) קובע:

"חבלה ופציעה בנסיבות מחמירות.

(א) נעברה עבירה לפי סעיפים 333 או 334 -

(1) כשהעבריין נושא נשק חם או קר, דינו- כפל העונש הקבוע לעבירה;" .

בענייננו הוכחה "הפציעה" נוכח הפגיעות שנגרמו לג' נ', כפי שפורט לעיל, ולעניין זה ראו: עדות המתלוננת ג.נ. בעמ' 127-128 לפרו'; עדות ג' ב' בעמ' 215-216 לפרו'; התיעוד מחדר המיון בבית החולים רמב"ם (ת/298); וכן עדות פקד דרור פסקוביץ שפגש במתלוננת מיד בסמוך לאירוע וגבה את הודעתה הראשונה, עמ' 525-527 לפרו'.

הנסיבות המחמירות בענייננו נתקיימו לאור גרסתה של ג' נ', אותה כאמור אני מאמץ, בעניין החפץ החד באמצעותו תקף אותה הנאשם (ר' עדותה של ג' נ' בעמ' 119-120, 127 ו-131 לפרו').

היסוד הנפשי הנדרש, כאמור, הוא של מחשבה פלילית, קרי מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות גרימת התוצאה, וכן יחס חפצי של פזיזות.

על בסיס קביעותי העובדתיות הנ"ל, אני קובע כי הוכחו כל יסודות עבירת הפציעה בנסיבות מחמירות שיוחסה לנאשם בפריט האישום השלישי שבכתב האישום ויש להרשיעו בעבירה זו.

סיכום:

בסופו של יום, לו דעתי היתה נשמעת, בנוסף להרשעת הנאשם באישום השני בכל העבירות המיוחסות לו כקביעותיה של חברתי, השופטת ר' פוקס, ובנוסף, בהתייחס לאישום הראשון, יורשע בעבירת הפציעה לפי סעיף 334 לחוק העונשין ויזוכה מחמת הספק ביתר העבירות באישום זה.

ובאשר לאישום השלישי - יורשע בעבירת הפציעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 334 בצירוף סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, ויזוכה מחמת הספק מיתר העבירות הנוספות באישום זה.

כמו כן יזוכה מחמת הספק מהעבירות באישום הרביעי, כקביעותיה של חברתי השופטת פוקס.

**י. אלרון - נשיא
[אב"ד]**

כב' השופט ד' פיש:

דעתי כדעתה של חברתי כב' השופטת פוקס.

ד. פיש, שופט

אשר על כן, הוחלט כאמור להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו באישום השני, קרי:

חטיפה למטרת ביצוע עבירת מין - עבירה לפי סעיף 374 א בנסיבות סעיף 377 א(7) בנסיבות סעיף 345(ב)(2)(3)(4) בנסיבות סעיף 345 א(1) בצירוף סעיף 377 א(ב) לחוק העונשין.

כליאת שווא - עבירה לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין.

אינוס בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 345(ב)(2)(3)(4) בנסיבות סעיף 345 א(1) לחוק העונשין.

חבלה חמורה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 333 בצירוף סעיף 335 א(1) לחוק העונשין.

פריצה, כניסה והתפרצות לבניין שאינו מקום מגורים במטרה לבצע פשע, בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיפים 405 א - ג, 407 ב בצירוף סעיף 408 לחוק העונשין.

לזכותו מחמת הספק בעבירה שבאישום הרביעי.

באשר לאישומים הראשון והשלישי, הוחלט לזכות את הנאשם מחמת הספק, בדעת רוב השופטים ר' פוקס וד' פיש כנגד דעתו החולקת של הנשיא, י' אלרון.

ניתנה היום, כ"ה אלול תשע"ו, 28 ספטמבר 2016, במעמד באי כח הצדדים והנאשם.

ד. פיש, שופט

ר. פוקס, שופטת

י. אלרון - נשיא
[אב"ד]